READER'S DIGEST
COLECȚIA DE ROMANE

DEON MEYER
TREISPREZECE ORE

JEANNETTE WALLS
CAI PE JUMĂTATE ÎMBLÂNZIȚI

SUSAN HILL
BĂRBATUL DIN TABLOU

CHARLES MARTIN
MUNTELE DINTRE NOI

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

CHARLES

MARTIN

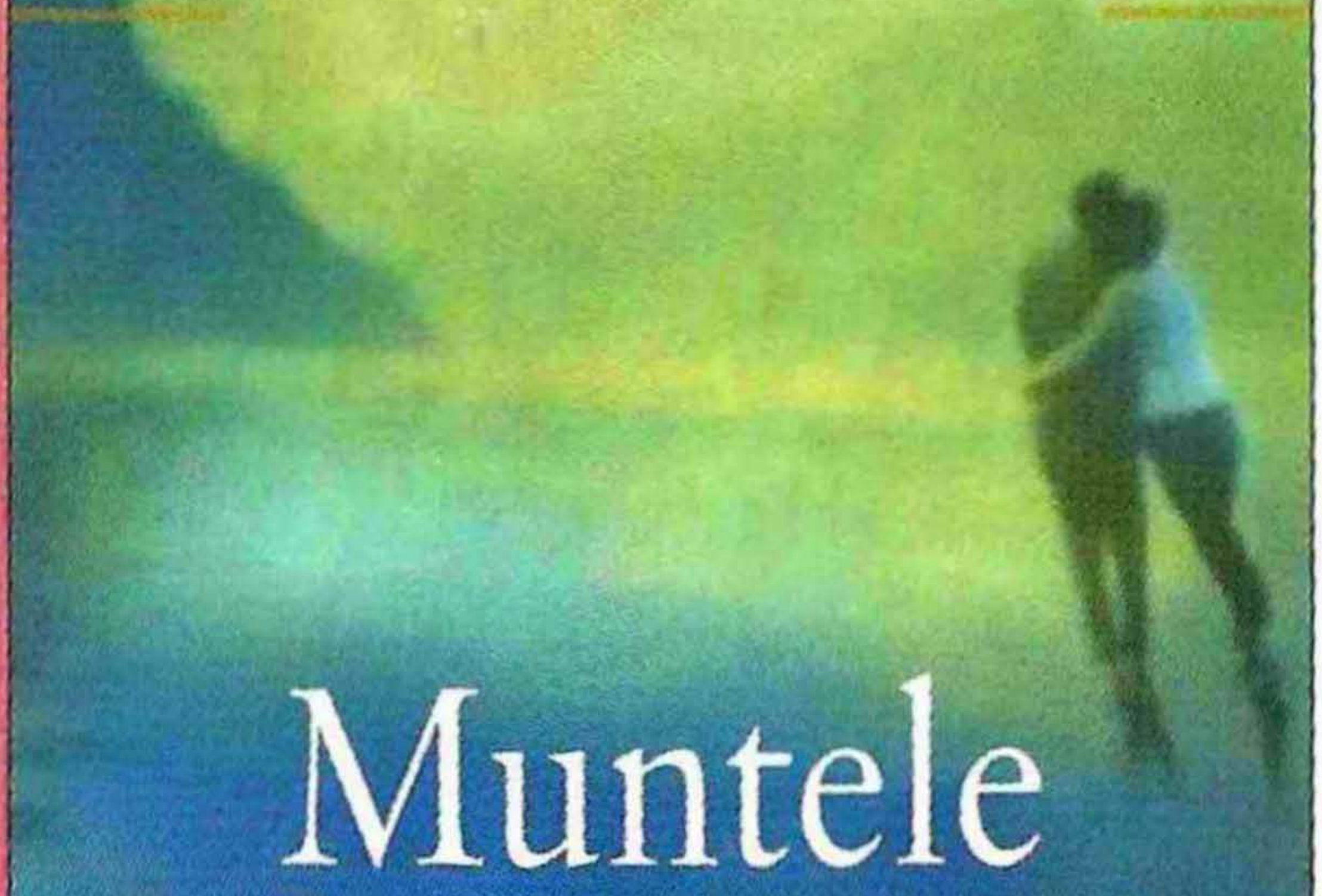

Muntele dintre noi

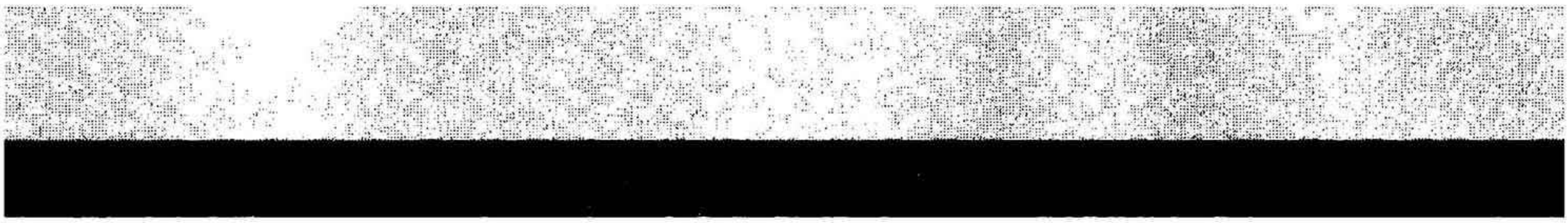

Versiunile condensate din acest volum au fost create de The Reader's Digest Association cu acordul editurilor, autorilor sau deținătorilor copyright-ului.

Copyright © 2011 Editura Reader's Digest, București

Redactare: Adriana Irimia, Luana Schidu
Redactor-șef: Adriana Irimia
Paginare computerizată: Nitsch-Petioky Loránd
Producție: Ciprian Neamțu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Treisprezece ore / Deon Meyer; **Cai pe jumătate îmblânziți** / Jeanette Walls; **Bărbatul din tablou** / Susan Hill; **Muntele dintre noi** / Charles Martin
București: Reader's Digest, 2011

ISBN 978-606-8096-15-5

I. Meyer, Deon
II. Walls, Jeanette
III. Hill, Susan
IV. Martin, Charles

821.111-31=135.1

Pregătire pentru tipar: ASTRON studio CZ, a.s., Praga

Printed and bound in Germany by GGP Media GmbH, Pössneck, 2011

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI

O furtună de zăpadă se apropie de Salt Lake City și aeroportul urmează să fie închis. Doi necunoscuți închiriază un avion mic, încercând să o ia înaintea furtunii. Fiecare dintre ei trebuie să ajungă urgent acasă. Nici unul nu va reuși. În schimb, vor trebui să se lupte pentru supraviețuire atunci când pilotul moare, înainte ca avionul să se izbească de sol.

CHARLES MARTIN

MUNTELE DINTRE NOI

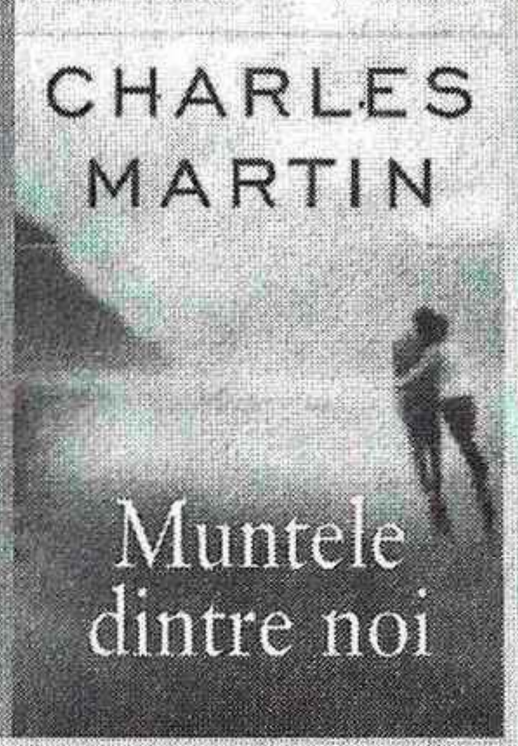

CHARLES MARTIN

Muntele dintre noi

O furtună de zăpadă se apropie de Salt Lake City și aeroportul urmează să fie închis. Doi necunoscuți închiriază un avion mic, încercând să o ia înaintea furtunii. Fiecare dintre ei trebuie să ajungă urgent acasă. Nici unul nu va reuși. În schimb, vor trebui să se lupte pentru supraviețuire atunci când pilotul moare, înainte ca avionul să se izbească de sol.

Preludiu

Bună.

Nu știu exact cât e ceasul. Dar ar trebui să apară pe înregistrare. M-am trezit acum câteva minute. E încă întuneric afară. Nu-mi dau seama cât timp am fost inconștient. Zăpada intră înăuntru prin parbriz. Am toată fața înghețată. Mi-e greu și să clipesc. Parcă aș avea vopsea uscată pe obraji. Doar gustul nu e de vopsea uscată.

Tremur... și parcă îmi șade cineva pe piept. Nu pot să-mi recapăt suflarea. E posibil să-mi fi rupt vreo două sau trei coaste. Probabil că unul dintre plămâni mi-a cedat. Vântul e constant, bate în coada fuzelajului, sau în ce a mai rămas din ea. Ceva deasupra mea, probabil o creangă, se izbește de plexiglas. Și din spate vine un aer rece. De-acolo unde era înainte coada avionului.

Miroase a benzină. Presupun că ambele rezervoare erau aproape pline cu combustibil.

Îmi vine să vărs.

O mână se ține de mâna mea. Degetele sunt reci și aspre. Pe inelar e o verighetă tocită pe margini. E mâna lui Grover.

A murit înainte să atingem vârfurile copacilor. N-am să înțeleg niciodată cum a aterizat hărăbaia asta fără să mă omoare și pe mine.

Când am decolat, temperatura la sol era dintr-o singură cifră. Acum nu sunt sigur la cât a ajuns. Presupun că suntem la o altitudine de vreo 3 800 de metri, plus sau minus. Nu cred că am căzut mai mult de două sute de metri când Grover a lăsat avionul pe o aripă. Panoul de bord e stins. Din când în când, se mai aprinde beculețul de la GPS, dar apoi se scufundă din nou în beznă totul.

Era și un cățel pe aici. Numai dinții și mușchii sunt de el. E din cei cu blana scurtă, cam cât o cutie de pâine. Ai zice că e mereu băgat în priză. Stai...

„Ce faci, măi, băiatule? Stai... cum te cheamă? Ţi-e frică? Da, şi mie...“

Am revenit. Am lipsit mult? E un căţel lângă mine. S-a băgat sub braţul meu, stă între haină şi subţioară. Ţi-am mai povestit despre el? Tremură şi de câte ori urlă vântul, sare în sus şi mârâie şi el.

Am probleme cu memoria. Eu şi Grover discutam, el vira spre dreapta, de undeva a venit o lumină verde-albăstruie, un covor negru se întindea sub noi, nu se vedea nici o lumină pe o distanţă de o sută de kilometri şi... Era şi o femeie. Încerca să ajungă acasă, la logodnicul ei, avea repetiţia pentru nuntă. Trebuie să văd pe unde e.

Am găsit-o. E inconştientă şi are pulsul rapid. Ochii sunt închişi şi pleoapele umflate. Pupilele sunt dilatate. Probabil are vreo contuzie. E zgâriată pe faţă. I-ar trebui nişte copci la unele răni. Umărul drept îi e dislocat şi femurul stâng e rupt. Trebuie să-i pun umărul la loc imediat ce-mi recapăt răsuflarea.

E din ce în ce mai frig. Presupun că ne-a ajuns furtuna din urmă. Dacă nu găsesc ceva să ne învelim, vom îngheţa bocnă până la ziuă. Va trebui să mă ocup de piciorul ei mâine dimineaţă.

Rachel, nu ştiu cât timp mai avem, nici nu ştiu dacă vom scăpa cu viaţă, dacă... Dar aş vrea să-mi iau vorbele înapoi. Am greşit. Eram furios. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva. Tu te gândeai la noi. Nu la tine. Acum înţeleg.

Aveai dreptate. Mereu există speranţă.

Mereu.

Capitolul I

Aeroportul din Salt Lake City, cu douăsprezece ore înainte. Priveliştea nu era deloc frumoasă. Totul era gri şi întunecat. Vreme închisă, de ianuarie. Mi-am lipit fruntea de geam. Pe pistă, oameni îmbrăcaţi în costume galbene conduceau remorci cu bagaje până la avioane, lăsând în urmă vălătuci de zăpadă.

Spre vest, norii acopereau pista, vizibilitatea era aproape de zero, dar din cauza vântului se mai risipeau din când în când. Spre est, munţii cu vârfurile acoperite de zăpadă se ridicau până deasupra norilor. Munţii mă atrag de mult timp. Preţ de o clipă m-am întrebat ce era de cealaltă parte.

Zborul meu era programat la ora 18:07, dar din cauza întârzierilor, mi-era clar că avea să se amâne târziu în noapte. Dacă mai decolam. M-am mutat într-un colţ al sălii de aşteptare şi m-am aşezat pe jos, cu spatele lipit de un perete, iritat de semnalul luminos care anunţa întârzierea avionului. Cu dosarele pacienţilor împrăştiate pe genunchi, am început să-mi dictez rapoartele. Erau cei pe care i-am consultat sau tratat cu o săptămână înainte de plecare. Cu ani de zile în urmă, Rachel, soţia mea, m-a convins să mă concentrez asupra medicinei sportive pentru copii. A avut dreptate. Uram să-i văd intrând în cabinetul meu şchiopătând, dar îmi creştea inima când îi vedeam ieşind în fugă.

Aveam multă treabă de făcut şi indicatorul de baterii îmi spunea că în curând aveau să se termine, aşa că am luat-o spre magazinul din aeroport. Puteam să cumpăr două baterii AA cu patru dolari saù douăsprezece cu şapte dolari. Am plătit şapte, am pus două în reportofon şi pe celelalte zece mi le-am strecurat în rucsac.

Tocmai mă întorceam de la o conferinţă medicală din Colorado Springs, unde fusesem pe lista de vorbitori pe tema „Ortopedia pediatrică şi medicina de urgenţă". Locul de desfăşurare a conferinţei fusese grozav, conferinţa în sine îmi satisfăcuse câteva dintre exigenţele mele în privinţa educaţiei continue, dar cel mai important lucru dintre toate fusese că îmi oferise scuza perfectă pentru a petrece patru zile escaladând vârfurile Munţilor Collegiate din Colorado. Adevărul era că fusese o călătorie de afaceri ce-mi satisfăcuse şi dependenţa de drumeţie. Mulţi doctori îşi cumpără Porsche-uri şi vile şi se înscriu în cluburi exclusiviste. Mie îmi place să alerg mult pe plajă şi să mă caţăr pe munţi, când reuşesc să ajung la ei.

În drum spre casă, ajunsesem din Colorado Springs la Salt Lake pentru zborul direct. Mulţimea din aeroport se mai rărise la acea oră dintr-o zi de duminică.

Ce mi-a atras atenţia a fost felul ei de a merge. Avea picioare lungi şi subţiri şi un mers hotărât, dar graţios. Se vedea că se simte bine în pielea ei. Să tot fi avut vreun metru şaptezeci, era brunetă şi foarte atrăgătoare, dar se vedea că nu acordă foarte mare importanţă frumuseţii ei. În jur de treizeci de ani. Avea părul scurt, ca al Winonei Ryder. Sau nu, semăna mai degrabă cu Julia Ormond în *Sabrina*. Deşi nu părea să fie foarte preocupată de asta, avea exact genul de înfăţişare pentru care fetele din Manhattan plătesc o grămadă de bani. Aş fi putut pune pariu că ea nu cheltuise prea mulţi bani pentru asta.

Trecu pe lângă mine, zări mulţimea de la poartă şi se aşeză pe podea la vreo trei-patru metri de ei. Am continuat să o privesc cu coada ochiului. Purta un costum cu pantalon, de culoare închisă, avea o servietă de piele şi o geantă de mână. Îşi puse bagajele jos, se legă la şireturile de la pantofii sport şi apoi se aşeză şi începu să se dezmorţească, atingându-şi capul, apoi pieptul şi apoi stomacul de coapse. După câteva minute, scoase un carneţel din servietă, dădu paginile până ajunse la câteva notiţe scrise de mână şi apoi începu să tasteze pe laptop. Acesta o avertiză că bateria e pe ducă, aşa că ea începu să se uite în jur după vreo priză. Eu foloseam jumătate dintr-o priză dublă. Arătă cu degetul spre locul liber.

– Pot să folosesc şi eu priza?

– Sigur.

Conectă laptopul la priză şi apoi se aşeză, ca indienii, cu computerul pus direct pe podea. Eu mi-am văzut de dosarele mele. „În urma consul-

taţiei de ortopedie din data de...", m-am oprit să studiez calendarul. „23 ianuarie. Sunt doctorul Ben Payne. Numele pacientei: Rebecca Peterson, urmează datele de identificare: data naşterii: 6 iulie 1995, dosar medical numărul BMC2453, sex feminin, albă, extremă dreaptă în echipa de fotbal, principalul marcator în Florida, paisprezece oferte pentru divizia A, operaţie în urmă cu trei săptămâni, starea postoperatorie normală, fără complicaţii, urmată de fizioterapie agresivă, poate efectua întreaga gamă de mişcări, testul de îndoire la o sută douăzeci şi şapte de grade, testul de forţă arată o îmbunătăţire semnificativă, la fel cel de agilitate şi de capacitate de mişcare fără durere. Rebecca poate să-şi reia toate activităţile... cu o singură excepţie: nu mai are voie pe skateboard până la cel puţin treizeci şi cinci de ani."

Am trecut apoi la următorul dosar. „Consultaţie ortopedică iniţială datată 23 ianuarie. Sunt doctorul Ben Payne. Numele pacientului: Rasheed Smith. Urmează datele de identificare: data naşterii: 19 februarie1979, numărul dosarului medical BMC17437, bărbat, de culoare, joacă în apărare la echipa Jacksonville Jaguars. RMN-ul confirmă că nu e nici o ruptură nici în ligamentul încrucişat anterior, nici în ligamentul colateral medial. Recomand să nu mai calce pe terenul de baschet de la YMCA până nu o termină cu fotbalul profesionist. Mobilitatea este redusă din cauza durerii şi a sensibilităţii, care ar trebui să cedeze la terapie susţinută în afara sezonului de joc. Poate relua antrenamentele uşoare pentru viteză şi forţă, dar să întrerupă la apariţia durerii. Programează încă un consult peste două săptămâni şi sună la YMCA, să-i retragă calitatea de membru."

Am strecurat dosarele în rucsac şi abia atunci am observat că râdea.

– Eşti doctor? întrebă ea.

– Chirurg.

Am fluturat dosarele.

– Pacienţii de săptămâna trecută.

– Chiar ajungi să-i cunoşti bine, nu-i aşa?

Râse din nou.

– Îmi cer scuze, dar n-am putut să nu aud ce spuneai.

Am făcut un semn spre carneţelul ei.

– Şi tu?

– Sunt ziaristă. Scriu pentru câteva reviste pentru femei.

– Ce fel de articole scrii?

– Despre modă, despre tendințe, mult umor, satiră, câte ceva despre relațiile dintre bărbați și femei.

– Eu n-aș fi în stare să scriu nici dacă viața mea ar depinde de asta. Și câte articole scrii într-un an?

Clătină ușor din cap.

– Patruzeci, poate cincizeci.

Se uită la reportofonul meu.

– Cei mai mulți dintre doctorii pe care îi cunosc eu urăsc chestiile alea.

L-am răsucit în mână.

– Eu m-am obișnuit cu el. Rareori plec fără să-l am la mine.

– Durează mult să te înveți cu el?

– Dimpotrivă. Acum n-aș mai putea trăi fără el.

– Miros un articol aici.

– Rachel... soția mea mi l-a dăruit. Mă angajasem la spitalul din Jacksonville. Îi era teamă că n-o să mai apucăm să ne vedem deloc. Asta a fost o modalitate de a ne mai auzi unul pe celălalt, să nu ratăm lucrurile mici și importante. Ea îl păstra o zi, spunea ce avea de spus, apoi mi-l dădea mie pentru o zi și eu i-l lăsam înapoi.

– Dar un telefon mobil n-ar face același lucru?

Am ridicat din umeri.

– E altceva. Încearcă și tu și ai să vezi.

– De câți ani sunteți căsătoriți?

– Ne-am căsătorit... exact acum cincisprezece ani. Săptămâna asta s-au împlinit cincisprezece ani.

M-am uitat la inelul cu diamant de pe mâna ei stângă.

– Și tu urmează să te măriți, nu?

Nu putu să nu zâmbească.

– Încerc să ajung acasă pentru că mâine e repetiția pentru nuntă și petrecerea de dinainte.

– Felicitări.

Clătină din cap și zâmbi, uitându-se la mulțime. Avea un farmec irezistibil.

– Mai am un milion de lucruri de făcut și eu stau și scriu despre mode trecătoare care nici măcar nu-mi plac.

Ridică din umeri.

– Tot în Jacksonville stai?

– Da. Dar tu?

– Atlanta, Georgia.

Îmi întinse cartea ei de vizită. Pe ea scria „Ashley Knox".

– Ashley.

– Da, toată lumea îmi zice așa, mai puțin tata, care și-ar fi dorit să aibă un băiat. El îmi spune „Asher". În loc să mă ducă la balet și la softball, m-a trimis la tae kwon do.

– Nu-mi spune că ești dintre aceia care-s în stare să dea jos cu piciorul un obiect așezat pe capul altora. Ce grad ai?

Ashley ridică trei degete.

– L-am operat acum câteva săptămâni pe un tip, i-am pus niște șuruburi și niște tije în tibie. Cotul adversarului i-o cam întorsese pe dos.

– În adolescență mi-am rupt și eu oasele și încheieturile pe la diverse competiții. A fost o vreme când numărul de telefon al ortopedului meu era pe lista de apelare rapidă.

Zâmbi.

– Ești într-o călătorie de afaceri, e o vacanță, sau câte puțin din fiecare?

– Am fost la o conferință medicală, am ținut o prelegere și am apucat să mă și cațăr puțin în timpul liber.

– Să te cațeri?

– Pe munte.

– Cu asta te ocupi când nu despici oamenii?

Am râs.

– Am două hobby-uri. Alergatul e unul... așa am și cunoscut-o pe Rachel. În liceu. Al doilea e cățăratul pe munți. Ne-am apucat de alpinism când eu eram la facultatea de medicină din Denver. În Colorado sunt cincizeci și patru de vârfuri care trec de patru mii de metri. Localnicii le numesc grupul de patru mii. Foarte puțini oameni au reușit să urce pe toate.

– Tu și Rachel vă numărați printre cei ce au reușit?

– Încă nu. Eu am urcat pe unul singur. Muntele Princeton. Patru mii trei sute douăzeci și nouă de metri.

Ashley socoti preț de un minut.

– Peste patru kilometri deasupra nivelului mării. Cât îți ia să ajungi la o așa înălțime?

– În mod normal, o zi sau chiar mai puțin, dar în acest anotimp e mai dificil.

Ea râse.

– Ai nevoie de oxigen?

– Nu, dar e util să faci pauze de aclimatizare.

– Şi a fost îngrozitor de frig, te-a nins şi te-a bătut rău vântul?

– Din când în când, am zis, râzând. Pun pariu că eşti un jurnalist foarte bun.

Ashley ridică din sprânceană.

– Deci eşti genul de bărbat care iubeşte sălbăticia?

Am clătinat din cap.

– Nu, eu sunt războinic doar la sfârşitul săptămânii. Cel mai bine mă simt la nivelul mării.

Se uită lung la cozile din faţa noastră.

– Ea nu e cu tine?

– De data asta n-a venit.

Stomacul începu să-mi chiorăie, aşa că m-am ridicat în picioare.

– Te uiţi puţin la bagajele mele?

– Sigur.

– Vin repede.

M-am întors cu o salată Caesar şi o pizza pepperoni de mărimea unei farfurii, exact când din difuzoare se auzi: „Toţi pasagerii pentru zborul 1672 spre Atlanta sunt aşteptaţi la îmbarcare. Dacă umplem avionul rapid, putem s-o luăm înaintea furtunii."

Deasupra tuturor celor opt porţi din jurul meu scria „Zborul are întârziere". Peste tot erau chipuri furioase. Mi-am luat rucsacul şi mâncarea şi cu alţi opt pasageri, inclusiv Ashley, am luat-o la trap spre avion. Mi-am găsit locul, mi-am pus centura, stewardesele au verificat că e toată lumea la locul ei şi avionul a început să dea cu spatele. Apoi s-a oprit şi vocea pilotului s-a auzit din difuzoare. „Stimaţi pasageri, stăm la rând acum, aşteptăm maşinile de dezgheţat avionul. Apropo, sunt o mulţime de locuri libere la clasa întâia."

Toată lumea s-a mutat rapid.

Singurul loc liber pe care l-am găsit a fost lângă Ashley. Am aşteptat preţ de vreo jumătate de oră, timp în care am fost serviţi cu absolut orice am cerut. Eu am băut un suc de roşii picant. Ea, un pahar de cabernet. Apoi vocea pilotului se auzi din nou. Tonul nu era deloc încurajator. „Oameni buni, cei de la turnul de control ne-au spus că avem cam o oră la dispoziţie până ne ajunge furtuna. Dar echipa de la sol tocmai m-a anunţat că una dintre maşinile de dezgheţat s-a stricat. Suntem al doua-

zecilea avion la rând și ca să nu mai lungim vorba, e clar că în seara asta nu mai avem cum să plecăm."

Un murmur de nemulțumire se auzi în tot avionul.

Pilotul continuă: „Dacă doriți un tichet gratuit pentru hotel, vă rog să luați legătura cu Mark, cel în haină roșie, care vă va aștepta la poartă. După ce vă recuperați bagajele, un microbuz vă va duce la hotel. Îmi pare sincer rău."

Ne-am întors în terminal și am văzut cum sub ochii noștri anunțurile de „zbor întârziat" se schimbau în „zbor anulat". M-am dus la ghișeu. Funcționara era cu ochii în monitorul unui computer. Înainte să apuc să deschid gura, arătă cu degetul spre un televizor dat pe canalul meteo.

– Îmi pare rău, nu am cum să vă ajut.

Pe patru ecrane mari se vedea un ghem verde uriaș ce se mișca spre est-sud-est dinspre Washington, Oregon și California de Nord și se anunțau zăpadă, gheață, temperaturi sub zero grade și vânturi puternice și reci. Mark începu să înmâneze tichetele pentru camerele gratuite. Aveam rucsacul, servieta și încă o geantă pusă la cală. M-am dus spre banda pe care veneau bagajele și am pierdut-o pe Ashley din ochi când s-a oprit la magazinul cu gustări naturale. Stând lângă bandă, privirile mi se plimbau prin jur. Prin ușile de sticlă glisante se vedeau luminile aeroportului particular, care se afla la mai puțin de un kilometru. Pe laterala unui hangar scria cu litere uriașe: Zboruri Charter.

Înăuntru, luminile erau aprinse. Apăru geanta mea. Am aruncat-o pe umăr și, când m-am întors, m-am ciocnit de Ashley, care își aștepta și ea bagajul. Ea arătă cu degetul spre rucsacul meu.

– Deci n-ai glumit când ai spus că ai fost să te cațeri pe munte.

Geanta mea este un rucsac portocaliu Osprey 70 și era plină de echipament de cățărat: sac de dormit, saltea termică, un primus Jetboil, sticle de plastic, câteva pături de polipropilenă și alte mărunțișuri. Ashley le măsură din priviri.

– Chiar ai nevoie de toate astea?

– Astea sunt doar strictul necesar. E bine să le ai la tine.

Își văzu geanta, o trase de pe bandă și se întoarse din nou spre mine. Pe fața ei se citea dezamăgirea. Începea să înțeleagă că era posibil să nu ajungă la propria ei nuntă, și asta îi cam ștergea farmecul de pe chip. Întinse mâna.

– Mă bucur că ne-am cunoscut. Sper să ajungi cu bine acasă.

– Da, şi tu...

Nici nu m-a mai auzit. A luat-o spre locul unde erau parcate taxiurile, unde deja se formase o coadă de o sută de persoane.

Am făcut semn microbuzului aeroportului. În mod normal, ar fi trebuit să ducă oamenii de la un terminal la altul sau spre aeroportul particular, dar, dat fiind faptul că toată lumea încerca să plece din aeroport, acum era gol.

Când am ajuns în faţa hangarului, şoferul rămase la volan, în timp ce eu am dat fuga înăuntru. Cerul era încă senin, dar vântul se înteţise şi temperatura era în scădere.

Înăuntru am dat peste un radiator încins la roşu şi un tip cu părul alb ce stătea lângă unul din cele trei avioane. Era un avion monomotor pe care scria „Charterul lui Grover", iar dedesubt: „Zboruri spre zone îndepărtate de vânătoare şi pescuit."

Stătea cu spatele la mine, îndreptând un arc spre o ţintă fixată pe peretele cel mai îndepărtat, undeva la vreo patruzeci de metri. Exact când am intrat, a dat drumul unei săgeţi ce şuieră prin aer. Purta nişte pantaloni tociţi şi o cămaşă cu capse, cu mânecile suflecate. Pe spatele centurii de piele scria Grover şi la şold ţinea, într-un toc, o unealtă multifuncţională Leatherman. Un terier Jack Russel stătea lipit de piciorul lui, adulmecând aerul şi măsurându-mă din priviri. I-am făcut cu mâna.

– Salut.

Bărbatul se destinse şi se întoarse. Era înalt, chipeş şi avea o bărbie pătrăţoasă.

– Salutare. Tu eşti George?

– Nu, domnule, nu sunt George. Pe mine mă cheamă Ben.

Îşi ridică din nou arcul şi se întoarse la ţinta lui.

– Păcat.

– Cum adică?

Întinse complet coarda şi vorbi în vreme ce ochea.

– M-au angajat doi tipi să-i duc la San Juans, lângă Ouray.

Eliberă săgeata.

– Pe unul din ei îl cheamă George. Credeam că tu eşti.

Potrivi altă săgeată în arc.

M-am uitat la ţinta lui. După urmele din jurul punctului central, era clar că petrecuse destul de mult timp trăgând cu arcul. Am zâmbit.

– S-ar zice că eşti începător la tir.

El râse, întinse arcul pentru a treia oară şi zise:

– Mai trag când mă plictisesc şi când îmi aştept clienţii.

Săgeata s-a oprit între celelalte două. El a pus jos arcul, pe scaunul din avion. Ne-am dus împreună până la ţintă. El începu să scoată săgeţile.

– Unii se mulţumesc să dea într-o minge cu gropiţe cu o bucată scumpă de metal, zâmbi el. Eu pescuiesc şi vânez.

– Am vreo şansă să te conving să mă duci şi pe mine în seara asta de-aici?

Ridică o sprânceană.

– Fugi de poliţie?

Am zâmbit.

– Nu. Doar încerc să ajung acasă înainte să mă prindă furtuna.

Se uită la ceas.

– Mă pregăteam să închid prăvălia şi să mă duc şi eu acasă, să mă bag în pat cu nevastă-mea.

Îmi văzu verigheta.

– Presupun că şi tu vrei exact acelaşi lucru.

Zâmbi larg.

– Totuşi, nu cu nevastă-mea.

Râse. Avea un râs frumos, care detensiona atmosfera.

– Da, aş cam vrea.

El dădu din cap.

– Unde e casa ta?

– În Florida. Mă gândeam că, dacă scap de furtuna asta, poate prind un zbor de noapte din Denver. Sau măcar primul zbor de mâine dimineaţă.

– Te grăbeşti?

– Am de operat un genunchi şi de înlocuit vreo două şolduri cam în treisprezece ore şi patruzeci şi trei de minute, am zis după ce m-am uitat la ceas.

Grover râse. Scoase o cârpă din buzunarul de la spate şi îşi şterse unsoarea dintre degete.

– S-ar putea să ai dureri mâine seară.

– Nu, am râs eu, eu sunt cel ce face operaţiile, sunt chirurgul.

– Aha. Avioanele mari nu zboară în seara asta?

– Toate zborurile s-au anulat. Una din maşinile lor de dezgheţat s-a stricat.

– Se-ntâmplă des. Dar să știi că și operațiile se pot reprograma. Eu însumi am trecut prin câteva operații.

Se bătu cu pumnul în piept.

– Probleme cu inima.

– Lipsesc de o săptămână. Chiar trebuie să mă întorc.

Își îndesă cârpa în buzunar, băgă săgețile în tolba care atârna de arc, apoi puse arcul într-un compartiment din spatele avionului. Lângă arc mai erau și trei tuburi ce se întindeau spre burta avionului. Ciocăni în ele.

– Undițe.

Mai era ceva legat de undițe.

– Ce-i aia?

– O secure.

Băgă sub scaun o pungă plină cu lucruri, peste un sac de dormit.

– Pe unde zbor eu, e bine să fii autonom.

Pe spătarul scaunului erau atârnate o vestă cu momeli de pescuit, o pereche de foarfece mici și o plasă. Făcu semn spre ele.

– Clienții mei mă duc în locuri minunate, unde nu mi-aș permite să merg pe cont propriu, așa că profit de ocazie să fac ce-mi place. Uneori vine și nevastă-mea cu noi.

Părea să aibă cam șaptezeci de ani, dar avea constituția unuia de cincizeci și inima unui adolescent. Am arătat spre avion.

– E al tău?

– Da. E un Scout. Are motor Locoman zero-trei-șaizeci, de 180 de cai putere. Atinge 220 de kilometri pe oră la putere maximă.

M-am încruntat.

– Nu e foarte rapid.

– Am renunțat de mult la avioane rapide.

Puse mâna pe elicea cu trei pale.

– Poate să aterizeze și la 60 de kilometri, ceea ce înseamnă că nu-mi trebuie o pistă mai lungă decât hangarul ăsta ca să îl pun jos. Clienților mei le place asta.

Se uită la ceasul uriaș de pe perete, calculând timpul.

– Și dacă te duc la Denver, e posibil să n-ai cum să pleci de-acolo în noaptea asta.

– Sunt dispus să risc. Cei de la ghișeu au zis că e posibil să ningă atât de tare încât mâine să nu se mai ridice nici un avion de la sol.

– Dar o să te coste. 150 pe oră şi-mi plăteşti şi drumul înapoi. Face cam nouă sute de dolari.

– Accepţi cărţi de credit?

Închise un ochi şi mă măsură din cap până în picioare. Ca şi cum ar fi încercat să se convingă că-s solvabil. În cele din urmă, îmi întinse o mână.

– Grover Roosevelt.

I-am strâns mâna.

– Eşti rudă cu preşedintele ?

Îmi zâmbi.

– Rudă îndepărtată. Dar ei nu mă recunosc.

I-am întins o carte de vizită.

– Eu sunt Ben Payne.

Îşi scoase o pipă din buzunar, o umplu şi apoi scăpără un zippo de alamă.

– Ortoped, ai?

– Da, şi medic de urgenţe. Cele două se împletesc adesea.

– Dă-mi cincisprezece minute.

Arătă cu degetul peste umăr, spre toaleta bărbaţilor.

– Am de rezolvat o trebuşoară.

– Ai acces wireless la internet aici?

– Da, zise el, îndepărtându-se. Parola e „Tank".

Mi-am deschis laptopul, am găsit reţeaua, m-am logat şi mi-am descărcat mailul, inclusiv mesajele de pe robotul de la serviciu şi cel personal, care-mi fuseseră retrimise sub formă de fişiere audio.

După ce am terminat cu asta, am sincronizat reportofonul cu computerul şi apoi am trimis fişierul cu ce dictasem spre biroul nostru de transcrieri, nu înainte să-l copiez pe alte două servere, în caz că era nevoie să le recuperăm.

Grover ieşi de la toaletă. L-am întrebat:

– Câţi oameni încap în avionul tău?

– Eu şi încă doi, dacă nu-i deranjează să stea lipiţi unul de celălalt.

M-am uitat lung spre aeroport.

– Mai poţi sta zece minute?

– Am să fac pregătirile de zbor. Dar grăbeşte-te.

Prietenul meu, şoferul microbuzului, m-a dus înapoi la sala de recuperare a bagajelor şi s-a oferit să mă aştepte din nou. Am găsit-o pe Ashley

pe trotuar, aşteptând să ia următorul taxi. Îşi trăsese peste haină şi o jachetă. Am arătat în spate:

– Am închiriat un avion mic să mă ducă la Denver. Poate reuşim să nu ne prindă furtuna pe drum. Ştiu că nu ne cunoaştem de prea mult timp, dar mai încape o persoană.

– Vorbeşti serios?

– Am trecut şi eu prin treaba asta cu nunta şi, dacă semeni cât de cât cu nevastă-mea, probabil că n-ai să fii în stare să închizi un ochi în următoarele două zile, de teamă că n-o să iasă totul perfect. E o ofertă serioasă, ca între profesionişti. N-ai nici o obligaţie.

Nu-i venea să creadă. Mă măsură din cap până în picioare. I-am făcut semn spre verigheta mea.

– Pe veranda din spate a casei mele, acolo unde-mi beau cafeaua cu ochii spre ocean, nevastă-mea a pus trei castronele cu mâncare pentru pisicile vagabonde ce-şi fac veacul prin parcare. Vin acolo în fiecare dimineaţă şi ne bem cafeaua împreună. Le-am botezat pe toate şi m-am obişnuit cu torsul lor.

O cută apăru între sprâncenele ei.

– Vrei să zici că şi eu sunt ca una din pisicile alea?

– Nu. Vreau să spun că nici nu mi-am dat seama că-s acolo până când nu mi-a atras ea atenţia.

Am făcut o scurtă pauză.

– Nu vreau să-ţi ratezi propria nuntă. Asta e tot.

– Pot să plătesc şi eu jumătate din costul zborului?

Am ridicat din umeri.

– Eşti binevenită oricum. Şi cu bani şi fără bani.

Se uită la pistă.

– Trebuie să-mi scot cele şase domnişoare de onoare la micul dejun şi apoi să petrecem câteva ore la un spa.

Se uită la luminile hotelului ce sclipeau în depărtare.

– Ar fi grozav să scap de aici.

Capitolul II

Grover stătea în avion, cu căştile pe urechi, apăsând pe comutatoare şi pe diverse butoane.

– Sunteţi gata?

– Grover, ea e Ashley Knox, e scriitoare şi e din Atlanta. Se mărită în patruzeci şi opt de ore. M-am gândit s-o luăm cu noi.

Grover îi luă bagajele din mână.

– Plăcerea e de partea mea.

A pus toate genţile în spatele scaunelor. Curiozitatea nu-mi dădea pace.

– Dar în spate nu e loc de depozitare deloc?

Grover deschise o uşiţă de lângă coadă.

– Este, dar e ocupat, zise şi arătă spre o maşinărie portocalie ce părea să funcţioneze cu baterii. E un ELT – un Transmiţător pentru Aterizări de Urgenţă. Dacă ne prăbuşim şi chestia asta simte o presiune mai mare de cincisprezece kilograme-forţă la impact, transmite un semnal pe frecvenţa destinată urgenţelor, 122.5. Cei de la controlul de trafic aerian recepţionează semnalul, trimit două avioane, ne triangulează poziţia şi trimit apoi cavaleria.

Ne-am urcat în avion şi Grover a pornit motorul, în timp ce noi ne puneam căştile pe care le găsisem deasupra scaunelor. Am ieşit din hangar, apoi Grover apăsă şi pe alte întrerupătoare, trase de manşa pe care o ţinea între genunchi şi roti alte butoane. Două aparate GPS erau montate pe bord, la fiecare capăt al tabloului. L-am bătut uşor pe umăr şi am arătat spre ele.

– De ce ai nevoie de două?

El râse.

– În caz că mă lasă unul baltă.

Am sunat la mesageria vocală. Un mesaj. Am dus telefonul la ureche. „Hei, eu sunt." Avea o voce mică și obosită. Ca și cum tocmai se trezise din somn. Sau tocmai se oprise din plâns. Se auzea oceanul pe fundal. Asta însemna că mă suna de pe verandă. „Nu-mi place când pleci." Trase aer în piept. „Știu că ești îngrijorat. Dar n-ai de ce. Va fi totul bine. Peste trei luni o să râdem de asta. Ai să vezi. Te aștept, nu mă culc." Încercă să râdă. „Te așteptăm cu toții. Bem o cafea pe plajă. Să vii repede... și să nu crezi vreo secundă că te iubesc mai puțin. Te iubesc la fel de mult. Ba chiar mai mult. Nu fi supărat. Ai încredere în mine. O să reușim! Te iubesc cu toată ființa mea. Vino repede acasă. Ne vedem pe plajă."

Am închis telefonul și m-am uitat în gol, pe fereastră. Grover îmi aruncă o privire și rulă încet pe pistă.

– Vrei s-o suni?

– Poftim?

Arătă spre mobilul meu.

– Vrei s-o suni înapoi?

– Nu...

Mi-am pus telefonul în buzunar. Nu știam cum de auzise mesajul, cu tot zgomotul făcut de elice.

– Ai auzul foarte fin.

Grover arătă spre microfonul de la căștile pe care le aveam pe cap.

– S-a auzit din cauza microfonului tău. A fost ca și cum aveam eu telefonul la ureche.

Arătă spre Ashley.

– Nu există secrete într-un avion atât de mic.

Ea zâmbi, ciocăni în căști și spuse:

– Eu am răbdare, dacă vrei.

Am clătinat din cap.

– Nu, serios, nu e cazul.

Grover încetini avionul și apoi vorbi la microfon.

– Turnule, sunt unu-trei-opt-bravo, cer permisiunea de decolare.

Câteva secunde trecură și apoi se auzi o voce în căștile noastre:

– Unu-trei-opt-bravo, poți decola.

Două minute mai târziu, eram deja în aer și luam altitudine. Grover vorbi iarăși în microfon:

– Urcăm până la patru mii de metri și vom survola Valea San Juan spre Strawberry Lake. Imediat ce avem contact vizual, o luăm spre nord-est, pe deasupra High Uintas Wilderness, apoi coborâm spre Denver. Vă puteți mișca prin cabină. Cina vă va fi servită imediat și în curând începem și programul de divertisment.

Băgă mâna în buzunar, scoase două pungi cu migdale prăjite și ni le aruncă peste umăr, apoi începu să cânte „Simt că zbor", dar se opri la mijlocul versului.

– Ben? De cât timp ești însurat?

– Săptămâna asta se împlinesc cincisprezece ani de când ne-am căsătorit

Ashley se însufleți brusc.

– Spune cinstit. Mai e vreo scânteie, sau s-a cam răcit supa?

Grover râse.

– Eu în iulie împlinesc cincizeci de ani de căsnicie și crede-mă, pe măsură ce trece timpul, e din ce în ce mai bine. Nu mai rău. Nu ne plictisim. Azi o iubesc mai mult decât în ziua cununiei și n-aș fi crezut că e posibil așa ceva.

Ashley mă privi.

– Dar tu? Ai vreun plan?

Am dat din cap.

– M-am gândit să-i duc niște flori. Deschid o sticlă de vin și ne uităm cum se sparg valurile la mal.

– Încă îi duci flori?

– În fiecare săptămână.

Se întoarse și lăsă ușor capul într-o parte, cu o sprânceană ridicată – făcând figura aceea pe care o au toate femeile când nu cred o iotă din ce spui.

– Îi duci soției tale flori în fiecare săptămână?

– Da.

Jurnalistul din ea se trezi la viață.

– Care sunt florile ei preferate?

– Orhideele la ghiveci. Dar dacă nu găsesc orhidee, atunci mă duc la florăria de lângă spital și îi cumpăr orice floare e pe cale să înflorească.

– Serios? Și ce face cu toate ghivecele alea de orhidee? Să nu-mi zici că le aruncă pur și simplu.

– I-am construit o seră.

– O seră? Câte ghivece aveți?

Am ridicat din umeri.

– Ultima oară când le-am numărat erau două sute cincizeci și șapte.

Grover râse.

– Un adevărat romantic.

Fără să întoarcă vreo clipă capul, continuă cu întrebările.

– Ashley, cum ți-ai cunoscut logodnicul?

– La Tribunalul din Atlanta. Scriam un articol despre un proces celebru. El era avocatul acuzării și m-a invitat la cină.

– Perfect. Și unde plecați în luna de miere?

– În Italia. Două săptămâni. Pornim din Veneția și călătorim până la Florența.

O turbulență zgudui avionul. Ashley începu să pună ea întrebări acum.

– Doar de curiozitate, domnule... pocni ea din degete.

Grover dădu din mână.

– Zi-mi pe nume, Grover mă cheamă.

– Câte ore de zbor ai la activ?

Grover vira brusc spre dreapta și apoi trase manșa spre el, ridicând avionul și trimițându-mi stomacul direct spre gât.

– Adică, vrei să știi dacă sunt în stare să vă duc până la Denver fără să mă înfig în vreun munte?

– Da, cam așa ceva.

Trase de manșă, întâi la stânga, apoi la dreapta, lăsându-se pe fiecare aripă în parte.

– Se pun și orele din armată sau nu?

M-am apucat cu ambele mâini de mânerul de deasupra capului meu. Ashley făcu și ea la fel.

– Nu.

Grover redresă avionul cu ușurință.

– Vreo cincisprezece mii de ore.

I se simțea zâmbetul în voce.

– V-a venit inima la loc acum?

Câinele lui Grover ieși de sub scaun, îi sări în brațe și începu să ne privească, peste umărul lui. Pufnea și amușina ca o veveriță cu steroizi în sânge. Tot corpul lui era doar mușchi și fibre, dar picioarele îi erau foarte scurte. Ocupa incredibil de mult loc și, după limbajul trupului, părea să ne spună că ne aflăm în carlinga lui.

Grover vorbi din nou.

– Ați făcut cunoștință cu copilotul meu, Tank.

– El câte ore de zbor are la activ? am întrebat eu.

Grover lăsă capul într-o parte.

– Vreo trei-patru mii.

Câinele se întoarse cu spatele la noi, satisfăcut, sări din poala lui Grover și se făcu covrig sub scaun. M-am aplecat ușor în față, să-i văd mai bine mâinile pilotului. Avea degete butucănoase, cărnoase, cu pielea uscată. Verigheta era tocită pe la margini.

– Cât durează până ajungem acolo?

Scoase un ceas de argint din buzunarul cămășii și îl deschise. Poza unei femei era lipită în interiorul capacului. Se uită apoi la instrumentele de bord. GPS-ul îi dădea o estimare a orei sosirii, dar am avut senzația că recalcula el în minte, ca să se asigure că e corectă.

– Din cauza vântului lateral... în fix două ore suntem acolo.

Poza pe care apucasem să o văd așa, din fugă, era veche și ruptă, dar chiar și așa, estompată cum era, rămăsese frumoasă.

– Copii ai?

– Cinci. Și treisprezece nepoți. Cel mai mic dintre ei e probabil mai în vârstă decât tine. Se uită la mine peste umăr. Ben, câți ani ai?

– Treizeci și nouă.

– Și tu, Ashley?

– Nu știi că nu se cade să întrebi o doamnă ce vârstă are?

– Păi, teoretic, nici să iau doi pasageri în carlingă n-am voie, dar eu sunt de modă veche și nu mă împiedic de teoriile astea.

L-am bătut ușor pe umăr.

– Care e treaba cu doi pasageri?

– Autoritatea Aeronautică Federală a decis că n-am voie decât unul.

– Și-atunci mie de ce mi-ai zis că poți duce doi?

– Pentru că au loc doi pasageri.

Ashley zâmbi și ridică un deget în aer.

– Deci, nu prea e legal ce facem noi aici?

Grover râse.

– Definește legal.

– Când aterizăm... mergem direct la închisoare sau putem merge la terminal?

Grover hohoti din nou.

– Păi, tehnic vorbind, ei habar nu au că sunteţi în acest avion, aşa că mă-ndoiesc că or să v-aştepte la scară să vă aresteze. Dar dacă se întâmplă să fie pe pistă, am să le zic că m-aţi răpit şi aş dori să depun o plângere.

Ashley mă privi.

– Acum mă simt mult mai bine.

Grover continuă:

– Avionul acesta e făcut să zboare la altitudini mici şi cu viteză redusă. Eu zbor după normele VFR, adică regulile de zbor vizual. Asta înseamnă că nu trebuie să depun un plan de zbor câtă vreme intenţionez să zbor ghidându-mă după ce se vede cu ochiul liber. Deci ceea ce nu ştiu nu are cum să-i rănească. Cum rămâne? zise el privind spre Ashley. Câţi ani ziceai că ai?

– Treizeci şi patru.

Se uită la panoul de bord şi cu coada ochiului privi spre unul dintre aparatele GPS.

– Vântul ne deviază puternic de la ruta noastră. Vine o furtună zdravănă. Noroc că ştiu pe unde merg, altfel ne-am fi rătăcit deja.

Râse-n barbă.

– Eh, tinerei, amândoi. Aveţi toată viaţa înainte. Ce n-aş da eu să mai am treizeci şi ceva de ani, dar să am şi mintea de-acum.

N-am scos nici un cuvânt, nici eu, nici Ashley. Dispoziţia ei se schimbase brusc. Era gânditoare. Nu mă simţeam prea bine ştiind că o pusesem într-o poziţie deloc plăcută. Grover se prinse că era ceva în neregulă.

– Nu vă faceţi probleme. E ilegal numai dacă suntem prinşi şi pe mine nu m-au prins niciodată până acum. În două ore sunteţi la sol.

Tuşi, îşi drese glasul şi apoi râse iar.

Stelele se vedeau prin parbrizul de plexiglas, deasupra capului meu. Păreau atât de aproape, că-ţi venea să întinzi mâna ca să le atingi.

– Hai, gata, voi ăştia... tuşi Grover din nou. Dat fiind faptul că încercăm să fugim din calea furtunii şi din cauza devierilor provocate de vânt şi pentru că nu am oxigen la mine, va trebui să rămânem sub patru mii de metri, ca să nu vă doară capul când aterizăm.

Ashley spuse.

– Presimt că mai urmează un „deci".

– Deci... ţineţi-vă bine, că intrăm în Uintas.

– Uin-ce?

– În sălbăticia cunoscută și sub numele High Uintas. Cel mai lung lanț muntos care se întinde de la est la vest pe continent, o sălbăticie de cinci sute douăzeci și șase de mii de hectare, acoperite de un strat de zăpadă de un metru și jumătate în tot timpul anului, vreo șapte sute de lacuri și unele dintre cele mai bune zone de pescuit și de vânătoare din lume.

– Pare să fie o zonă uitată de lume.

– Ai văzut vreodată filmul *Jeremiah Johnson*?

Arătă în jos, dând din cap cu subînțeles.

– Acolo a fost filmat.

– Nu mai spune! E unul dintre filmele mele favorite.

– Nu glumesc.

Golurile de aer erau din ce în ce mai dese. Stomacul mi se urca în gât tot timpul. Grover trase de manșă spre genunchiul stâng.

– E distractiv, nu? Ca-n montagne-russe?

Se uită pe geam și la fel am făcut și noi. Câinele îi sări din nou în poală.

– În mijloc e o pădure care a fost ridicată la rangul de parc național virgin. Adică nu pot trece pe acolo nici un fel de vehicule motorizate. De aceea e unul dintre cele mai îndepărtate locuri de pe planetă. Zici că ești pe Marte, nu pe Pământ. Dacă jefuiești o bancă, aia e cea mai potrivită ascunzătoare.

Râse iar. Apoi tuși iar.

Sălbăticia se întindea sub noi.

– Grover? ridică Ashley din sprânceană. Cât de departe se poate vedea acum?

– Până la vreo sută zece kilometri, cam așa.

Nu se vedea nicăieri nici o lumină.

– Ai mai trecut pe-aici de multe ori?

– De vreo sută de ori pe puțin.

– Bun, pentru că dacă ne mai apropiem mult de vârfurile astea înzăpezite, or să-ți zgârie fundul avionului.

– Neaaaah....

Grover se juca puțin cu noi.

– Până jos sunt cel puțin treizeci de metri.

Scoase o punguță de Tums din buzunarul de la cămașă, luă două și începu să le mestece. Tuși iar. Apoi își trase un pumn în piept.

L-am bătut iar ușor pe umăr.

– Şi mai zi-mi de inima ta care-ţi face probleme. Cam de când te ţine tusea asta? Şi pastile de arsuri de când iei?

Trase de manşă şi ne ridicarăm deasupra unui fel de platou, apoi avionul se strecură printre doi munţi. Luna apăru brusc la fereastra din stânga. Strălucea deasupra unei lumi îngheţate, acoperite de zăpadă.

Grover tăcu un minut, privind când la stânga, când la dreapta.

– Nu-i aşa că-i frumos?

Ashley răspunse şi pentru mine.

– E de-a dreptul ireal.

– Doctore, zise Grover, săptămâna trecută am fost la cardiolog. El mi-a recomandat pastilele împotriva arsurilor de stomac.

– Tuşeai şi atunci?

– Da, nevastă-mea m-a trimis.

– Ţi-au făcut şi un EKG?

– Da, e totul în regulă.

– Fă-ţi un serviciu şi mai du-te o dată. S-ar putea să nu fie nimic, dar poate totuşi e ceva. Eu zic că merită să mai ceri un consult.

Grover mă aprobă.

– Să ştii că eu mă conduc în viaţă după câteva reguli simple. Una din ele e că nu mă bag la ce nu mă pricep şi iau de bun ce-mi zic cei care sunt buni la ce fac.

Ashley îl întrerupse.

– Povesteşte-mi despre soţia ta.

Treceam pe deasupra vârfurilor muntoase cu o precizie de speriat.

– E o fată din Midwest. S-a măritat cu mine când nu aveam decât dragoste, visuri şi speranţe. Mi-a făcut copii. A rămas lângă mine când am pierdut tot ce aveam, a crezut când i-am spus că totul va fi bine. Să nu te superi, dar e cea mai frumoasă femeie de pe planeta asta.

– Nu mă supăr. Şi ai vreun sfat pentru o fată de treizeci şi patru de ani care e pe cale să păşească spre altar?

– Când mă trezesc dimineaţa, mă ţine de mână. Eu fac cafeaua şi ea stă cu mine, ne bem cafeaua împreună, cu genunchii atingându-ni-se.

Ridică din umeri.

– Suntem căsătoriţi de foarte mult timp. Am trecut prin multe, dar cu cât iubeşti mai multă vreme o persoană, cu atât e mai bine. Tu poate crezi că un boşorog ca mine nu mai simte nimic când o vede traversând camera într-un capot ponosit, dar simt. Poate că nu mai e chiar aşa în for-

mă ca la douăzeci de ani. Poate că are ceva riduri care nu-i plac, dar nici eu nu mai semăn cu poza de la nuntă. M-am însurat cu o femeie care mi se potrivește. Eu sunt doar o jumătate dintr-un puzzle alcătuit din două piese.

Ashley vorbi din nou.

– Și care e partea cea mai frumoasă?

– Când ea râde, eu zâmbesc. Când ea plânge, îmi curg și mie lacrimile pe obraji.

Grover clătină din cap.

– N-aș da asta pe nimic în lume.

Torsul motorului făcea avionul să vibreze în timp ce zburam pe deasupra munților și a văilor. El arătă spre peisajul de-afară:

– Voi doi ați intrat în seara asta în hangarul meu și ați văzut un avionaș galben-albastru, pilotat de un moș cu un câine în poală. O cursă scurtă spre Denver, ca să vă puteți întoarce la e-mailurile voastre, la roboții telefonici și la viețile punctate de sms-uri. Eu văd o capsulă care vă ridică deasupra problemelor voastre pământești și vă oferă o perspectivă pe care n-o puteți avea la sol. Vă duce undeva unde puteți vedea limpede. Toți ne petrecem zilele privind prin lentile aburite, zgâriate, uneori sparte. Dar asta – zise el, arătând spre mansă – asta vă ridică deasupra lentilelor și, pentru câteva secunde scurte, vă oferă o perspectivă ireproșabilă.

Ashley întrebă pe un ton scăzut:

– De-aia îți place să zbori?

El făcu semn că da.

– Uneori, eu și Gayle venim aici sus și stăm așa două, trei ore. Fără să scoatem o vorbă.

Am tăcut câteva minute cu toții. Apoi el a tușit.

Grover scoase un mormăit gutural, jos. Se apucă de piept, se aplecă în față, își smulse căștile de pe cap și se lovi cu capul de parbriz. Își arcui spatele, apoi se apucă de cămașă și trase de ea până când nasturii săriră cât colo. Se aplecă peste mansă, o trase cu putere spre dreapta și apoi lăsă aripa la nouăzeci de grade spre pământ. Muntele țâșni în fața noastră, gata să ne primească. Ai fi zis că alunecăm de pe o masă. Chiar înainte să ne lovim de munte, Grover îndreptă aripa, trase înapoi de mansă și avionul ajunse la limita portanței. Viteza scăzu aproape de zero. Apoi,

ca și cum o mai făcuse deja de mii de ori, aterizează forțat. Mai întâi atinse muntele cu coada, apoi cu aripa stângă care se lovi de ceva și se rupse cu zgomot. Greutatea aripii drepte trase avionul în jos ca o ancoră. Cam pe atunci, Grover opri motorul. Mi-amintesc că am intrat în vrie, ne-am dat peste cap și apoi coada s-a rupt.

Apoi am auzit un zgomot puternic, mi-o amintesc pe Ashley țipând, câinele lătra și plutea prin aer. Pe față îmi cădea zăpadă. A urmat zgomotul impactului.

Acum că am cunoscut-o pe Ashley, care tare-mi mai amintește de tine, mă gândeam la ziua în care ne-am întâlnit noi doi. Era după ore. Stăteam pe pistă. Îmi era mult mai cald decât îmi e acum. Alergam sferturile, iar echipa de cros tocmai a traversat terenul, adunată în spatele unei singure fete. Tu.

Pluteai, pur și simplu. Abia dacă atingeai iarba. Era o adevărată simfonie de brațe și picioare ce zvâcneau prin aer, ca puse în mișcare de un păpușar nevăzut. Erai studentă în anul doi și abia te alăturaseși echipei, dar te mai văzusem și înainte. Pe vremea aia aveai părul scurt. Ca al lui Julie Andrews în Sunetul muzicii. *Ai sărit peste rândul de bănci de lângă pistă și apoi peste gardul înalt de lângă mine. Respirai adânc, ritmic, măsurat. Când erai chiar deasupra gardului, mi-ai aruncat o privire.*

Transpirația de pe brațele tale mi-a sărit pe picioare și pe stomac. M-am auzit spunând: „Uau." M-am împiedicat de gard și exact în acea secundă tu ți-ai pierdut concentrarea. Sau ți-ai permis să o întrerupi puțin. Și privirile ți s-au luminat. Apoi picioarele tale au atins iar solul și ai și dispărut.

Probabil că am spus iarăși „uau", pentru că unul dintre coechipierii mei mi-a tras una după ceafă.

– Nici să nu-ți treacă prin minte!

– Ce?

– Rachel Hunt. E luată și n-ai nici o șansă.

– De ce nu?

Încă nu reușisem să-mi dezlipesc privirile de la tine.

– Atât îți zic: Nate Kelsey.

Nate Kelsey era mijlocaș în echipa de fotbal. N-avea gât deloc. Și deținea recordul la statul pe bancă. Tu deja treceai pe lângă poartă.

– Eu zic că-i fac față.

Scott mi-a tras încă una după ceafă.

– Prietene, ai mare nevoie să stea cineva cu ochii pe tine.

Dar numai de atât a fost nevoie.

Soția antrenorului se ocupa de admiteri. Mereu încerca să-mi facă lipeala cu câte o fată. I-am cerut orarul tău. La puțin timp după aceea, am descoperit că simțeam nevoia să îmi schimb neapărat cursurile opționale pentru trimestrul trei.

Dar îndrumătorul meu nu s-a lăsat ușor convins.

– Vrei să te apuci de latină? De ce?

– Pentru că mi se pare o limbă mișto atunci când e vorbită de alții.

– Latina nu mai este vorbită de la căderea Romei.

– Roma a căzut?

Nu a fost deloc impresionat.

– Ben, cum o cheamă?

– Rachel Hunt.

– Ei, atunci îți urez mult noroc. O să ai nevoie!

Mi-a semnat formularul prin care solicitam schimbarea cursurilor și mi-a zâmbit.

– Pe prietenul ei l-ai văzut? Ai asigurare medicală?

– Da.

Am ajuns mai devreme la ora de latină și te-am privit intrând în clasă. Dacă nu aș fi fost deja așezat, m-ar fi lăsat brusc genunchii. M-ai privit, mi-ai zâmbit și ți-ai pus cărțile pe banca din stânga mea. Apoi te-ai întors spre mine și mi-ai întins mâna.

– Eu sunt Rachel.

– Bună.

Bine, bine, probabil că mi-a tremurat puțin glasul.

Mi-amintesc că mă uitam la ochii tăi și-mi spuneam că nu mai văzusem niciodată un verde atât de frumos. Aveai ochi mari și rotunzi, mi-aminteau de șarpele din Cartea junglei, *cel care încerca mereu să hipnotizeze pe toată lumea.*

Tu ai spus:

– Ești Ben Payne.

Mi-a picat falca... Dar am dat din cap.

– Mă știi?

– La cât de repede alergi, cine nu te știe?

Ai întors capul într-o parte, abia zâmbind.

– Ți-a zis cineva vreodată că ai o voce frumoasă?

Mi-am atins gâtul cu degetele. Vocea mi-a sunat brusc mai sus cu vreo opt octave.

– Nu.

Mi-am dres glasul.

– Adică – am repetat eu, ceva mai jos – nu.

Ai deschis un caiet.

– Să știi că ai o voce foarte frumoasă. E așa... caldă.

Restul anului am fost doar prieteni, pentru că n-am avut știi-tu-ce să te invit în oraș. Nu mai zic nimic de faptul că Domnul-fără-gât m-ar fi făcut bucăți dacă punea mâna pe mine.

Într-a unsprezecea, abia ajunsesem la școală, cu vreo treizeci de minute înainte să sune primul clopoțel și am dat peste tine la ieșirea din vestiarul fetelor. Aveai ochii umezi.

– Te simți bine?

Ți-ai încleștat pumnii și ai mers mai departe.

– Nu.

Ți-am luat ghiozdanul și am plecat împreună de la școală, spre pista de alergare, fără să mai scoatem o vorbă despre ceea ce era evident.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat până la urmă.

Erai deja exasperată.

– Nu reușesc să alerg mai repede, asta s-a întâmplat.

– Păi, cred că pot eu să te ajut cu asta.

Am arătat cu degetul spre biroul antrenorului echipei de cros.

– Sunt destul de sigur că el nu te mai poate ajuta cu nimic. Dacă ar fi fost în stare, ți-ar fi spus până acum.

– Aha, și tu vezi ceva ce lui îi scapă?

Am întins un deget spre brațele ei.

– Mâinile. Le miști prea mult în lateral. Și – mi-am fluturat eu mâna peste șoldurile ei – șoldurile sunt prea țepene. Picioarele tale sunt iuți, dar la fiecare pas trebuie să acoperi mai mult teren.

Colțurile buzelor ți s-au lăsat în jos. Am început să mă uit peste umăr, să văd dacă nu răsare de pe undeva iubitul tău.

– Și tu poți să mă ajuți să corectez chestiile astea?

– Aș putea să alerg cu tine și să te ajut să găsești un ritm care să-ți permită să acoperi mai mult teren dintr-un pas. Dacă alergi cu cineva care face pasul mai mare ca tine, obligi creierul să se conformeze. În scurt timp se adaptează și pașii tăi.

– Și ai face asta pentru mine? Nu mi s-a părut că mi-acorzi prea multă importanță.

Deja simțeam răsuflarea fotbalistului în ceafă.

– Și cu numărul cincizeci și patru cum rămâne? Tipul ăla fără gât?

– În caz că n-ai auzit, Einstein, nu mai suntem împreună de anul trecut. Oi fi tu iute pe pistă, dar când e vorba de de-ale inimii, te bat de la distanță.

Încă ești în stare.

Capitolul III

Se întunecase deja şi durerile erau din ce în ce mai mari. Am apăsat pe butonul de iluminare a ecranului de la ceas: 04:47. Trecuseră deja şase ore de la accident. Mai erau încă două până să se lumineze. Dar în frigul ăsta, nu eram sigur că voi mai rezista nici măcar un sfert de oră. Tremuram de-mi clănţăneau dinţii. Grover era deja acoperit de zece centimetri de zăpadă.

Ashley era undeva în stânga mea. I-am atins gâtul şi artera carotidă. Avea un puls puternic şi rapid, dar nu scotea nici un sunet. Nu reuşeam să o şi văd, în bezna care mă înconjura. Am pipăit ce era în jur. Eram acoperiţi de zăpadă şi de cioburi de sticlă. Undeva, în dreapta, am dat peste sacul de compresie, băgat sub scaunul lui Grover. Am tras de el şi sacul de dormit a ieşit uşor din husă. Am tras fermoarul pe o parte şi l-am întins cât am putut peste noi. Nu mă puteam mişca decât puţin câte puţin, pentru că durerile pe care le simţeam în coaste îmi tăiau respiraţia. Am vârât sacul sub Ashley, strecurându-i picioarele spre capătul nedesfăcut. Câinele s-a băgat sub mine, la căldură. La câţiva metri în faţa mea era elicea, cu palele încă în aer. Era plină de zăpadă. O pală lipsea cu desăvârşire.

Când se lumină, m-am trezit cu câinele ce stătea pieptul meu şi îmi lingea nasul. Cerul era întunecat şi încă ningea. Grover, care fusese la doar câţiva centimetri mai încolo, dispăruse aproape sub ceea ce părea să fie un strat de vreun metru de zăpadă. Sacul de dormit mă încălzea. Dar din pricina circulaţiei mai bune a sângelui, durerile de coaste erau şi mai mari.

Ashley încă zăcea nemişcată. Nu mai avea pulsul la fel de rapid. Asta

însemna că organismul ei consumase toată adrenalina care îi invadase sistemul când ne-am prăbuşit. M-am ridicat în capul oaselor şi am încercat s-o examinez. Avea faţa umflată şi plină de sânge, din pricina tăieturilor de deasupra ochilor şi de pe scalp. Mi-am trecut mâna uşor pe deasupra umărului ei. Parcă-i băgase cineva o şosetă pe sub geacă. Mi-am băgat braţul pe mâneca ei şi am tras în jos, ca să las tendoanele să tragă osul la loc, în lăcaşul lui. Imediat ce a ajuns unde trebuia, am tras uşor de încheietură. Umerii dislocaţi se aşază uşor la locul lor, dacă tragi în direcţia corectă. Mi-am trecut apoi degetele peste şoldurile ei. Apoi peste picioare. Piciorul drept era în regulă. Cel stâng, nu.

Femurul se rupsese când avionul se lovise de o stâncă. Probabil de-aia şi ţipase. Avea coapsa foarte umflată, de vreo două ori mai mare decât ar fi trebuit, iar cracul pantalonului era întins, gata să se rupă. Din fericire, osul nu-i ieşise prin piele.

Trebuia să i-l pun la loc, dar nu aveam destul spaţiu de mişcare. Mă simţeam de parcă mă aflam în tunelul unui aparat RMN şi toate marginile lui erau prea aproape de faţa mea. M-am ridicat din nou şi mi-am dat seama că suntem prinşi într-o peşteră de zăpadă formată între sol şi fuzelajul avionului. Ceea ce, dintr-o anumită perspectivă, era un lucru bun.

Impactul căderii şi furtuna ne îngropaseră într-un banc de zăpadă. Asta formase un fel de cocon, ceea ce însemna că stăteam la aproximativ zero grade – o temperatură mult mai bună decât afară, în plină bătaie a vântului. Lumina venea prin acoperişul de plexiglas al avionului, filtrată şi de stratul de zăpadă.

În vreme ce îmi făceam loc prin zăpadă ca să-i pot pune piciorul la loc lui Ashley, câinele scheuna şi se învârtea în cercuri. Apoi se urcă pe Grover şi începu să-i lingă zăpada de pe faţă. Voia să ştie când decola avionul ăsta odată! Îmi îngheţaseră mâinile, aşa că am săpat niţel în faţa lui Grover şi am găsit un clipboard de plastic în buzunarul portierei. L-am folosit pe post de lopată şi am săpat un fel de raft în zăpadă, destul de lung cât să încapă Ashley culcată.

Am dat sacul la o parte de pe ea, l-am întins pe raftul cu pricina şi încet i-am împins şi i-am ridicat trupul peste scaun, până la raft. Efortul m-a stors de toate puterile, aşa că am căzut înapoi, lipit de scaunul lui Grover şi am rămas acolo, pufăind şi luând guri scurte de aer, în încercarea de a-mi diminua durerea din piept. Treizeci de minute au trecut până am avut destulă energie să mă ocup din nou de piciorul ei.

Am încercat să-i vorbesc, dar nu mi-a răspuns, ceea ce era bine, pentru că durerea pe care avea s-o simtă curând din cauza mea era mult mai mare decât cea pe care o simțise când i se rupsese piciorul.

Mi-am scos centura, i-am înfășurat-o în jurul gleznei și celălalt capăt mi l-am răsucit în pumn. Așa puteam să trag zdravăn. Apoi mi-am scos bocancul stâng și mi-am strecurat piciorul între ale ei. Am aliniat piciorul ei cu al meu, apoi am strâns centura și m-am apucat cu ambele mâini de piciorul ei. Am tras aer în piept de patru sau de cinci ori și am simțit mâna ei pe piciorul meu. M-a bătut ușor pe picior și a mormăit:

– Trage... tare.

Am tras, ținând contră cu piciorul și arcuindu-mi spatele în același timp. Durerea o săgetă, capul i se lăsă brusc pe spate și scoase un țipăt înăbușit înainte să-și piardă cunoștința. Piciorul i-a pocnit, eliberat, l-am întors și l-am lăsat să se îndrepte în mod natural, apoi i-am dat drumul.

Acum piciorul „atârna" într-o parte, într-o poziție naturală, în oglindă cu cel drept. Odată ce l-am așezat la loc, am început să caut o atelă. Deasupra mea atârnau două suporturi de aripă făcute praf, dar mai lungi de un metru. Am început să trag de ele înainte și înapoi ca să slăbesc metalul și, în cele din urmă, s-au desprins. De câte ori urc pe munte, am la mine două bricege. Rucsacul meu era undeva în spate, în mormanul de zăpadă. Nu i se vedea decât un colț. Am dat la o parte zăpada, am tras de fermoar și mi-am strecurat mâna înăuntru și-am început să pipăi prin rucsac până am dat de bricege.

Cu briceagul elvețian am tăiat cracul de la pantalonul lui Ashley până sus, la șold. Aproape toată coapsa îi era vânătă.

Centurile ambelor scaune aveau un sistem de prindere peste umeri, ca un ham, cu o cataramă ce se deschidea prin presare. Am scos centurile și am folosit ambele bucăți ale unuia dintre hamuri ca să leg bucățile metalice în jurul piciorului, am tras bine de ele și am pus catarama exact deasupra arterei ei femurale. Apoi am scos un tricou din valiza mea, l-am tăiat în două și cele două bucăți le-am rulat și le-am pus sub cataramă, ca să nu preseze direct pe arteră și sângele să poată circula în voie prin picior. În cele din urmă, am pus multă zăpadă peste zona unde se rupsese osul, ca să se mai dezumfle.

Am băgat din nou mâna în rucsac și am scos o pereche de izmene și un pulover de lână dublat cu o stofă antivânt, care ține de cald chiar și când e udă. I-am dat jos geaca, sacoul, bluza, chiar și sutienul și i-am exa-

minat pieptul şi coastele, căutând vreo urmă de răni interne. Nu avea nici o vânătaie. I-am pus izmenele şi puloverul meu şi apoi, pe deasupra, i-am pus la loc geaca ei. Am tras sacul de dormit sub ea şi am înfăşurat-o în el ca pe o mumie, lăsându-i afară doar piciorul stâng, apoi am ridicat-o şi i l-am acoperit şi pe acesta. Jumătate din căldură o pierdem pe la cap, aşa că am scos un fes de lână din rucsac şi i l-am tras peste frunte şi peste urechi.

După ce m-am asigurat că e îmbrăcată în haine călduroase şi uscate, mi-am dat seama ce greu respiram şi cât de mult mi se ridicase pulsul. Durerile în coaste se intensificaseră. Mi-am pus geaca şi m-am întins lângă ea, încercând să-i ţin de cald. Când mi-am găsit poziţia, câinele s-a urcat pe picioarele mele, s-a învârtit de două ori în jurul cozii şi apoi s-a aşezat între noi. Părea că mai stătuse aşa şi altă dată. M-am uitat lung la trupul acoperit de zăpadă al lui Grover.

E lumină. Zăpada încă mai cade în cantităţi mari şi îmi ies aburi la fiecare respiraţie. E foarte linişte, ai zice că a apăsat cineva pe butonul de „mute" la telecomanda lumii. S-ar putea ca Ashley să aibă nişte leziuni interne. Nu e-ntr-o formă prea grozavă. I-am pus la loc şi piciorul şi umărul, dar va avea nevoie de radiografii şi, probabil, de o operaţie la picior, când scăpăm de aici.

A leşinat când i-am aşezat piciorul în poziţie normală. De atunci tot vorbeşte în somn. Grover, pilotul, n-a scăpat. Ţi-am zis oare deja? A pus jos avionul după ce inima i se oprise deja. Nici nu-mi dau seama cum a reuşit. Mi se pare un act eroic, să reuşească să aterizeze fără să ne omoare.

Eu am câteva coaste rupte. Vreo trei cred. Durerea e pătrunzătoare de câte ori inspir. Şi e posibil să am şi un plămân perforat. Desigur, suntem la o altitudine de aproape patru mii de metri, deci, oricum, nu e uşor să respiri.

Nu găsesc nici un motiv pentru care am fi îndreptăţiţi să sperăm că va veni cineva să ne salveze. Grover nu trebuia să depună nici un plan de zbor. N-a zis nimănui că are pasageri, deci cei de la turnul de control habar n-au că noi eram în avion.

Dintr-o parte, Grover aduce puţin cu tata. Deşi e mult mai blând.

Unii zic că tatăl meu era un ticălos. Alţii sunt de părere că am fost norocos să am aşa un tată devotat. Desigur, ei n-ar fi rezistat nici măcar o zi la noi în casă. O bătea pe mama. Ea s-a refugiat în băutură şi el a tot trimis-o la dezalcoolizare până când a reuşit s-o decadă din drepturile părinteşti. Nu ştiu toată povestea. Eu nu puteam vorbi cu ea decât la telefon.

Din clipa în care aprindea lumina la cinci fără cinci dimineaţa, aveam exact cinci minute să fiu la uşă. Îmbrăcat. Cu două perechi de pantaloni de trening, pantaloni scurţi şi cu pantofi de atletism. De cele mai multe ori dormeam noaptea îmbrăcat.

Zece kilometri, până la postul de observaţie al salvamarilor şi înapoi. Nu ştiu de ce alesese el tocmai distanţa asta, dar o numea „încălzirea". Cred că totuşi motivul era magazinul de gogoşi din apropiere. N-aveam cum să trişez, pentru că el se ducea acolo cu maşina, se aşeza la geam, cu o cafea într-o mână şi o gogoaşă în cealaltă, uitându-se la ceas, de cum mă vedea apărând pe plajă, târându-mă să ating scaunul salvamarului. Dacă aveam câteva secunde mai puţin, mi-o lua înainte şi nu zicea nimic. Dar dacă întârziam, ieşea în fugă şi striga de se auzea pe toată plaja: „Şapte secunde în plus!" sau „Douăzeci de secunde în plus!"

Am învăţat cum să alerg şi pe dinăuntru, monitorizându-mi şi variindu-mi viteza şi pasul. De frică, înveţi.

Când ajungeam acasă, mă aştepta pe plajă. Aveam voie să-mi scot cele două perechi de pantaloni lungi înainte să încep antrenamentele de viteză. Lunea alergam de douăsprezece ori câte şase sute şaizeci. Adică şase sute şaizeci de metri. Marţea aveam cinci sute cincizeci şi tot aşa. Duminica era ziua mea liberă, dar lunea bătea la uşă.

Mereu terminam cu un sprint, abdomene, genuflexiuni, flotări şi orice altă metodă de inducere a durerii care îi putea trece prin minte. Avea un băţ de bambus pe care îl ţinea deasupra genunchilor mei. „Mai sus!" Îi ridicam, dar niciodată nu erau destul de sus. Clătina din cap şi spunea abia şoptit: „Durerea e semn că slăbiciunea îţi iese din corp."

Stăteam în faţa lui şi mă gândeam: „Doamne, de ce nu lăsăm nişte slăbiciune dintr-asta să iasă şi din corpul tău, că la mine n-a mai rămas nici strop." Multă slăbiciune mi-a ieşit din corp în casa lui.

Până la ora şapte dimineaţa, alergam de obicei zece-cincisprezece kilometri. Apoi mă duceam la şcoală, încercam să n-adorm la ore şi pe urmă începeam antrenamentele pe pistă sau cele cu echipa de cros. Ambele antrenamente mi se păreau floare la ureche în comparaţie cu cel de dimineaţă. Tata avea propria lui firmă de tranzacţii bursiere, cu cincizeci de angajaţi, şi pentru că bursa se închidea la patru, pe la patru şi un sfert apărea la şcoală, cu cravata uşor slăbită şi un cronometru în mână.

Da, era un tată devotat, în adevăratul sens al cuvântului.

În primul meu an de liceu am câştigat cursa de viteză de 400 de metri în 50,9 secunde, ştafeta de 4x400 de metri şi cursa de o milă în 4 minute şi 28 de secun-

de. Am terminat primul trei campionate pe stat. Tata m-a condus acasă în tăcere absolută. Nu sărbătorire, nu zi liberă. A parcat maşina. „Dacă ai de gând să cobori timpul sub patru minute, mai ai mult de lucru." Cam pe atunci mi-am dat seama că în ochii lui valoram doar cât scosesem la ultima alergare, şi nici un timp nu era destul de bun.

Când era vorba de şcoală, nu accepta nici un fel de prostii din partea mea. Zece minus însemna la fel de bine nouă plus. Aveam puţini prieteni şi, când nu eram la şcoală, ori dormeam, ori alergam.

Apoi am trecut într-a zecea. Ai apărut tu în peisaj şi mi-ai colorat viaţa, cu râsul tău, cu lumini şi minuni. Ai trecut în fugă pe lângă mine, ca o săgeată, mi-ai aruncat o privire iute, ţi-ai scuturat transpiraţia de pe degete şi mie mi-a venit să m-arunc imediat sub duş, să mi-l scot pe tata din piele şi să mă îmbăiez în tine.

Eu azi sunt ce m-a făcut el să fiu. Cu forţa, ştiu asta. Dar tata a folosit durerea ca să mă scape de durere. M-a lăsat gol pe dinăuntru şi cu dureri în tot corpul.

Tu mi-ai dăruit dragoste. Fără cronometru.

Când m-am trezit, era întuneric. M-am uitat la ceas, era douăsprezece şi un minut. Trecuse o zi întreagă. Apoi m-am uitat la dată. Trecuseră, de fapt, două zile. Dormisem treizeci şi şase de ore fără întrerupere.

Un miliard de stele străluceau deasupra mea. Erau atât de aproape, că puteam să le ating cu mâna. Undeva, peste umărul meu stâng, răsărise luna. Mare cât roata carului. Mi-am mijit ochii. Dacă m-aş fi urcat pe muntele din stânga, dintr-un singur pas, aş fi ajuns pe lună şi aş fi putut merge mai departe.

Somnul mă toropea, dar am mai apucat să-mi fac o listă în minte şi pe lista asta erau două lucruri: mâncare şi apă; de ambele aveam nevoie cât mai curând. În special de apă. Dacă Ashley avea de luptat cu o infecţie, trebuia să-i pun rapid rinichii în funcţiune. Din cauza şocului, organismul consumă rapid lichidele şi, deşi nu fusesem conştient de asta, chiar şi eu fusesem în stare de şoc şi doar adrenalina mă ţinuse în mişcare de când ne prăbuşiserăm.

Când se făcu ziuă, cerul era senin. Am încercat să mă mişc, dar eram atât de ţeapăn, că până şi să-mi ridic capul era dureros. M-am ridicat în cele din urmă şi m-am sprijinit de un bolovan mare ce ieşea din stratul de zăpadă. Era posibil să fi fost tocmai stânca de care se lovise Ashley şi-şi rupsese piciorul.

Am analizat situația, începând de la aspectele negative. Deși avionul lui Grover era vopsit în albastru și galben strălucitor, fusese acoperit de trei metri de zăpadă, cu excepția aripii stângi. Mi-am adus aminte de proverbialul ac în carul cu fân. Ce să mai zic că și coada se făcuse praf la impactul cu stânca. Am găsit câteva bucăți de plastic portocaliu, dar nu se vedea nici urmă de ELT. Fără ELT nu transmiteam nici un semnal pe frecvența de urgență, deci cavaleria nu plecase spre noi. Nu știam cum să-i spun asta lui Ashley.

Singura veste bună era că, fiind îngropați în zăpadă, eram ceva mai feriți de frig. Plus un grad Celsius e o temperatură mai ușor de suportat decât minus treizeci.

Ashley încă dormea și avea fața îmbujorată. M-am rostogolit până la rucsac și mi-am scos primusul. Am umplut cana cu niște zăpadă proaspătă, luată din fața peșterii, am apăsat pe buton și flacăra a izbucnit. Pe măsură ce zăpada din cană se topea, puneam alta proaspătă. Fie din cauza zgomotului făcut de primus, fie pentru că mă mișcam eu, Ashley s-a trezit. Avea fața umflată și ochii abia mijiți.

I-am dus la buze ceașca plină cu apă caldă.

– Bea!

Ashley sorbi. În rucsac aveam o cutie de Advil, din care cu bucurie aș fi înghițit vreo patru pastile. Dar știam că în zilele următoare ea va avea mai multă nevoie de ele decât mine. Le-am găsit într-un buzunar lateral și mi-am turnat patru în palmă.

– Poți să înghiți?

Ea făcu semn că da. I-am pus o pastilă pe limbă și a înghițit-o. Am repetat operația de trei ori. Încet. Zăpada din jurul piciorului ei se topise de mult, așa că, deși umflătura dăduse înapoi, acum piciorul era din nou umflat cât un butuc. Dacă reușeam să i-l dezumflu iar, poate că durerile ar mai fi lăsat-o. Advilul avea să lucreze din interior și zăpada pe dinafară. I-am acoperit din nou piciorul cu zăpadă și i-am luat pulsul lângă gleznă. Circulația îi era bună. I-am ținut ceașca la buze până a băut toți cei două sute cincizeci de mililitri. Scopul meu pentru acea zi era să-i mai dau să bea încă cinci căni.

Am umplut din nou ceașca și am aprins primusul. Am băut și eu puțin lichid. Ashley se strădui să deschidă ochii atât cât îi permitea fața ei umflată. Mătură peștera cu privirea. Văzu rămășițele avionului, hainele ei rupte, piciorul în atele. Rămase cu ochii țintă la trupul lui Grover.

– E...?

– Era mort înainte ca avionul să ajungă jos. Nu știu cum de a putut ateriza. Presupun că l-a lăsat inima.

Ashley întinse mâna și-și pipăi fața și capul. Avea vocea răgușită.

– Ce zi e azi?

I-am povestit pe scurt ce se întâmplase. Ea n-a mai zis nimic.

Găsisem gută în vesta de pescuit a lui Grover, cea pusă in spatele scaunului meu. Trebuia să-i curăț tăieturile lui Ashley și să i le cos pe cele ce aveau nevoie de copci. Am scos unul dintre acele de pescuit din vestă și am îndepărtat toate ornamentele ce îl transformau în momeală, păstrând doar oțelul curat, fără alți ghimpi. Trebuia să îndrept acul, dar aveam nevoie de o unealtă pentru asta. Cureaua lui Grover. Am săpat prin zăpada din jurul taliei lui și am găsit briceagul Leatherman. Am îndreptat acul, am băgat guta prin urechea acului și am încercat să o aplatizez cât mai bine. Când m-am întors spre Ashley, lacrimile îi curgeau pe obraji. Ea zise:

– Sunt sigură că nevastă-sa e îngrijorată de soarta lui.

Am mai săpat un fel de raft în zăpadă, mai jos decât cel pe care stătea ea. Mi-am scos sacul de dormit din rucsac și l-am întins pe jos. I-am șters lacrimile de pe față.

– Ce te doare?

Ashley aruncă o privire spre trupul lui Grover.

– El.

– Și în corp, ce te doare?

– Totul.

– Încă nu am terminat cu durerile. Trebuie să-ți cos câteva tăieturi.

Ea dădu din cap. Avea nevoie de cusături în trei locuri. La prima tăietură, a fost nevoie de două fire legate de piele, care n-au fost foarte dureroase. A doua era deasupra ochiului drept, chiar prin mijlocul sprâncenei. Am băgat acul în piele și am spus:

– Aici mai ai o urmă veche.

– De la campionatele naționale. Aveam optsprezece ani. M-a prins un puști cu un croșeu.

Am legat primul fir.

– Te-a doborât?

– Nu. I-am tras și eu una cu piciorul, pe la spate, pe urmă o dublă și o directă care l-au zdrobit ca pe un gândac.

– Ca pe un gândac?

– Aveam nume pentru toate poziţiile în care cădeau adversarii când îi doboram. Delfinul, dansul albului, gândacul.

Am legat al treilea nod şi am tăiat firul.

– Ce am reuşit eu să fac aici o să te ţină până ajungem la un spital.

– Şi cu atelele cum rămâne? Mă doare piciorul de mor.

– E tot ce am putut să fac fără radiografie. Când ajungem la spital, dacă nu e aliniat cum trebuie, voi recomanda să ţi-l rupă din nou şi să-ţi pună câteva chestii care or să declanşeze detectoarele de metale când treci pe sub porţile de control. Până la urmă, vei fi ca nouă.

– Tocmai ai zis „când ajungem la spital" de două ori, dar tu chiar crezi că vine cineva după noi?

Ne-am uitat amândoi la cerul albastru ce se vedea prin gaura creată între aripa înclinată şi zidul de zăpadă, înalt de doi metri şi jumătate. Un avion comercial trecea pe deasupra noastră, la peste zece mii de metri înălţime.

Am clătinat din cap.

– Noi putem să-i vedem foarte bine, dar sunt destul de sigur că ei nu ne pot vedea pe noi, am zis, arătând spre zăpada adunată pe aripă.

– Dar avioanele care se prăbuşesc nu trimit un semnal S.O.S.?

– Ba da, dar chestia care ar fi trebuit să trimită semnalul e împrăştiată pe aici în mii de bucăţele.

– Poate-ar trebui să te târăşti afară şi să-ţi fluturi cămaşa, sau aşa ceva.

Am chicotit. Ceea ce m-a făcut să mă încovoiez de durere, ţinându-mă de coaste.

Ochii i se mijiră.

– Ce ai?

– Mi-am rupt nişte coaste.

– Arată-mi.

Mi-am ridicat cămaşa. Toată partea stângă a cutiei toracice era de un violet intens. Păru îngrijorată, dar nu zise nimic.

– Nu mă doare decât când respir.

Am râs amândoi.

M-am concentrat apoi asupra braţului ei. Ori stânca, ori vreo creangă îi despicase pielea de pe umărul nedislocat, pe o suprafaţa de vreo doisprezece centimetri.

Din fericire pentru ea, avionul se oprise şi, ea fiind lipsită de cunoştin-

ţă, din cauza presiunii şi a zăpezii, sângerarea se oprise. I-ar fi trebuit vreo douăsprezece copci.

– Te-aş ruga să îţi scoţi braţul din mânecă.

Ea şi-l scoase încet, cutremurându-se de durere.

– Ce şanse avem să scăpăm cu viaţă?

– Lasă-mă să te întreb câte ceva. Ai spus cuiva că te urci în avionul acesta? Ai trimis vreun e-mail cuiva?

Ea clătină din cap.

– N-ai dat nici un telefon?

Din nou, făcu semn că nu.

– Deci, nimeni de pe planeta asta nu ştie că te-ai urcat într-un avion mic şi că ai încercat să ajungi la Denver? Da, nici despre mine nu ştie nimeni.

Ea şopti:

– Presupun că toată lumea şi-a închipuit că sunt încă în Salt Lake. M-ar căuta ei, dar unde să mă caute?

Am legat încă un fir.

– Dacă e să ne luăm după ce spunea Grover, nu există nici o hârtie oficială în care să scrie că am zburat. Şi noi, doi profesionişti, cu vreo douăzeci de ani de şcoală şi studii superioare la un loc, n-am spus nimănui unde ne ducem.

Am făcut o pauză.

– E ca şi cum zborul acesta nici n-ar fi existat vreodată.

– Ba a existat.

Se uită la Grover.

– Am crezut că e un drum scurt până la Denver şi că viaţa îşi va urma cursul.

Am tăiat firul.

– Ashley, îmi pare tare rău.

Am clătinat din cap.

– Ar trebui să fii la vreun salon, să-ţi faci manichiura acum, sau aşa ceva.

– Nu-ţi mai face procese de conştiinţă pentru bunele tale intenţii. M-am bucurat că te-ai oferit să mă iei şi pe mine.

Se uită în jur.

– Acum nu mai sunt atât de bucuroasă. Dar atunci, pe moment, m-am bucurat.

Își lăsă din nou capul pe spate.

– Aveam programare la un cabinet de masaj. Știi, d-ăla cu pietre fierbinți? Ei, în loc de pietre fierbinți, zac pe gheața de pe o singură piatră. Ai idee cât am dat pe rochia mea de mireasă?

– Lasă că nu pleacă nicăieri, o să fie tot acolo când te-ntorci.

I-am dus ceașca la buze și am ajutat-o să dea pe gât restul până la 700 de mililitri de lichid.

– Simțul umorului pe care-l ai e o adevărată binecuvântare.

– Da... Nu știu cât de amuzant ți s-ar părea dacă ți-aș spune că trebuie să fac pipi.

– Dintr-un anumit punct de vedere, ăsta e un lucru bun.

M-am uitat la sacul de dormit și mi-am adus aminte că era destul de imobilă.

– Din alt punct de vedere, nu prea e.

– Și tu de unde privești?

– Găsim noi o metodă să faci pipi fără să apeși pe piciorul ăla beteag.

M-am uitat în jur.

– Ce n-aș da pentru o sondă urinară...

– A, nu, mai bine lasă. Chestiile alea nu-mi plac deloc.

Am luat din rucsac una din sticlele mele de plastic și am pus-o lângă ea.

– Uite cum facem. E mai ușor așa și nici nu trebuie să te miști, dar ai nevoie de ajutorul meu.

Am scos briceagul elvețian.

– Am să îți tai de tot pantalonii până la șold. Așa, cât stai întinsă, încă te poți înveli cu ei. Apoi am să fac o gaură în zăpada de sub tine, cât să încapă sticla asta. Apoi o să-ți dăm chiloții la o parte și faci pipi.

– Nu pot așa.

– Trebuie să măsurăm cantitatea de urină pe care o elimini și eu trebuie să verific dacă nu cumva e sânge în ea.

– Sânge?

– E semn de leziuni interne.

I-am despicat pantalonii, am săpat gropița în zăpadă, am pus sticla la locul ei, iar Ashley s-a sprijinit în celălalt braț ca să se ridice ușor, fără să-și schimbe poziția piciorului.

– Pot să fac pipi?

Am făcut semn că da.

A făcut.

– Probabil că acesta e unul dintre cele mai penibile momente pe care le-am împărtăşit cu vreo altă fiinţă omenească, zise.

– Ei, având în vedere că practic şi medicina de urgenţă, nu doar ortopedia, sunt puţine zile în care nu studiez şi urina oamenilor. Eşti bine?

– Mă doare piciorul, zise ea şi adăugă după o secundă: Ai degetele reci.

– Cei mai mulţi dintre cei pe care-i văd la camera de gardă au trecut prin accidente, ceea ce înseamnă lovituri serioase şi leziuni interne, care duc la sânge în urină.

Ashley mă privi lung.

– Încerci cumva să mă faci să mă simt mai bine?

Când termină, am scos sticla, am studiat culoarea lichidului şi am pus capacul.

– Exact. Şi să ştii că e o culoare bună.

Am ajutat-o să se îmbrace, i-am pus din nou sacul de dormit sub ea şi apoi am acoperit-o. În timp ce făceam toate astea, i-am atins pielea. Deşi mă comportam ca un medic, goliciunea ei, vulnerabilitatea ei nu m-au lăsat indiferent. M-am gândit la Rachel.

Până am terminat tot ce era de făcut, aveam deja senzaţia că m-a-njunghiat cineva cu un cuţit între coaste. M-am întins, respirând greu. Ea mă întrebă:

– Tu iei ceva pentru dureri?

Am clătinat din cap.

– Nu.

– De ce nu?

– Sincer să fiu, dacă acum ai senzaţia că ai dureri, mai aşteaptă trei-patru zile şi-ai să vezi tu durere... Am Advil cât să-ţi ajungă doar o săptămână. Mai am câteva narcotice destul de puternice, din cele ce se dau doar cu reţetă, dar sunt pe undeva prin rucsac şi m-am gândit să le păstrez pentru la noapte, când n-ai să poţi dormi.

Ashley se uită cu interes spre rucsacul meu.

– Nişte vin roşu n-ai prin rucsac?

– Nu, dar dacă vrei, îţi fac un gin tonic.

– Grozav. Îmi zvâcneşte piciorul de zici că m-a lovit careva cu un ciocan.

Am dat la o parte sacul de dormit şi am pus zăpadă proaspătă peste piciorul ei.

– O să mai fac chestia asta câteva zile. Te ajută să te recuperezi și anesteziază locul. Singura problemă e că o să-ți fie frig.

Am început să mă târăsc spre lumina zilei.

– Am să mă duc să văd ce e prin jur și să arunc ce e în sticla asta.

– Bine, eu o să fac puțină ordine pe-aici și poate comand o pizza.

– Eu vreau cu salam.

– Cu salam să fie.

Am ieșit din fuzelaj, sau mai bine zis din ce rămăsese din el, m-am strecurat pe sub aripă și am dat de lumina soarelui. Probabil afară erau sub zece grade, dar mă așteptasem la ceva mai rău. Am făcut un pas dincolo de locul pe care aterizase avionul și piciorul mi s-a cufundat în zăpadă până la șold. Din cauza impactului, pieptul mi s-a zguduit. Deși am încercat să nu țip, nu prea mi-a ieșit. Am auzit-o strigând din avion:

– Ești bine?

– Da, da, doar că tare bine mi-ar fi prins niște rachete pentru zăpadă.

Am aruncat ce era în sticlă și am privit cât vedeam cu ochii în jur. Nimic, decât zăpadă și munți. Părea că suntem pe un fel de platou la stânga căruia erau câteva vârfuri ceva mai înalte, dar în rest nu era decât o întindere de gheață, și-nainte, și în jos. Nici nu era de mirare că orice respirație era dureroasă.

M-am târât înapoi și m-am prăbușit pe raftul de lângă ea.

– Cum e? mă întrebă.

– Pustiu. Grover avea dreptate. Zici că suntem pe Marte, nu pe Pământ.

– Nu, serios, mie poți să-mi spui adevărul. Sunt în stare să-i fac față. Dă-mi doar date concrete.

M-am uitat în sus, spre ea. Stătea cu ochii închiși. Aștepta.

– E foarte frumos. Panorama e splendidă. N-ai mai văzut așa ceva în viața ta. Am pus două șezlonguri și în curând o să vină un tip cu cocktailuri cu umbrelușe. Vine imediat. S-a dus să ia niște gheață.

– Ei, tot e bine că nu e așa de rău cum mă așteptam eu.

Era prima oară când o vedeam zâmbind larg, de când stăteam în zăpadă.

Cam atunci mi-am dat eu seama că Ashley Knox era una dintre cele mai puternice persoane pe care le întâlnisem până atunci. Mă uitam la ea cum zace, mai mult moartă decât vie, trecând prin dureri mai mari decât simțiseră vreodată alți oameni, pe cale să-și rateze propria nuntă,

ca să nu mai discutăm că şansele noastre de a fi salvaţi erau minime. Dacă era să scăpăm, nu ne puteam baza decât pe noi înşine. Altcineva în locul ei ar fi intrat în panică, s-ar fi jelit. Dar prin nu ştiu ce minune, ea încă avea putere să râdă. Mai mult decât atât, mă făcea şi pe mine să râd. Şi asta chiar nu mi se mai întâmplase de ceva vreme.

Eram frânt.

– Ne trebuie mâncare, dar nu-s în stare să mă duc să caut. Am să mă duc mâine. Acum o să încerc să-mi dau seama unde suntem.

Am rotit şuruburile care ţineau GPS-urile pe bord şi le-am tras de-acolo.

– Salvatorii zic să nu părăseşti niciodată locul unui accident, dar acum respirăm doar o jumătate din cantitatea de oxigen cu care suntem obişnuiţi şi chiar trebuie să ne vindecăm dacă vrem să trăim, ori pentru asta, avem nevoie să respirăm bine. Mai ales tu. Am să mă gândesc cum să fac să ajungem la o altitudine mai joasă.

Se uită lung la mine.

– De unde ştii toate astea? Adică, dacă nu ştiai toate astea, ce ne făceam?

– Când eram mic, tata s-a prins că alerg mai iute decât ceilalţi copii. A profitat de această capacitate a mea şi a transformat-o într-o pasiune. Dar imediat ce m-am mutat cu Rachel, am început să colindăm munţii. Am cumpărat echipament şi ne-am petrecut fiecare weekend pe munte... Şi am fost şi la cercetaşi.

– Eşti cercetaş?

Am făcut semn că da.

– Era singurul mod de a scăpa de tata. El se gândea că aşa căpătam o pregătire pe care el nu mai trebuia să-şi bată capul să mi-o ofere.

– Ce grad ai la cercetaşi?

Am ridicat din umeri. Ea-şi lăsă capul într-o parte şi mă privi neîncrezătoare.

– Eşti Vultur d-ăla? Sau Egretă? Sau cum îi zice, haide, zi-mi...

– Şoim.

Atunci am realizat că, vorbind cu mine, Ashley mai uita de durere.

– Da, aşa îi zice. Cercetaş Şoim. Presupun că vom avea în curând ocazia să aflăm dacă ţi-ai primit insignele pe merit.

– Da.

Am apăsat pe butonul GPS-ului şi acesta a licărit.

– Aveau şi o insignă pentru merite la electronică?

Am ciocănit uşor în aparat.

– Nu, dar frigul le afectează circuitele. Te-ar deranja să ţii ăsta puţin în sacul tău, la căldură?

Ea dădu sacul la o parte şi eu i l-am pus uşurel în braţe.

– Vince, logodnicul meu, habar nu are de nimic din toate astea. Dacă ar fi fost cu mine în avion, acum ar fi căutat cel mai apropiat Starbucks şi ar fi înjurat că n-are semnal pe mobil.

Se lăsă pe spate şi închise ochii.

– Doamne, ce n-aş da pentru o ceaşcă de cafea.

– Cred că te pot ajuta eu.

– Nu-mi spune că ai cafea la tine.

– Sunt dependent de trei chestii: Alergatul. Muntele. Şi o cafea bună şi fierbinte. Nu neapărat în ordinea asta.

– Îţi dau o mie de dolari pe o ceaşcă de cafea.

Primusul este una dintre cele mai mari cuceriri când vine vorba de echipament pentru căţărat. Poate cea mai mare dintre toate. După busolă.

Am luat zăpadă în ceaşcă şi l-am aprins, în timp ce cu cealaltă mână am scotocit prin rucsac după punguţa de cafea. Nu era prea multă, ne-ar fi ajuns doar pentru câteva zile.

Ashley văzu cafeaua.

– Ben Payne, pot să te plătesc cu cardul?

– Încă un iubitor al cafelei... E uimitor pe ce punem preţ când ne aflăm la mare ananghie.

Primusul are şi un accesoriu care îmi permite să transform canistra într-o presă franţuzească pentru cafea. Când apa ajunsese la fierbere, am pus cafeaua, am lăsat-o să se aşeze şi i-am turnat o ceaşcă lui Ashley. A apucat-o cu mâna bună şi a ţinut ceaşca în palmă.

Mă obişnuisem deja cu gândul că se foloseşte de umor pentru a uita de durere. Aveam câteva pastile de Percocet, dar urma să aibă nevoie de una în noaptea asta şi probabil că şi în nopţile care urmau. Trecuseră şase ore, aşa că am mai pus patru pastile de Advil în palmă şi i le-am dat. Ea le înghiţi şi apoi se aplecă din nou asupra ceştii de cafea, zâmbind.

– E incredibil ce senzaţie extraordinară îţi poate oferi o ceaşcă de cafea.

Îmi întinse ceaşca. Am sorbit. Avea dreptate. Era tare bună cafeaua.

Făcu un semn din cap spre servieta ei.

– Dacă bagi mâna în geanta mea, o să găseşti o punguţă cu fructe uscate pe care am cumpărat-o din aeroport.

Plină cu ananas uscat, caise şi nuci, să tot fi avut vreo cinci sute de grame. Ne-am umplut căuşul palmei cu fructe uscate şi am mestecat încet. Am dat din cap.

– Cred că e cea mai bună gustare pe care am mâncat-o vreodată.

I-am dat şi câinelui câteva fructe. Le-a mirosit şi apoi le-a înghiţit, dând din coadă şi cerşind mai mult. Şi-a pus lăbuţa pe pieptul meu şi-a început să miroasă prin aer.

– Cum îi zici unui câine că nu mai capătă nimic?

Ashley râse.

– Ei, îţi doresc noroc!

I-am mai dat o mână de fructe şi, când s-a întors şi a treia oară, l-am dat jos de pe mine şi am spus „Nu".

Respins, mi-a întors spatele şi s-a ghemuit la picioarele lui Ashley, peste sacul de dormit.

Am stat aşa în tăcere mult timp, bând cafea. Când cafeaua s-a terminat, Ashley a zis:

– Nu arunca zaţul. Îl mai putem fierbe o dată şi, dacă ne apucă disperarea, putem să-l şi mestecăm.

– Văd că nu glumeşti când e vorba de cafea.

Am apăsat din nou pe butonul de pornire al GPS-ului şi de data asta s-a aprins.

– Ai cumva hârtie în servietă?

Ea făcu semn că da.

– Trebuie să fie în buzunarul din faţă.

Am scos un carneţel galben şi un creion, am găsit locaţia noastră pe GPS şi am copiat harta cât de exact am putut. Inclusiv coordonatele, până la grade, minute şi secunde. După ce am obţinut o hartă demnă de un copil de grădiniţă, am spus:

– Vin imediat.

Am ieşit din gaura noastră şi am comparat imaginea de pe ecran cu ceea ce vedeam în faţa ochilor, marcând pe hârtie munţii şi luând notă mentală de vârfurile lor şi unde erau poziţionaţi pe busolă. Ştiam că bateriile nu vor dura la infinit şi tot ce puteam desena acum avea să fie util

în zilele următoare. Dar cu cât pronosticul nostru devenea mai negru, cu atât mai îngrijorat deveneam.

– Vrei vestea bună sau vestea proastă?

– Vestea bună.

– Pot să aleg o direcție și să mă țin de ea.

– Și cea rea?

– Suntem la o altitudine de 3 350 de metri, plus sau minus câțiva... Cel mai apropiat drum forestier e la peste 50 de kilometri de aici și pe drum trebuie să trecem peste vreo cinci munți.

Am arătat cu degetul.

– Suntem la aproape 80 de kilometri de ceea ce pare drum solid. Și afară, stratul de zăpadă e mai înalt decât mine.

Ashley își mușcă buza și măturâ peștera albă cu privirile. Își încrucișă brațele.

– Va trebui să mă lași aici.

– Nu las pe nimeni nicăieri.

– N-ai cum să mă scoți de-aici. Ai șanse mai mari de unul singur. Lasă-mi cafeaua, ia-ți picioarele la spinare și nu-mi uita coordonatele. Când te întorci, ia și un elicopter cu tine.

– Ashley, bea-ți cafeaua și lasă prostiile.

– Bine, dar trebuie să fii de acord că se poate întâmpla și asta.

– Uite ce e. Ne trebuie foc, mâncare și e musai să ajungem la o altitudine mai joasă, abia pe urmă mai vedem ce mai rămâne de făcut. Luăm crizele pe rând.

– Dar...

Nu se dădea bătută. Avea exact genul de încăpățânare greu de ignorat.

– Putem să dăm cărțile pe față. E o posibilitate.

– Nu las pe nimeni aici.

Câinele remarcă schimbarea mea de ton. Se ridică, se duse la Ashley și-și îngropă capul în palma ei. Ea-l scărpină după urechi. Câinele mă privi peste umăr.

– Știu că ți-e foame.

Am rămas așa, ascultând vuietul vântului.

– Așa faci cu toți prietenii tăi? Îi pregătești mereu pentru tot ce e mai rău?

Ea făcu semn că da.

– Dacă tot ce e mai rău e posibil să se întâmple. Când și dacă se întâmplă, e mai bine să fi avut timp să te gândești la asta înainte. Așa nu te dărâmă faptul că gândurile cele mai negre au devenit realitate.

Am mai fiert niște zăpadă și am băut amândoi. Tot restul după-amiezii am moțăit, când unul, când celălalt. Fructele uscate ne mai amăgiseră foamea, dar mâncarea devenea deja o problemă. Aveam nevoie de energie ca să pot să merg după mâncare prin zăpada înaltă până la brâu. Cât despre durerea din pieptul meu, era din ce în ce mai pronunțată.

Odată cu noaptea veni și frigul. M-am târât până afară, m-am clătinat până la crengile de jos ale unui brad mititel și am strâns un braț de crenguțe, ace de brad uscate și rămurele și le-am pus grămadă sub aripa avionului. Trei drumuri am făcut. Respiram din ce în ce mai greu. Ashley mă privea cu ochi din ce în ce mai critici.

Ușa lui Grover era făcută dintr-o singură bucată metalică, atârnată într-o balama. Probabil că nu cântărea mai mult de cinci kilograme. Am cântărit-o din ochi, am pus-o pe jos sub aripa avionului și am mutat grămăjoara de ace și crenguțe pe ea. Ușa avea să țină zăpada topită din cauza focului.

Aveam nevoie de un foc. Aș fi putut folosi primusul ca să aprind focul, dar voiam să economisesc gazul. Mi-am amintit de bricheta lui Grover. Am dat la o parte zăpada de pe buzunarul lui, mi-am băgat două degete și am scos bricheta de alamă și am desfăcut-o. Zgomotul făcut de capacul brichetei Zippo mi-amintea de Dean Martin și de John Wayne. Am dat de rotița brichetei și s-a aprins.

Am folosit o rămurea ca să aprind acele uscate de brad. Focul s-a aprins iute. L-am întețit cu hârtia de la ambalajul fructelor uscate și apoi cu crenguțe din ce în ce mai mari.

Ashley mă privea.

– Bune au fost fructele alea...

Câinele se duse spre capătul sacului lui Ashley și se apropie de foc, la vreun metru și ceva. Își găsi locul și se ghemui. Focul a fost bine primit de toată lumea. Ne-a îmbunătățit starea de spirit. Ne-am uitat la el, lăsându-ne ochii să se odihnească.

În cele din urmă, Ashley sparse tăcerea.

– M-am tot gândit ce să-i iau cadou de nuntă lui Vince și nu am nici o idee. Ai tu vreo sugestie?

– Prima aniversare, o cabană înzăpezită undeva în Colorado Rockies.

Am ridicat din umeri și m-am străduit să râd.

– Ceva în genul ăsta. Noi plăteam împrumuturile de studii și, ca și în privința lunii de miere, ne hotărârserăm să nu dăm banii pe cadouri pentru prima noastră aniversare.

Ashley râse.

– Și ce i-ai cumpărat?

– O orhidee mov.

– Aha, deci așa a început povestea cu orhideele și cu sera. Îmi place cum povestești despre soția ta. S-ar zice că vă bucurați împreună de toate ale vieții.

Își lăsă capul pe spate.

– În meseria mea, am de-a face cu tot felul de oameni care-și tratează soțiile sau soții ca pe un coleg de apartament. Cineva cu care li se încrucișează din când în când pașii, împart ratele, poate fac și copii... Voi cum v-ați întâlnit?

– Îți povestesc mâine. Acum trebuie să încercăm să dormim.

Mi-am întins palma spre ea.

– Poftim. Ia Percocetul ăsta.

Întinse și ea palma.

– Ce conține?

– O combinație de oxicodon și acetaminofen.

– Câte ai?

– Trei.

– De ce nu iei și tu unul?

– Nu am dureri chiar așa de mari. Haide. Ia-l. O să te ajute să dormi – și aici, unde aerul e atât de rarefiat, unul d-ăsta face cât două.

– O să-mi treacă și capul?

– Probabil că nu. Capul te doare de la altitudine și de la șocul accidentului.

– Și pe tine te doare capul?

– Da.

Înghiți pastila și ochii îi căzură pe trupul lui Grover.

Zăcea înghețat, la nici doi metri de geanta ei, acoperit de zăpadă.

– Putem face ceva pentru el?

– Va trebui să-l îngrop, dar acum mi-e greu să mă mișc.

– Când respiri sună de parcă ai avea dureri mari.

– Odihnește-te. Eu o să fiu chiar la intrare.

– Îmi faci, te rog, o favoare? Iar am nevoie să fac pipi.

De data asta lucrurile au durat mai puțin, nu era nici urmă de sânge și a eliminat o cantitate destul de mare de urină. I-am pus zăpadă în jurul piciorului, și ea a zis:

– Ai putea să-ncetezi cu chestia asta. Sunt bocnă.

– Dacă las piciorul să ți se încălzească prea tare, curba de durere va crește.

Am scos zăpadă de pe partea bună a trupului ei, creând un loc plat, și am pus lângă ea sacul meu de dormit.

– Dacă împărțim căldura trupurilor, vom dormi amândoi mai bine și vom trăi mai mult.

Ea mă aprobă.

– Cât e ceasul?

– Șase și ceva.

Se întinse pe spate, cu ochii în sus.

– Acum ar fi trebuit să mă îndrept spre altar.

Am îngenuncheat lângă ea.

– Ai mai fost măritată până acum?

Ashley clătină din cap, cu lacrimi în ochi.

I-am oferit mâneca mea și ea s-a aplecat să-și șteargă lacrimile. I-am verificat firele de pe cap și pe cele de deasupra ochiului. Nu mai avea fața chiar așa de umflată.

– O să coborâm de pe munte și o să ai parte și de nuntă – doar că puțin mai târziu decât planificaseși.

Zâmbi și închise ochii.

– Ai să fii foarte frumoasă în rochie albă.

– De unde știi tu?

– Noi am avut o nuntă mică...

– Cât de mică?

– Am fost doar eu, Rachel și părinții ei. Dar clipa aia în care s-a deschis ușa și am văzut-o acolo, în rochie albă... E o imagine pe care mirele n-o uită niciodată.

Ashley întoarse capul.

– Scuză-mă, am crezut că te ajută.

Ea nu mai spuse nimic, doar clătină din cap.

O oră mai târziu, când respirația i-a devenit mai rară, m-am târât afară și am scos din buzunar reportofonul. Cerul parcă era și mai aproape,

roşiatic, aprins, deasupra unui ocean de alb, traversat de linii argintii, şi mai evidente în lumina apusului. Câinele se luase după mine. Era destul de uşor să poată păşi pe zăpada îngheţată fără să se scufunde, dar nu i-a plăcut senzaţia. A făcut câteva cercuri, si-a ridicat piciorul lângă un copac mic, a dat apoi cu zăpadă în urma lui, ca un taur gata să atace, şi apoi s-a uitat peste vârfurile munţilor. Două-trei secunde mai târziu a dispărut înapoi în peştera noastră şi s-a ghemuit lângă Ashley.

Am apăsat pe butonul de înregistrare.

Am avut o zi foarte lungă azi. Cred că e ziua a treia. Suntem încă în viaţă, dar nu ştiu cât vom mai rămâne vii. Ashley se ţine tare, nici nu-mi dau seama cum. Dacă aş fi în locul ei, m-aş ruga de oameni să-mi dea una în cap sau să-mi dea nişte morfină.

Suntem la mare distanţă de orice şi terenul e greu de străbătut cu două picioare sănătoase, darămite cu unul beteag. Ei încă nu i-am spus asta. Ştiu... Va trebui să-i spun.

Nu ştiu cum o să ieşim de aici. Aş putea face un fel de targă, dar oare cât de departe sunt în stare s-o trag după mine? Trebuie să găsim un loc în care să ne odihnim până vom primi ajutoare, ceea ce nu se va întâmpla, sau până voi fi în stare să ne scot pe amândoi de aici. Şi avem nevoie de mâncare.

Să nu mai zic de câine, al cărui nume nu mi-l amintesc. Ştiu că-i e foame, îşi tot roade picioarele. Nu-i place zăpada şi tremură tot timpul.

Cred că am supărat-o pe Ashley. Încercam să o înveselesc. Poate că mi-am pierdut antrenamentul.

Că veni vorba de antrenament. Ai adunat vreodată kilometrii pe care i-am alergat împreună? Nici eu.

Mi se pare că de fiecare dată când alergam, tu mă întrebai cum e cu pasul tău, iar eu mă prefăceam că sunt atent, dar adevărul e că nu puteam să-mi iau ochii de la picioarele tale. Am presupus că te prinseseşi şi tu de asta. Tare mi-a plăcut să alerg în urma ta.

Când mă gândesc la începuturile relaţiei noastre, primul lucru care-mi vine în minte e că făceam împreună ceva ce amândoi iubeam, puteam împărtăşi pasiunea asta. Nu a trebuit niciodată să ne găsim ceva de făcut. Şi nimic nu ne-a despărţit niciodată.

După ce ţi-ai luat carnetul, veneai cu maşina până la plajă şi-mi băteai la geam la patru dimineaţa şi porneam. Alergam mult. Timpul nu conta. Dacă nu alergam pe plajă, te luam din faţa casei şi alergam pe podurile din oraş. Pe stra-

da principală, pe la Landing, înapoi spre Acosta, în jurul fântânii şi de la capăt. Dacă unul dintre noi obosea sau avea nevoie de o pauză, treceam pe la Dunkin' Donuts, comandam două cafele şi ne plimbam cu maşina prin oraş, cu capota lăsată.

Mai ţii minte dimineaţa aia de duminică? Tocmai ne întorceam pe plajă. Un puşti a fost luat de un val puternic, cu tot cu placa lui de surf, unul dintre capetele surfului a intrat adânc în apă şi au început să se dea peste cap. L-a adus la ţărm un val mare, chiar la picioarele noastre. Placa de surf făcută bucăţi era in urma lui. Avea o tăietură la frunte, umărul dislocat, era dezorientat şi îi era greaţă. L-am aşezat pe nisip, l-am presat pe tâmple, el ţi-a arătat care e casa lui şi tu te-ai dus să-i anunţi părinţii, cât i-am pus eu umărul la loc. Când te-ai întors, l-ai găsit râzând şi povestind despre cum o să-şi cumpere altă placă de surf. L-au luat ai lui acasă. Atunci ai zis, ca şi când ai fi ştiut asta de o viaţă:

– Vei fi un doctor foarte bun într-o zi.

Sincer să fiu, niciodată nu mă gândisem decât că vreau să scap din casa tatălui meu. Dar atunci parcă ceva a făcut clic!

– De unde ştii?

– Ai tu un fel al tău de a vorbi cu oamenii, parcă-i mângâi.

– Serios?

Ai dat din cap.

– Eu ştiu cel mai bine.

A fost prima dată când mi-am dat seama că tu vedeai potenţialul în toate. Chiar şi în cele nesemnificative, obişnuite.

A doua oară s-a întâmplat când am venit să te văd la lucru. Erai la spitalul de copii, după ore, făceai voluntariat. Erau copii tare bolnavi, nici păr pe cap nu mai aveau. Târau după ei butelii de oxigen, stăteau în scaune cu rotile. Mirosea urât. Când te-am găsit, aveai mănuşi de cauciuc în mâini şi ţineai o ploscă, râdeai cu o fetiţă care cu doar câteva secunde în urmă se uşurase. Eu n-am văzut în încăperea aia decât boală şi nefericire. Dar tu nu. Tu vedeai o posibilitate, o promisiune. Chiar şi acolo unde era improbabil să mai existe soluţie, speranţă.

Printr-a unsprezecea, deja puteam privi în jur zâmbind, pentru că tu mă învăţaseşi cum se face. Mă învăţaseşi să trăiesc cu o inimă pe care o simţeam vie. Cu fiecare kilometru, săpai în cariera de piatră în care mă transformasem şi dădeai la o parte toţi bolovanii din jurul sufletului meu. Tu m-ai reconstruit. În ale dragostei, m-ai învăţat să mă târăsc de-a buşilea, să merg, să alerg şi, undeva pe plajă, la lumina lunii, cu vântul bătându-ne în faţă, alergând mila în câte

cinci minute, ai tăiat toate sforile ce-mi țineau aripile legate și m-ai învățat să zbor.

Acum că stau și mă uit în jur la atâta zăpadă și gheață și nu văd nici o cale de scăpare, mi-am adus aminte.

Eu văd ceea ce este. Tu vezi ceea ce ar putea fi. Mi-e dor de tine.

Capitolul IV

De două ori în timpul nopţii am repus gheaţă pe piciorul lui Ashley. S-a tânguit tare mult în somn. Când s-a trezit, abia putea să-şi ţină ochii deschişi.

– Cum te simţi?

Avea vocea greoaie.

– Ca şi cum m-ar fi lovit un TIR.

Cum a terminat de spus asta, s-a întors pe-o parte şi a început să vomeze, preţ de câteva minute. Dădea afară mai mult acid gastric. În cele din urmă, s-a aşezat pe spate, încercând să-şi calmeze respiraţia. Avea dureri mari.

I-am şters buzele şi i-am dat o ceaşcă de apă.

– Ar trebui să-ţi dau nişte Advil, dar luat pe stomacul gol... mă tem că-l dai afară şi pe ăla.

Cu ochii închişi, m-a aprobat.

Am mai pus câteva crenguţe pe foc şi apoi am aprins primusul. Mirosul cafelei a făcut-o să deschidă ochii.

– De cât timp eşti treaz?

– De vreo două ore. M-am uitat pe-aici prin jur.

A dat cu ochii de ce meşterisem cât dormise.

– Tu ai făcut alea?

Luasem plasa de pe spătarul scaunelor, desfăcusem firele şi cadrele de metal cu ajutorul briceagului lui Grover şi apoi pliasem plasa, întinzând-o peste cadrele de metal şi cusând-o cu guta de pescuit. Le-am ridicat şi i le-am arătat.

– Rachete pentru mers pe zăpadă.

– Dacă zici tu...

Am turnat cafeaua şi i-am dat-o, apoi am scos pistolul de semnalizare al lui Grover din cutia din spate, unde-şi ţinea şi momelile de pescuit. L-am încărcat şi i l-am întins.

– Am să te las singură câteva ore. O să mă plimb puţin pe aici. Dacă ai nevoie de mine, armezi pistolul şi tragi. Dar când tragi, ai grijă să ţinteşti înspre ieşire, altfel îţi dai foc singură. Încă mai e kerosen în rezervoarele din aripi.

Ea făcu semn că a înţeles şi-şi băgă nasul în cana de cafea.

– Dacă nu mă-ntorc până se-ntunecă, să nu-ţi faci griji. Îmi iau cu mine sacul de dormit şi pătura de urgenţă. Aici condiţiile meteo se schimbă brusc şi e posibil să fiu nevoit să mă adăpostesc dacă vine vreo furtună. Am să încerc să găsesc şi ceva comestibil.

– Ştii tu să faci toate astea?

– Ştiu cum să fac o parte din toate astea. Ce nu ştiu o să-nvăţ.

Am scos arcul lui Grover din cutia lui de la coada avionului, o undiţă, vesta lui de pescuit şi un mosor de gută.

– Ştii să pescuieşti la undiţă?

– Am mai pescuit o singură dată. N-am prins nimic.

– Mă temeam că asta ai să spui.

Se uită la arc.

– Dar cu chestia aia ai mai umblat?

– Da, cu asta am mai lovit eu chestii.

– Înainte să pleci, mă mai ajuţi cu o chestie?

A făcut pipi şi apoi am învelit-o la loc.

– Îmi dai şi mie geanta aia?

Îşi scoase telefonul mobil.

– Ca să nu mor de urât.

Încercă să-l pornească, dar telefonul cedase din cauza frigului.

Am ridicat din umeri.

– Poţi să-ţi dai pasienţe dacă vrei.

Am arătat spre rucsacul meu.

– N-ai decât să foloseşti computerul meu, dar mă-ndoiesc că o să pornească.

– N-ai nici o carte la tine?

Am ridicat din nou din umeri.

– Nu prea citesc eu des. Presupun că nu-ţi rămân decât propriile tale gânduri şi câinele.

L-am scărpinat după urechi. Deja se obișnuise cu noi.

– Tu mai știi cum îl cheamă?

Ashley clătină din cap.

– Nu. Trebuie să-i dăm un nume.

– Cred c-ar trebui să-i zicem Napoleon.

– De ce?

– Uită-te și tu la el! Dacă există pe lumea asta vreun animal care să se creadă Napoleon, el este. Are atitudinea unui câine de luptă înghesuit într-un ambalaj cât o franzelă.

– Putem să-i protejăm în vreun fel picioruşele?

M-am uitat la scaunul din spate, care abia se mai ținea într-o rână, pe jumătate chelit după ce-i luasem o bună parte din cadru. Am deschis briceagul și am tăiat patru petice de vinil. Cam un centimetru de spumă poliuretanică a rămas lipită de petice. Le-am făcut câte o gaură la colțuri, am trecut câte un fir de gută prin găuri și le-am legat în jurul lăbuțelor lui Napoleon. S-a uitat la mine de parcă ar fi zis: „Ești nebun?“ Le-a mirosit, s-a ridicat, a mers puțin prin zăpadă apoi s-a lipit de mine și m-a lins pe față.

– Bine, bine, și eu te iubesc.

Ashley zâmbi.

– Cred că tocmai ai câștigat un prieten.

Am întins mâna spre ea.

– Dă-mi, te rog, GPS-ul.

L-a scos din sacul de dormit și eu mi l-am băgat în buzunarul interior al jachetei. În cele din urmă, am desfăcut fermoarul unui buzunărel de la rucsac, am scos busola mea militară și mi-am pus-o la gât. Rachel mi-o dăruise cu ani în urmă. I-au mai pălit culorile, dar e încă bună.

Mi-am pus rucsacul în spinare, am tras fermoarul, mi-am pus mănușile și am ridicat arcul.

– Nu uita... Când începe să se întunece, amintește-ți că mă întorc. E posibil să nu vin înapoi până mâine dimineață, dar am să vin. Ne vedem la cafea. De-acord?

Făcu semn că da.

Știam că dacă se lasă întunericul și încă nu m-am întors, va tresări la orice umbră.

– Chiar dacă nu mă-ntorc până mâine dimineață?

Din nou dădu din cap.

Am scos cutia de Advil.

– Ia câte patru pastile la șase ore.

M-am târât afară din vizuina noastră și mi-am pus rachetele. Napoleon s-a luat după mine.

– Stai aici și ai grijă de ea, ai înțeles? Cred că se simte singură, n-are o zi foarte bună. Tu știi că acum trebuia să fie în luna de miere?

I-am întors spatele și am început să urc pe munte.

Ultimul meu an de liceu, campionatul statal. Ai fost în tribune când am câștigat cursa de 400 de metri cu un nou timp-record. Și la ștafeta de 400 a fost tot un record, la cursa de două mile doar câteva secunde m-au despărțit de un record național. Eram acum la linia de start a cursei de o milă. Era ultima cursă pentru a atrage atenția celor de la presă. Cineva lansase un zvon cum că aș reuși să o alerg în patru minute. Aveam douăzeci de oferte de bursă la facultăți una și una. Burse complete.

Tu primiseși doar două oferte. Dar eram mai mândru de bursele tale decât de ale mele.

Eu aveam preferințele mele între cele douăzeci, tata avea cu totul altele. El se orientase spre cele de la facultățile economice. „Ăștia-ți dau bursă pentru patru ani. Termini facultatea în doi ani și pe urmă mai faci un masterat. Când termini și masteratul acesta, ești pe picioarele tale. Cu ambiția ta, poți să preiei agenția mea."

Eu nu voiam să am nimic de a face cu agenția lui. Doar că nu-i spusesem asta niciodată.

Îi vedeam chipul cu coada ochilor. Transpira abundent. Scosesem un timp de 4 minute și patru secunde în mai multe dimineți. Și încă alergând pe nisip. Era sigur că pot să scot 3,58. Tu mă priveai de dincolo de parapet. S-a auzit semnalul de începere a cursei.

După primul tur de pistă, încă alergam în grup compact. Un tip din Sud tot încerca să treacă de mine dând din coate. Când a început al treilea tur de pistă, eram deja în fruntea plutonului. Și știam că aveam să câștig.

Lumea era în picioare, ovaționa. Tata mă urmărea cu o expresie împietrită. Când mai aveam doar o sută de metri, aș fi putut termina în 3 minute și 57 de secunde. În acele câteva secunde urma să se împlinească visul pentru care muncisem o viață. Și brusc mi-am dat seama că indiferent de timpul pe care am să-l scot, tata va crede că nu m-am străduit destul.

Expresia lui imobilă a făcut să se rupă ceva în mine. Am încetinit. M-am ui-

tat la ceas, cum se schimbă la 3 minute şi 53 de secunde. Apoi 3 şi 57. Am terminat în 4 minute, zero secunde şi 37 de sutimi. Mulţimea era în delir. Făcusem ceva ce nici un alt atlet din Florida nu reuşise. Campion pe stat, patru ani la rând, în câte douăsprezece competiţii, aveam să intru în Naţionale.

Am rămas pe pistă, înconjurat de colegii de echipă. Dar nu voiam decât să te văd pe tine. Şi până la urmă, ai venit la mine. Pe tata nu l-am văzut deloc.

Plănuisem să ieşim în oraş cu toată echipa, să sărbătorim. M-am dus acasă să mă schimb. Am intrat împreună în casă. Tata stătea pe fotoliul lui. Cu un pahar gol de cristal pe genunchi. Lângă el, o sticlă pe jumătate goală. Pentru el, băutura era ceva pentru oamenii slabi. Tu l-ai privit din spatele meu.

– Domnule Payne, aţi văzut?

S-a ridicat, a îndreptat un deget spre mine şi a zis:

– Mie nu mi-a dat nimeni nimic niciodată. Nenoro...

Şi-a strâns pumnul şi şi-a luat avânt. Mi-a spart nasul dintr-o singură lovitură. Aveam deja un metru optzeci, eram mai înalt decât el şi ştiam că dacă lovesc şi eu, e posibil să nu mă mai opresc. Dar când m-am ridicat de pe jos, el tocmai ridicase mâna la tine.

I-am prins mâna şi l-am aruncat cât colo în uşile de sticlă ale glasvandului. Erau din sticlă călită şi s-au spart în mii de bucăţele. A rămas la podea cu ochii la mine.

M-ai dus la spital şi mi-au îndreptat nasul. Pe la miezul nopţii, am intrat într-un magazin de clătite deschis non-stop şi am comandat o bucată de plăcintă franţuzească şi două furculiţe. Asta a fost toată sărbătoarea noastră. Pe urmă te-am dus acasă. Acolo ne aştepta mama ta, nu se culcase. Ne-am aşezat la masa din bucătărie şi i-am povestit ce se întâmplase. Erai moartă de somn, dar ai rămas la masă, înfăşurată într-o pătură, cu picioarele lipite de ale mele.

Acasă am ajuns pe la ora unu. Câteva ore mai târziu, s-a făcut cinci fără cinci şi tata nu s-a arătat. Nu m-a mai trezit niciodată. Am stat în pat treaz, incapabil să închid ochii. Mă întrebam ce să fac, încotro s-o iau, cine să fiu. N-am găsit nici un răspuns, aşa că m-am îmbrăcat şi am plecat să mă plimb pe plajă, să văd răsăritul. Am mers până la prânz. Am continuat să merg până la cină. Soarele apunea când m-am oprit pe cheiul din Mayport, la vreo paisprezece kilometri mai la nord. M-am urcat pe stânci şi am mers până la capătul cheiului. Vocea ta s-a auzit de undeva, din spate.

– De ce fugi?

– Cum ai ajuns aici?

– Pe jos. M-am luat după urme.

– Cam periculos, nu ți se pare?

Ai zâmbit.

– Știam că n-am să fiu singură pe aici.

Te-ai urcat lângă mine și m-ai tras, m-ai lipit de tine. Ți-ai ridicat ochelarii de soare pe frunte. Erau ochelari Costa Del Mars, eu ți-i făcusem cadou. Aveai ochii roșii. Te-ai uitat la apă, cu mâinile ascunse în mânecile lungi și gri ale puloverului.

– Crezi că-i va păsa cuiva că am chiulit?

– Nu cred. Ai plâns. De ce?

M-ai bătut cu pumnii în piept.

– Pentru că nu vreau să se termine.

– Ce?

Ochii ți s-au umplut din nou de lacrimi.

– Ce e între noi, prostule. Nu vreau să nu te mai văd în fiecare zi.

Poate că exact asta mă făcuse și pe mine să merg atâția kilometri fără oprire. Și nu găsisem nici un răspuns. Amândoi aveam să suferim enorm.

Era una să iubești pe cineva în liceu și cu totul altceva să-ți alegi facultatea în funcție de acea iubire, toată lumea spunea că nu e bine să faci așa. Mai ții minte? Câteodată îmi doresc să fi ascultat ce ni se spunea. Pe urmă, mă scutur și mă gândesc. Nici vorbă. Nu dau vina pe noi. Aș face la fel și a doua oară, dacă ar trebui să mai aleg o dată.

Mi-aduc aminte că l-am vizitat pe antrenorul meu și l-am rugat să se uite la dosarul tău și la timpii pe care puteai să-i scoți. Nici n-a deschis dosarul și a zis:

– Asta îți va influența alegerea facultății?

– Da.

L-am auzit frunzărind câteva hârtii.

– Ia uite, ce chestie. Mai aveam pe birou aici o bursă și nu știam cui să i-o dau.

Și-asta a fost tot.

Din cauza furtunii, se depusese cam un metru de zăpadă. Fără rachete, aș fi intrat în zăpadă până la șold și aș fi degerat de frig. N-ar fi durat mult până mi-ar fi amorțit picioarele. Tocmai de-aia, m-am oprit, am tăiat o bucată de sfoară, am legat câte un capăt de fiecare rachetă și apoi celălalt capăt l-am înfășurat în jurul gleznei, cum fac surferii cu placa lor.

Deși noi trebuia să coborâm urgent la o altitudine mai mică, eu trebuia să urc ca să pot să arunc o privire în jur și să studiez terenul. Totul era acoperit de un strat gros de gheață, iar eu eram mai slăbit decât crezu-

sem. Am urcat până spre prânz și am continuat să mă cațăr și după-amiază, ca să ajung pe o creastă, de unde puteam vedea platoul, cam la trei sute de metri deasupra locului accidentului. Peisajul era dezolant, pustiu, punctat doar de vârfuri ascuțite și de rute imposibile care se întindeau pe o sută de kilometri în toate direcțiile. Am scos GPS-ul și m-am orientat după busolă, ca să verific direcțiile și gradele pe care echipamentul electronic mi le oferea. Singura surpriză a fost numărul mare de lacuri și pâraie ce apăreau pe ecran. Tocmai mi le notam pe cele mai apropiate când ecranul a pâlpâit și s-a întunecat. L-am ciocănit ușor, dar era mort. Din cauza frigului, bateria se descărcase. Am închis ochii și am încercat să-mi amintesc tot ce văzusem pe ecran și am adăugat detaliile pe schița făcută cu o zi în urmă.

Am pornit înapoi după ce întunericul deja se lăsase. Am ajuns la avion imediat după miezul nopții. Napoleon m-a auzit și și-a scos capul din adăpost. Temperatura scăzuse foarte mult. Pantalonii înghețaseră pe mine. Frigul mă pătrunsese până la oase. Începuse să ningă iar. Nu făcusem pipi decât o singură dată și chiar și atunci nu prea mult. M-am uitat cum Napoleon dispare la loc în adăpost, lăsând urme mici în zăpadă. Abia atunci am observat urmele mai mari ce înconjurau peștera noastră. Nu-s eu expert în urme, dar primul meu gând a fost la o pumă. Urmele veneau de pe o stâncă de deasupra noastră, înconjurau un val de zăpadă și mergeau până la intrare. Am observat și un loc mai înfundat în zăpadă, ca și cum ceva ar fi stat acolo. La pândă. Nu mi-a luat mult să înțeleg de ce. Chiar și oamenii înghețați au miros. La fel și răniții și câinii mici.

Am rupt câteva crengi uscate și le-am dus în peșteră. Am îndesit focul, m-am dezbrăcat, mi-am pus hainele la uscat și m-am băgat în sacul de dormit doar în chiloți. Tremuram și aveam degetele țepene de parcă le-aș fi scufundat în ceară. Am pus zăpadă în primus și l-am aprins. Ashley mă privea. M-am făcut ghem și am început să tremur, ca să mă încălzesc.

– Hei!

Avea dureri și i se citea asta în priviri.

– Bună.

– Ai mai luat ceva pastile în ultimul timp?

Clătină din cap.

I-am pus un Percocet pe limbă și ea a băut ce-i mai rămăsese din apa pe care i-o lăsasem.

– Nici tu nu arăți prea bine, zise ea. De ce nu iei un Advil?

Știam că dacă nu iau, era foarte posibil să nu mai ies mâine din sacul de dormit.

– Bine. Dă-mi două pastile.

Mi-a pus două pastile în palmă și le-am înghițit.

– Ce-ai văzut?

– La câteva sute de metri de aici e un centru pentru traumatisme de gradul unu. Vin acum ambulanțierii cu o targă. Am discutat cu administratorul și are pentru tine o rezervă. Cam în zece minute o să fii spălată, încălzită și drogată până în dinți cu pastile împotriva durerii.

– Așa de gravă e situația, eh?

M-am ghemuit și mai adânc în sacul de dormit.

– Nu e decât zăpadă, gheață, stânci și munți, cât vezi cu ochii.

– Și GPS-ul?

Mi-am turnat niște apă caldă și am început să o sorb.

– La fel.

Ashley respiră adânc, ca și cum toată ziua și-ar fi ținut suflarea special pentru clipa asta.

– Ai vreo idee?

– Sunt câteva lacuri mai jos de noi. Și niște pâraie. Sunt sigur că-s bocnă, dar m-am gândit să încerc să cobor până acolo mâine și să caut niște pește. Cum ești cu piciorul?

Se lăsă pe spate și închise ochii.

– Doare.

M-am întins, i-am mai pus zăpadă peste picior și am văzut că, deși umflătura mai dăduse înapoi, avea pielea vânătă de deasupra genunchiului până la șold. Mi-am aprins lanterna și i-am verificat cusăturile, apoi pupilele. Avea reacții lente și a obosit repede. Asta însemna că trupul ei era slăbit și că altitudinea începuse să-și lase urmele. I-am pipăit degetele de la picioare. Erau reci. Asta nu era bine deloc. Punând mereu zăpadă pe picior, îi compromiteam degetele. Trebuia să-i repun sângele în circulație până la extremități.

M-am întors în așa fel încât acum stăteam fiecare cu fața la picioarele celuilalt. Mi-am deschis sacul de dormit și mi-am lipit pieptul și stomacul de talpa ei. Apoi ne-am acoperit în sac și i-am acoperit talpa cu palmele.

– Când scăpăm de aici, te rog să nu mă dai în judecată că ți-am pus viața în pericol cu o zi înainte de nuntă.

Se uită în sus, prin prelată.

– E ciudat că ai adus vorba. Cât am stat aici, eu tocmai îmi făcusem o schiță pentru discursul de deschidere al avocatului meu. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș căuta un avocat bun.

– Așa de grav e?

– Păi, să vedem... ai avut intenții bune, mi-ai salvat viața și, deși te-am văzut scuipând sânge de cel puțin două ori, mi-ai pus piciorul la loc și nu te-ai desprins de mine deloc.

– Ai văzut tu toate astea? Amândoi ne vom simți mai bine dacă ajungem mai jos cu câteva sute de metri.

Ashley se uită la busola de la gâtul meu.

– Când ți-a dat busola asta?

– Broaștele țestoase depun ouă pe plaja noastră, în gropi mari săpate între dune. Rachel a început să marcheze gropile cu bețe și bandă galbenă și număra zilele până ieșeau puii. Mi-a dat-o după ce puii au ieșit dintr-un anume cuib. Era uimită de faptul că puii de broască țestoasă știau mereu pe unde s-o ia spre apă.

– Poate ți se va părea o întrebare prostească, dar cum funcționează busolele astea?

– De fapt, busola arată într-o singură direcție. Nordul magnetic. Pământul e magnetizat și sursa magnetizării ăsteia e undeva pe lângă Polul Nord. Punctul cardinal Nord și nordul magnetic nu-s unul și același lucru. Dar eu o folosesc ca să ajung dintr-un punct într-altul.

– Dintr-un punct într-altul?

– Busola nu-ți arată unde ești. Îți spune doar în ce direcție te îndrepți sau de unde vii. O persoană dreptace, ca mine, va merge în cerc spre dreapta, dacă nu are busolă și merge mult. Ca să mergi în linie dreaptă, alegi o direcție, un grad pe busolă, apoi un punct de referință în fața ta care e aliniat cu acel grad. Un copac, un lac, orice. Când ajungi acolo, alegi alt punct de referință, dar de data asta ții cont și de cel pe care l-ai lăsat în urmă. În felul acesta, te verifici. Nu e greu, dar e nevoie de răbdare.

– Și GPS-ul?

– E mort. Din cauza frigului.

– Busola asta o să ne scoată de aici?

Era ceva în vocea ei, ceva ce nu mai auzisem până acum. Era primul semn de frică.

– Da.

– Ai grijă să n-o pierzi.

Ninge iarăşi. Ashley are dureri mari şi de-acum au început să apară şi efectele altitudinii. Trebuie neapărat s-o duc mai jos, altfel moare. Dacă nu încerc, murim amândoi. Se înteţeşte şi vântul. Când bate dinspre sud, prin fuzelaj, e ca un fluierat slab. Ca un tren care nu ajunge niciodată.

Trebuie neapărat să mă odihnesc.

Grover? Trebuie să-l înmormântez, dar nu-s sigur că am putere. Şi mai e ceva acolo sus, pe stânci, care mă îngrijorează.

Am studiat busola, am încercat să găsesc o cale de scăpare de aici, dar sunt numai munţi de jur împrejur. Şi dacă aleg greşit gradul... Ei bine, situaţia e gravă. Cu adevărat gravă.

Aş vrea să le spun oamenilor că Ashley a încercat să ajungă acasă. Mi-aş dori să se ştie. Dar sunt şanse mari să nu se afle niciodată.

Capitolul V

M-am trezit în zorii celei de-a cincea zile, amețit și cu dureri în tot trupul. M-am întors pe o parte, mi-am tras sacul de dormit peste ochi și am adormit din nou până spre prânz. Abia la apusul soarelui am ieșit din sac. Oricât de mult încercasem mai devreme, nu reușisem să mă ridic deloc. Mă durea tot corpul și abia mă mișcam. Era clar că și adrenalina mea se dusese. Ashley abia dacă se mișcase. Din cauza altitudinii și a foamei, amestecate cu un accident de avion și dureri înfiorătoare, trupurile noastre nu mai făceau față.

În a șasea zi, când s-a luminat din nou, focul se stinsese de mult, dar hainele mele erau uscate, așa că m-am îmbrăcat, m-am forțat să-mi pregătesc rucsacul, am reaprins focul ca să-i fie cald lui Ashley și am pus puțină zăpadă în primus pentru ea. Am încercat să nu mă uit deloc la Grover.

Aveam nevoie de hrană.

Mi-am pus pe umăr rucsacul, am legat de el și arcul și am ieșit din peștera noastră exact când răsărea soarele. Aerul era rece și uscat, cristale reci de gheață se formau la fiecare respirație a mea. Am aruncat zăpadă proaspătă peste urmele de la intrare, ca să știu dacă mai trecuse cineva pe acolo în lipsa mea. Mi-am pus rachetele, am scos busola, mi-am setat o rută și am pornit.

Timp de trei ore am tot ales puncte de reper și am mers prin zăpada înghețată. A trebuit să mă opresc des, să întăresc legăturile în jurul genunchilor. Am mers în jurul primului lac înghețat până când am dat de pârâul ce pornea din el. Apa era limpede și aproape dulce la gust. Riscam să-mi scadă temperatura internă, dar mă mișcasem, așa că m-am forțat să beau.

Un kilometru și jumătate mai jos, pârâul cotea brusc, făcând o baltă adâncă sub o stâncă. Nu mi-am pus speranțe prea mari în talentul meu pescăresc, cu mâinile înghețate pe care le aveam. Și nici nu îmi dădeam seama de ce ar fi mușcat un pește o muscă despre care știa că nu are cum să trăiască în mediul acesta. Peștii nu sunt proști.

Grover avea o cutiuță cu icre de somon sintetice. Am pus una în cârlig, am legat cârligul de gută și l-am lăsat în apă.

Douăzeci de minute mai târziu, nu prinsesem nici un pește. Mi-am luat bagajele și am plecat să caut o baltă mai mare. Un kilometru și jumătate mai încolo am găsit una. Am urmat același ritual. Doar că de această dată, am văzut umbre negre săgetând apa prin curentul ce se forma sub stâncă.

Treizeci de minute mai târziu, mi-am luat din nou catrafusele și am continuat să merg prin zăpadă, în căutarea altei bălți. Obosisem, mi-era frig și foame, cheltuiam calorii prețioase pe care nu-mi permiteam să le pierd. M-am urcat pe o ridicătură mică, am coborât și am mers până pe malul altui pârâu. Era de două ori mai mare decât primul, dar mai adânc și avea un volum de apă ceva mai mare.

Umbrele negre au reapărut, din ce în ce mai multe. Am dat zăpada la o parte și m-am întins pe stâncă, pe burtă, cu fața în jos, salivând la vederea păstrăvului de munte. De această dată, am băgat plasa lui Grover încet în apa de sub momeală, chiar dacă asta însemna să stau cu mâna în apă. Durerea a fost cumplită până când mâna mi-a amorțit.

Umbrele au dispărut, apoi, încet-încet s-au întors. Înotau din ce in ce mai aproape. S-au apropiat de momeală și au început să ciugulească din ea. Poate că apa era rece, dar și ei erau foarte leneți. Am ridicat încet plasa. Prinsesem șapte păstrăvi cât un deget. I-am aruncat în zăpadă și mi-am băgat mâna înghețată în buzunar. Am tăiat o creangă cu toporișca, am legat-o de plasă și le-am băgat înapoi în apă, cu tot cu momeală. Am reușit să mai prind câțiva.

Am mâncat tot ce prinsesem, mai puțin capetele peștilor.

Când n-am mai avut ce mânca, m-am târât înapoi pe mal și am continuat să pescuiesc. După mai bine de o oră, soarele începuse să se lase și umbra mi se lungea pe zăpadă. Am numărat câți pești prinsesem. Patruzeci și șapte. Destui pentru seara asta și pentru a doua zi. Am strâns tot și m-am întors acasă pe propriile mele urme.

Pe drumul înapoi, am scos o săgeată din tolbă, am pus-o în arc, am inspirat adânc și am tras tare de coardă. La început, coarda a opus rezis-

tenţă, dar în cele din urmă s-a înmuiat şi am reuşit să o trag până aproape de nas. Mă dureau cumplit coastele, dar arcul era întins perfect. Am luat în cătare vârful unui brad cât un ac, la vreo douăzeci de metri de mine şi-am tras săgeata. Am ratat cu vreo 5 centimetri. Am căutat săgeata prin zăpadă şi am găsit-o. Deşi nu nimerisem copacul, fusesem pe-aproape. Şi de la distanţa asta, pe-aproape era destul.

Trecuse deja de miezul nopţii când am urcat înapoi pe platoul nostru. În mod straniu, încă era destulă lumină. M-am apropiat încet, cu ochii în patru după vreo mişcare. N-am văzut nimic, dar la intrarea în peştera noastră lucrurile se schimbaseră. Sub razele lunii, am găsit urme de labe ce mergeau chiar până la intrare. Puma se aşezase pe burtă în zăpadă. Probabil că stătuse aici până am urcat eu. Lui Ashley nu i-am spus nimic despre asta.

Era foarte slăbită şi o dureau până şi ochii. Avea rău de înălţime, amestecat cu durerile de la lovitura la cap şi lipsa mâncării. Am adunat câteva crenguţe, am făcut focul, i-am curăţat câţiva peştişori de maţe şi i-am înfipt într-un băţ lung, ca-ntr-o frigăruie. I-am fript şi i-am făcut şi o cafea, în acelaşi timp. Cofeina avea s-o ajute să absoarbă substanţele nutritive şi mai ţinea şi de foame. A băut încet şi abia a mestecat. I-am ţinut ceaşca la buze, apoi i-am dat să mănânce un peşte. Paisprezece a mâncat aşa, din mâna mea. Napoleon stătea cuminte, lingându-se pe bot. I-am pus şase peştişori în zăpadă şi i-am zis:

– Hai, ia!

S-a ridicat, i-a mirosit, a dat din nas şi apoi i-a mâncat cu tot cu capete.

I-am dat lui Ashley un Percocet, i-am pus din nou zăpadă pe picior şi i l-am ridicat puţin mai sus, apoi i-am verificat circulaţia. A adormit înainte să-mi dau seama că nu scosesem nici o vorbă de când mă întorsesem. Am rămas treaz încă vreo câteva ore, să ţin focul aprins. M-am forţat să mănânc. În cea mai mare parte a timpului, am stat în sac, cu piciorul ei presat de stomac. Chiar înainte de miezul nopţii, am ieşit afară. În clipa aceea o umbră neagră şi mare a dispărut de pe o stâncă, printre copaci. Napoleon stătea lângă mine, mârâind.

Azi am reuşit să prind nişte peşte. Nu cine ştie ce, dar suntem încă vii. Erau cam cât nişte sardine. Şi am tras şi cu arcul. Dacă e cazul, cred că am să reuşesc să nimeresc o ţintă la maxim 20 de metri. E mai bine decât să ţopăi şi să dau din mâini prin aer.

I-am dat lui Ashley un Percocet, ca să doarmă. Poate mai capătă puţină energie. Mâine am să-l îngrop pe Grover. O să-l duc într-un loc de unde să poată vedea răsăritul şi apusul soarelui. Şi să poată număra stelele noaptea.

Mai ştii cabana aia de la munte? Când ne plimbam prin pădure ziua, iar noaptea făceam focul şi stăteam şi ne uitam cum se pune zăpada pe geamuri, viscolită de vântul ce şuiera pe deasupra coşului căminului? Eram în luna de miere.

În a doua seară... terminaserăm de mâncat şi stăteam în faţa focului. Tare săraci mai eram, cu toate datoriile pe care le aveam amândoi pentru studii. Cred că am reuşit să plătim cazarea la cabană cu o carte de credit de care am tras cât am putut. Aveam o sticlă de cabernet ieftin. Tu erai îmbrăcată doar într-un halat şi-n... transpiraţia mea.

Luminile flăcărilor îţi jucau pe piele, când mi-ai întins ceasul electronic Timex Ironman. Ai zis:

– E pus cu treizeci de minute înainte.

– Parcă ziseserăm că nu cumpărăm cadouri...

– Nu e un cadou. E un obiect de care o să ai nevoie, dacă e să rămânem căsătoriţi şaptezeci de ani.

– Şaptezeci de ani?

Ai făcut semn că da.

– Eşti sigur că o să mă mai iubeşti când o să fiu bătrână şi o să am riduri şi n-o să mai aud o iotă din ce-mi spui?

– Probabil că o să te iubesc şi mai mult.

Te-ai aşezat picior peste picior şi despicătura halatului a urcat până pe la jumătatea coapsei. Mi-amintesc ce mirat eram de cât de relaxată te simţeai în prezenţa mea. Zâmbetul tău. Obrajii în flăcări. Lumina focului. Râsetele. Frumuseţea. Mi-aduc aminte că am închis ochii preţ de o secundă şi am încercat să păstrez imaginea aceea în memorie, dincolo de pleoape, pentru că voiam să-mi rămână aşa in minte.

Şi am reuşit.

Rachel, încă eşti măsura tuturor lucrurilor. Nimeni nu mai e ca tine.

M-a trezit din somn mârâitul. Era un mârâit gutural, cum nu mai auzisem până atunci. Din tonul lui Napoleon, mi-am dat seama că nu era de glumă. Am deschis ochii. Ashley respira cu greutate. Napoleon stătea între noi, cu ochii ţintă la intrare. Razele lunii pătrundeau în peşteră. Câinele şi-a lăsat capul în jos şi a făcut doi paşi mici. De-afară ne priveau ţintă alţi doi ochi, de undeva de deasupra pământului, ca două bucăţi de

sticlă roşie. M-am ridicat într-un cot. Mârâitul lui Napoleon era acum şi mai jos, dar se auzea mai tare. Mi-am pus mâna pe spatele lui şi i-am zis:

– Uşurel.

Evident, n-a înţeles ce-am spus.

Ca scăpat din puşcă, Napoleon s-a aruncat spre animalul ce ne privea. S-au ciocnit, s-au făcut ghem, s-a auzit un mieunat puternic şi apoi animalul a dispărut, lăsându-l pe Napoleon să ţopăie la un metru în aer.

M-am târât spre el şi l-am tras înăuntru.

– Gata, gata, băiete, a plecat.

Tremura şi avea umărul umed. Ashley a aprins lanterna. Aveam mâinile lipicioase şi zăpada de pe jos era roşie de sânge.

Tăietura era adâncă, de la umăr până spre spate. Mi-am luat acul şi guta şi Ashley l-a ţinut. I-am închis rana cu patru copci. A încercat să prindă firele cu dinţii, învârtindu-se pe loc, dar până la urmă a renunţat, s-a mai uitat o dată lung spre intrare şi apoi m-a lins pe faţă.

– Da... Te-ai descurcat de minune.

Ashley îşi drese vocea.

– Ce-a fost asta?

– O pumă.

– Crezi că se mai întoarce?

– Cred că da.

A închis ochii şi n-a mai zis nimic destul de multă vreme.

Am dormit în reprize până dimineaţă. Mi-am pus arcul lângă sac, am scos o săgeată şi am pus-o deasupra şi m-am sprijinit cu spatele de coada avionului. La răsăritul soarelui, am aţipit în sfârşit. Situaţia era cum nu se putea mai proastă.

Mai ţii minte, când am terminat Medicina în Denver, ce bucuroşi am fost când mi-au oferit slujba aceea în Jacksonville? Era o şansă să ne-ntoarcem acasă, înapoi la plajă.

Tata se mutase în Connecticut, conducea altă firmă, dar păstrase casa. A fost ciudat să ajungem să fim proprietarii locului ăluia atât de încărcat de amintiri urâte, dar pe tine ideea te-a făcut să zâmbeşti.

– Iubitule, „casă achitată" şi „cu vedere la mare" sună extraordinar de bine.

Aşa că am dat jos totul până la cărămidă, am renovat casa, am refăcut acoperişul. Am zugrăvit în albastru-închis şi bej, am pus uşi de sticlă pe care le ţineam întredeschise, s-auzim valurile. Câte nopţi ne-a adormit glasul mării?

Mai ţii minte noaptea accidentului? Două Cadillacuri pline de oameni au fost lovite de un camion cu remorcă. Camera de gardă era arhiplină. Am rămas la muncă până când toţi răniţii au fost în afara oricărui pericol. Eram mort de oboseală. M-am tot gândit la ce e viaţa asta şi cât de scurtă este. Cum suntem mereu la un pas de a ne trezi într-un şanţ, prinşi între fiare dintre care doar pompierii ne mai pot scoate vii. A fost unul dintre momentele în care am realizat că nimeni nu-ţi garantează nimic în viaţă.

Să fi fost trei dimineaţa. Oceanul era agitat, ca înainte de furtună. Stăteam la fereastră, cu ochii la valurile furioase. Te-ai trezit şi ai venit la mine.

– Eşti bine?

Ţi-am povestit ce se întâmplase şi la ce mă gândeam. Tu te-ai lipit de mine şi m-ai îmbrăţişat. Au trecut aşa minute întregi. Fulgerele brăzdau cerul.

– Ai o datorie la mine şi e momentul să plăteşti.

Mi s-a părut un mod ciudat de a începe o conversaţie, când eu tocmai îmi puseseм sufletul pe tavă în faţa ta. Chiar m-am simţit puţin iritat.

– Ce datorie?

Câtă răbdare avuseseşi cu mine! Eu îţi tot spusesem: „Lasă-mă să termin şcoala." Nici nu ştiu cât de mult răbdaseşi până să aduci vorba. M-ai dus în dormitor. La uşă te-ai întors spre mine, cu faţa luminată pe-o parte de o lumânare.

– Vreau să facem un copil. Acum.

Mi-aduc aminte cum ai dispărut în lumina blândă, mi-amintesc o fulgerare scurtă ce ţi-a traversat spatele. Mi-aduc aminte că am îngenuncheat în faţa patului nostru şi ţi-am zis:

– Mă ierţi?

Mi-amintesc cum ai zâmbit, ai dat din cap şi m-ai tras spre tine. Puţin mai târziu, stăteai lipită de pieptul meu şi lacrimile ţi se scurgeau pe pielea mea şi pe braţele ce încă îmi tremurau. Şi mi-aduc aminte clipa aceea în care am ştiut. Am ştiut că eliberaseşi în mine tot ceea ce dragostea eliberează în oameni. Că mi te dăruiseşi cu totul. Fără rezerve.

Ceva din măreţia acestui dar m-a atins adânc, dincolo de cuvinte. Dincolo de orice gest. Dincolo de secrete. Acolo unde nu mai existam decât eu şi cu tine şi tot ceea ce însemna noi.

Şi mi-amintesc că am plâns ca un copil.

Atunci am ştiut pentru prima oară ce-nseamnă să iubeşti. Nu cum este să iubeşti. Nu ce simţi când eşti iubit. Nu ce speram eu că trăim. Ci ce însemna să iubesc. Şi ce ar fi putut fi, atunci când nu mă puneam eu de-a curmezişul.

Tu mi-ai arătat. A fost o noapte cu totul specială. Poate din pricina oameni-

lor ălora, ori poate din cauza sentimentului de pierdere, dar și de câștig, a durerii din suflet, dar și a bucuriei, toate astea se adunaseră într-o singura clipă și... Toată viața mea îmi dorisem să iubesc, dar niciodată nu fusesem în stare, din cauza durerii pe care o duceam peste tot cu mine. Dar în noaptea aia, pentru prima dată, am inspirat adânc, atât de adânc încât tot sufletul mi s-a umplut. Toată viața mea mă zbătusem in valuri, mă răsucisem pe toate părțile, urlând după aer. Dar în acel moment, tu ai ținut valurile pe loc, m-ai scos la suprafață și, datorită ție, am reușit să respir.

Grover era bocnă când am încercat să-l mut. Înghețase în capul oaselor. Ashley a întors capul, să nu vadă. Am rupt o bucată din aripa avionului, l-am urcat pe ea și l-am împins afară.

L-am tras prin zăpadă până la bolovanul acoperit de urmele pumei. Am dat zăpada deoparte, l-am pus pe stâncă și l-am lăsat pe spate. Am mers apoi cu spatele, numărând. Optsprezece pași.

Am scos o săgeată, am ochit un val de zăpadă la câțiva metri de Grover și am tras. De data asta am nimerit. Distanța nu era atât de mare încât să ratez.

Napoleon alerga când la mine, când la Grover. Începuse să șchiopăteze și deja nu mai mergea în cercuri, ci în elipse. M-a privit lung.

– N-o să pățească nimic, am eu grijă.

M-am târât înapoi. Fața lui Ashley era udă de lacrimi. O lăsaseră nervii.

– Ce faci?

– Vânez.

– Și îl folosești pe Grover ca momeală?

– Dacă merg lucrurile cum vreau eu, n-o să pățească nimic.

– Nu că mai e cazul să subliniez și eu asta, dar de când ne-am întâlnit la Salt Lake, mai nimic n-a mers cum voiai tu.

Avea dreptate. N-aveam cum s-o contrazic. Tot restul zilei n-am mai scos nici un cuvânt, nici eu, nici ea. Nici în seara aceea, nici a doua zi. Dar în a doua noapte, eram deja nedormit de patruzeci și opt de ore și abia mă mai țineam pe picioare. La fel și Ashley.

Se făcuse și mai frig. Nu-mi dădeam seama exact câte grade erau, dar aerul era rece și tăios și asta îmi spunea că temperatura coborâse mult sub zero grade. Se adunau nori și luna aproape că dispăruse, ceea ce era foarte rău. Aveam nevoie de lumina lunii. Fără lună, nu vedeam să țintesc.

Pe la miezul nopții a început să ningă. Mi-era tare somn. Ațineam și

mă tot trezeam, fără să scap din ochi silueta lui Grover. După stratul de zăpadă care se pusese pe el, socoteam că pe jos se mai aşternuseră şapte centimetri.

Până la urmă cred că am adormit, pentru că am tresărit când m-am trezit. Napoleon era lipit de mine, ghemuit. Ceva se aplecase peste Grover. Şi era ceva mare. Mai mare de doi metri în lungime.

Aveam mâinile îngheţate, dar am scos arcul şi am încercat să ochesc. Nu vedeam nimic în bezna ce mă-nconjura.

– Haide, am nevoie măcar de o licărire de lumină.

Dar luna nu se vedea nicăieri. Am ridicat arcul, ştiind că nu mai aveam la dispoziţie decât o secundă sau două. Braţele îmi zvâcneau şi pieptul mă durea de parcă îmi înfipsese cineva o suliţă în el. Am tuşit, simţind în gură gust de sânge. Am simţit ceva atingându-mă pe picior şi apoi am auzit un clic şi o rachetă de avertizare a ieşit în viteză din peşteră. Flacăra s-a aprins, portocalie, undeva la mai bine de treizeci de metri deasupra noastră. Puma îşi pusese ambele labe din faţă pe pieptul lui Grover, ca şi cum ar fi dansat. I-am ochit unul dintre umeri şi am lăsat săgeata să plece. N-am văzut unde s-a dus.

Am lăsat arcul în jos, m-am ghemuit pe o parte şi am tuşit, apoi am scuipat în zăpadă. În dreapta mea era întinsă Ashley, cu ochii spre ieşirea din peşteră.

– S-a dus.

– Am nimerit-o?

Mă ghemuisem pe o parte şi-mi frecam pieptul cu o mână, s-alung durerea.

– Nu ştiu. A plecat în goană.

Prin întuneric, am luat-o de mână. Am stat aşa, trăgându-ne sufletul. Eram prea obosit s-o bag înapoi în sacul ei de dormit, aşa că am tras-o lângă mine şi ne-am învelit cu al meu. În doar câteva minute, capul i s-a lăsat într-o parte şi pulsul i-a scăzut.

Ne-a trezit lumina zilei. Napoleon se ghemuise între noi. Trebuia să-i verific piciorul lui Ashley, aşa că am ieşit din sac şi mi-am trecut uşor mâna pe pielea ei. Era vânătă şi se umflase din nou. Îi crescuseră fire aspre de păr pe picioare. Pulsul la gleznă era bun. Problema era umflătura. Mişcările pe care le făcuse azi-noapte fuseseră de-a dreptul traumatizante. Singură îşi făcuse rău. Nu mai aveam decât un Percocet şi, cu siguranţă, avea să aibă dureri mari.

I-am pus pastila pe limbă și i-am dat apă să bea. A înghițit-o.

Am pus-o cu capul pe sacul meu de dormit, m-am îmbrăcat și am ieșit cu o săgeată în mână. Grover căzuse pe-o parte, de parcă dormea. O dâră de sânge se pierdea undeva între stânci.

Trecuseră deja câteva ore. Dacă ar fi fost rănită mortal, puma ar fi avut timp să moară. Dacă fusese doar zgâriată, avusese destul timp să se enerveze foarte tare.

M-am întors spre Napoleon și i-am făcut semn să stea pe loc.

– Șezi. Ai grijă de Ashley.

S-a băgat în sacul ei de dormit, de nu i se mai vedea decât nasul. Scoteam pe nas vălătuci de abur și fiecare respirație mă durea. Frigul era dureros.

Am urcat stâncile, luându-mă după dâra de sânge. Se subția, și asta însemna că n-o atinsesem mortal. După câțiva zeci de metri, abia dacă se mai vedeau câteva picături de sânge în zăpadă. M-am oprit să mă gândesc ce-mi rămânea de făcut. Vântul bătea foarte tare din față și-mi băga zăpadă în ochi.

Dar undeva dintre copaci, am văzut mai multe picături de sânge. Și după încă treizeci de metri, o baltă mare de sânge îmi spunea că animalul se oprise acolo. Dâra mai continua încă o sută cincizeci de metri până printre câteva stânci mai mici. I-am văzut mai întâi coada, cu vârful negru zăcând inert în zăpadă, iștindu-se dintre trunchiurile unor copaci firavi. Am tras aer în piept, am încordat arcul și, de la doi metri, i-am luat în cătare capul, apoi am tras săgeata. I-a trecut fix prin gât. N-a scos nici un sunet.

Am recuperat săgeata, am pus-o în tolbă și am rămas pe stâncă așa, cu ochii la pumă. Nu era chiar atât de mare cum mi se păruse. Să fi avut un metru și jumătate cu totul. Probabil cântărea vreo cincizeci de kilograme. I-am luat o labă în palmă.

Mică sau nu, m-ar fi făcut bucăți. M-am uitat la colți. Erau tociți, probabil de-aia căuta pradă ușoară.

M-am întors pe propriile mele urme până la peșteră și am găsit-o pe Ashley tremurând toată și gata să intre în stare de șoc. M-am dezbrăcat până la chiloți, am desfăcut fermoarul de la sacul ei de dormit și l-am tras și pe al meu pe deasupra. Am intrat în sacul ei, m-am lipit de ea și am îmbrățișat-o strâns. A tremurat cam vreo oră.

Când în sfârșit a luat-o somnul, am ieșit din sac, am învelit-o și cu al

meu și am făcut focul. Apoi m-am întors la pumă. I-am jupuit blana și apoi i-am scos mațele. Am rămas cu aproape șapte kilograme de carne comestibilă. Am târât-o prin zăpadă. Am tăiat câteva ramuri verzi, am încropit un fel de proțap deasupra focului și am pus la fript bucăți lungi de carne.

Mirosul a trezit-o. Și-a ridicat capul și a mirosit aerul. Am rupt o bucată de carne, am ținut-o puțin în palme ca pe un cartof fierbinte, am suflat peste ea și i-am dus-o la buze.

A mestecat încet, până n-a mai rămas nimic. Avea cearcăne negre în jurul ochilor. Am mai rupt o bucățică de carne și i-am dat-o. A mâncat-o și pe aceea, cu înghițituri mici.

– Am avut un coșmar îngrozitor. N-o să-ți vină să crezi ce-am visat.

– Ia zi!

– Am visat că zborul meu dinspre Salt Lake a fost amânat, dar un străin destul de banal și totuși drăguț m-a invitat să merg cu el cu un avion mic până la Denver. Și undeva deasupra unei păduri ce părea că nu se mai termină, pilotul a suferit un atac de cord și avionul nostru s-a prăbușit. Mi-am rupt piciorul și după o săptămână nu aveam de mâncare decât niște fructe uscate, zaț de cafea și puma care încercase ea să ne mănânce pe noi.

– Banal? Drăguț?

Ashley mesteca încet.

– Ciudat e că fusesem de acord să mă urc în avion cu un tip total necunoscut. Cu doi, de fapt. Ce-o fi fost în mintea mea? Cred că trebuie să analizez atent felul în care iau decizii.

Am râs.

– Să-mi zici și mie la ce concluzie ajungi.

La lumina zilei i-am controlat din nou piciorul. Nici n-a avut curaj să se uite.

– Ai noroc că nu s-a rupt din nou. Capetele osului abia dacă sunt în stare să îl țină la locul lui și tu te apuci de cascadorii cu pistolul de semnalizare. Acum să vezi ce te umfli.

Avea pielea palidă și părea rece și umedă. Am pus din nou zăpadă pe picior, am ajustat atelele și apoi i-am lipit piciorul de stomacul meu.

Restul zilei ni l-am petrecut mâncând carne de pumă prăjită și bând apă călduță. I-am tot pus zăpadă pe picior și am monitorizat cantitatea de lichide pe care a băut-o și a eliminat-o. Zăcuse nemișcată zece zile,

respirând doar jumătate din oxigenul cu care era obişnuită. Mă temeam de atrofieri şi de eventuale infecţii cu care organismul ei n-ar fi avut puterea să lupte.

Când proteinele au început să-şi facă simţită prezenţa în corpul meu, m-am apucat să-i frecţionez piciorul nerănit, forţându-i sângele să circule şi i l-am întins cât de mult am putut, fără să îi deranjez piciorul rupt. De-a lungul zilei, am tăiat bucăţi lungi de carne şi le-am atârnat deasupra focului. Am ieşit de câteva ori după lemne. Când am terminat, spre seară, Ashley îşi recăpătase culoarea în obraji.

Mi-am aruncat ochii spre intrare şi mi-au rămas privirile la Grover. Zăcea pe o parte, ca o statuie ninsă. Mi-am pus bocancii.

– Mă duc puţin până afară.

Când am trecut pe lângă ea, s-a întins şi m-a apucat de haină. M-a pupat pe frunte.

– Mulţumesc.

Eram aşa de aproape de faţa ei, că vedeam ce subţiri i se făcuseră obrajii. Era trasă la faţă cu totul.

– Nu ştiu cum ai reuşit figura aia de azi-noapte. Probabil e ceva ce ţine de o forţă interioară, cum n-am mai văzut decât o dată în viaţa mea, i-am spus, fără să-ndrăznesc s-o privesc în ochi.

Mi-am lipit palma de fruntea ei, să văd dacă are febră.

– Mâine dimineaţă plecăm de-aici. Nu ştiu exact unde ne ducem, dar plecăm.

Mi-a dat drumul la mână şi mi-a zâmbit:

– Luăm primul avion?

– Da. Clasa întâia.

M-am târât afară. Aveam burta plină şi pentru prima oară în ultimele zece zile nu-mi era nici frig, nici foame. M-am scărpinat în cap şi abia atunci mi-am dat seama. Mi se întâmpla ceva ciudat. Ceva ce nu mi se mai întâmplase de mult timp. Zâmbeam.

Mai ţii minte broscuţele ţestoase? Mă-ntreb ce-or face acum, pe unde or fi? Au ajuns oare în Australia? Mai ales prietena ta cea mică?

Cred că am găsit-o pe mama-broască exact când începuse să-şi construiască în nisip cuibul. Tu ai zis:

– Ce se-aude?

Broasca îşi săpa groapa în nisip. Am urcat pe dună şi ne-am întins să vedem

ce face. Era uriașă, așa că i-a luat mult timp până să termine de săpat. Apoi a început să depună ouăle. Parcă intrase în transă. Cred că a depus cam vreo sută de ouă. Când a terminat, a acoperit groapa, și s-a făcut nevăzută în valurile negre.

Ne-am dat jos de pe dună și am măsurat movila cu atenție. Era una dintre cele mai mari pe care le întâlnisem. Am făcut un triunghi cu niște bețe, de bețe am legat o panglică roz, de semnalizare, și tu m-ai pus să atârn steguțe care să se vadă de la cel puțin un kilometru și jumătate, nu care cumva să calce cineva pe cuib.

Cred că și avioanele care treceau pe deasupra puteau vedea cuibul broaștei.

Ai numărat zilele așa cum fac copiii când se apropie Crăciunul. Cincizeci și cinci de zile mai târziu, am început să așteptăm pe plajă.

– De unde să știe ei că trebuie să iasă din ou fix la șaizeci de zile? Dacă ies mai devreme?

– Bine.

Puseserăm o pătură pe nisip și tu stăteai la pândă, cu o lanternă legată de o panglică în jurul frunții. Parcă erai un miner rătăcit. Am încercat să mă bag și eu în sacul de dormit cu tine, dar ai tras fermoarul.

– Nu acum. Dacă încep să iasă?

Tu, când te concentrezi pe ceva, nu mai vezi, nu mai auzi. Așa că am stat acolo pur și simplu, întinși pe pătură. Era cald pe plajă. Într-una din seri, o briză mai rece a început să bată dinspre sud-vest și oceanul părea mai degrabă un lac întins, nicidecum un torent furios. Și a venit și-a cincizeci și noua zi. Tu dormeai. Aveai gura ușor întredeschisă și o dâră slabă de salivă se scursese pe sacul de dormit. Te-am bătut încet pe umăr, ne-am dus până la marginea dunei și am stat și l-am privit pe primul pui care se scutura de nisip, ne-am uitat la el cum o ia spre apă. În scurt timp, toată plaja era plină de broscuțe.

Erai așa de emoționată! Le-ai numărat pe toate încet. Le arătai cu degetul pe fiecare, de parcă ai fi știut și cum le cheamă.

– Dar cum de știu în ce parte s-o ia? Cum de nu se rătăcesc?

– Au o busolă internă. Le spune în ce direcție e apa.

Apoi a ieșit și micul nostru prieten. A reușit să iasă din groapă, dar, spre deosebire de cei o sută șaptesprezece frați ai lui, a luat-o în direcția greșită. În sus, pe dună, spre noi. A mers câțiva centimetri, apoi s-a împotmolit. Deja se scufunda in nisip. Ridurile de pe fruntea ta s-au înmulțit brusc, cum te uitai la el că-și sapă propria groapă. Ai coborât panta, l-ai luat și l-ai pus în apă. Imediat a început să dea din lăbuțe și primul val l-a dus și mai departe de țărm. Tu doar i-ai dat un brânci mic.

– Așa, micuțule. Du-te până-n Australia.

Briza îți răvășea părul peste față. Zâmbeai. Am stat acolo mult timp, cu ochii la el, ca un diamant negru plutitor, ce se îndepărta din ce în ce mai mult, ducându-se în larg.

Atunci ai văzut și pancarta. Te-ai întors, te-ai uitat la duna unde stătuserăm să urmărim broscuțele, apoi la stejarii și la iarba de mai încolo. Atunci ai văzut pancarta pe care scria „De vânzare".

– Cât crezi că vor pe terenul acesta?

– Probabil că destul de mult. E de vânzare de ceva vreme.

– E un teren foarte ciudat împărțit. Zona în care poți construi e destul de mică, în comparație cu dunele care sunt protejate.

– Da. Și ești în plin Parc Național, așa că, probabil, există restricții în privința tipului de construcție pe care o poți ridica aici.

– Cred că-s zece cuiburi pe terenul acesta. De ce nu îl cumpără statul?

Am ridicat din umeri.

– Cine știe, n-or avea bani.

Atunci ai dat din cap și ai spus:

– Ar trebui să-l cumpărăm noi.

– Poftim?

Ai luat-o în sus pe dună.

– Am putea construi chiar aici. Doar o căsuță, cu spatele la ocean. Și am putea să-i facem pereți de sticlă, să stăm noaptea și să vedem cuiburile din casă.

Am arătat cu degetul spre plajă.

– Iubito, casa noastră de pe plajă e chiar acolo. Putem veni până aici într-o plimbare, oricând dorim.

– Știu, dar poate că persoanele care vor cumpăra acest teren nu sunt iubitoare de țestoase și n-o să le convină că broaștele le sapă curtea. Nouă ne plac. Ar trebui să cumpărăm terenul ăsta.

A trecut o săptămână. Intrasem deja înapoi în morișca zilnică. Într-o zi m-am întors acasă, mi-am aruncat haina pe canapea și am ieșit pe ușa de sticlă ce dădea spre terasă. Tu erai pe plajă, se vedea doar rochia ta albă fluturând în vânt. Soarele apusese. Era ora mea preferată din zi. Lumina era exact cum îmi plăcea mie, albăstruie, ca înainte de lăsarea întunericului. Mi-ai făcut cu mâna.

Mi-am pus niște pantaloni scurți, am luat cu mine dosarul și am pornit spre tine. Aveai în mână o cutiuță frumos împachetată. Vântul iar îți răvășea părul. Când te-am sărutat, ți-ai dat câteva șuvițe de pe față, cu degetul.

Mi-ai întins cutia. Am citit întâi ce scria pe felicitare: „Ca să-ți găsești mereu

drumul spre mine." Am deschis cutia. Era o busolă militară. Am întors-o. Era gravată pe spate: „Nordul meu adevărat." Mi-ai pus-o în jurul gâtului şi mi-ai şoptit:

– Fără tine, aş fi pierdută.

– Am şi eu ceva pentru tine, ţi-am zis şi ţi-am dat dosarul.

L-ai deschis, ai frunzărit câteva pagini.

– Iubitule, ce e asta?

– Un act de cadastru... Şi ăsta e un contract de cumpărare pentru un teren.

– Ce teren? Dar n-avem...

Te-ai oprit, ai întors foaia de cadastru şi te-ai uitat lung spre plajă.

– Nu pot să cred...

– E doar o ofertă de cumpărare. Nu-nseamnă că o vor şi accepta. Le-am dat mai puţin decât cereau.

Mi te-ai aruncat în braţe râzând şi ţipând:

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

– Ei, are şi dezavantaje. N-avem voie să ridicăm mare lucru pe terenul acela.

– Cât costă? Putem ridica o casă micuţă, cu un perete de sticlă?

Am făcut semn că da.

– Dar n-o vom putea construi imediat.

– Am răbdare.

Grover merita o înmormântare cum se cuvine. Am studiat terenul şi chiar deasupra lui era un colţ de stâncă. M-am urcat pe el. Se vedea până departe, kilometri întregi. I-ar fi plăcut şi lui locul. Am dat la o parte zăpada, m-am întors la avion, am smuls o bucată din coadă şi am folosit-o pe post de lopată. Am săpat o groapă, ceea ce pe frigul ăla a însemnat mai degrabă dat zăpada dintr-un loc, decât scos pământul îngheţat. Am coborât din nou, l-am luat pe Grover pe umăr şi l-am dus sus. L-am pus în groapă şi am început apoi să adun pietre.

I-am scos tot ce avea prin buzunare. Am încercat să-i scot şi verigheta, dar i se înţepenise pe deget. I-am luat ceasul de buzunar şi am pus bine toate mărunţişurile într-un buzunar interior de la geaca mea. Apoi i-am desfăcut şireturile şi le-am băgat în buzunar, i-am scos şosetele de lână şi i-am luat cureaua de la pantaloni.

L-am acoperit cu pietre, în lumina asfinţitului roşiatic. Când am terminat, m-am îndreptat de spate şi m-am uitat în jur. Era un loc bun. Vântul se înteţise. Presupuneam că aici bate mereu vântul aşa. Poate că era bine. Aşa Grover putea avea impresia că zboară.

Mi-am scos fesul de pe cap.

– Grover, îmi pare rău că te-am băgat în povestea asta. Presupun că dacă nu te angajam eu să mă duci la Denver, acum ai fi fost acasă, cu nevastă-ta. Dacă scăpăm de-aici, am să mă duc să-i povestesc ce s-a întâmplat.

Am încercat să glumesc.

– Până la urmă, nici nu știu dacă eu sunt ăla care trebuie să-și ceară scuze. Ca să fim cinstiți, ne-ai lăsat în mijlocul pustietății. Și dacă Dumnezeu nu vrea să ne dăm și noi duhul pe aici, ar trebui să se schimbe rapid vremea. Și ne-ar trebui și niște ajutor, măcar să ne dăm seama încotro s-o apucăm. Poate ne pui o vorbă bună. Cred că Ashley chiar vrea să se mărite. E tânără. Merită să-mbrace rochia aia albă.

Lumina se duse, lăsând locul unui cer înghețat, fără urmă de nor. Deasupra, la peste zece mii de metri altitudine, un avion comercial zbura spre sud-est.

– Ei, dacă așa știi tu să glumești, află că nu e momentul bun de glume.

Un al doilea avion trecu în zigzag, peste urma primului.

– Nici asta nu e o glumă bună. Apropo, rătăciți fiind noi în pustiul ăsta, n-ar fi de mirare să murim în curând. Oricum suntem pe ducă. Dar eu pentru fata aia cu piciorul rupt mă rog, pentru că o lasă din ce în ce mai tare puterile. Ea crede că eu nu mă prind, dar nu mă poate păcăli. Aici oricine ar claca. E un loc dificil. Te lasă fără speranțe rapid.

Îmi tremura buza de sus.

– Noi n-am apucat să terminăm conversația pe care o începuserăm, dar ce pot eu să-ți spun e asta: să trăiești cu inima frântă e ca și cum ai fi pe jumătate mort. Asta nu e viață.

Munții mă înconjurau din toate părțile, cu vârfuri ascuțite ce aruncau umbre neiertătoare. Grover stătea la picioarele mele, acoperit cu pietre și gheață.

– Când ți se rupe inima... nimic n-o mai repară. Nu e ca o coadă de șopârlă, o tai și crește alta. E mai degrabă ca un vitraliu ce se sparge în mii de bucăți și nu se mai poate pune la loc niciodată. Rămân o grămadă de cioburi colorate. Și când o jumătate de inimă îți moare, tot doare. Așa că rămâi cu durerea și cu o viață trăită doar pe jumătate. Asta am vrut eu să-ți spun.

Am ridicat busola și am lăsat acul să se învârtească până s-a oprit pe loc.

– Vreau să știu încotro s-o iau.

Urmele lăsate de avioane pe cer mi-au atras privirea. Mi-am răsucit capul. Acolo unde se uneau, parcă formau o săgeată cu vârful spre sud-est. O sută douăzeci și cinci de grade.

– E bine și-atât, oricum n-am altă soluție.

M-am întors in peșteră și i-am pus lui Ashley în picioare șosetele lui Grover.

Erau de lână, destul de groase. M-a privit cu suspiciune.

– De unde ai șosetele astea?

– De la Wal-Mart.

– Bine că mi-ai zis. Mă temeam că o să-mi spui că-s ale lui Grover... Asta mi-ar fi pus capac.

Ațipi. Pe la miezul nopții s-a trezit și m-a văzut uitându-mă fix la busolă. Punctele de tritiu verde-neon se vedeau licărind prin întuneric.

– Și dacă alegi direcția greșită, ce se-ntâmplă?

– N-o să știe nimeni în afară de mine, de tine și de Napoleon.

Își trase sacul peste umeri.

– Ei, atunci nu te grăbi.

– Mulțumesc, îmi ești de mare ajutor.

– Să nu-ncep eu să-ți spun ce ar fi de mare ajutor în clipa asta.

– Ai dreptate.

Capitolul VI

Ashley scrâșnea din dinți când am trezit-o.

– Ești gata?

Făcu semn că da și se ridică.

– Mai e cafea?

I-am întins o cană cu un lichid ce părea mai degrabă ceai decât cafea.

– Bea încet. E ultima.

– Deja e o zi proastă și nici n-am pornit la drum.

M-am așezat lângă ea.

Ne-am ocupat de partea cu toaleta și apoi am îmbrăcat-o. Și-a tras fermoarul la haină.

– Am să-ți pun o întrebare. Poți să ne scoți de aici?

– Sincer? Habar n-am.

– Pfiu... E bine de știut. Credeam că o să zici că habar n-ai și atunci chiar că eram în cofă.

Se lăsă pe spate.

– Încotro ne-ndreptăm nici nu te mai întreb, că știu că te-ai ocupat tu și de asta, nu?

– Exact.

– Deci știi în ce parte mergem?

– Da.

– Serios?

– Nu.

Ochii i se îngustară.

– Trebuie să mai lucrăm la felul în care comunicăm noi doi. Să știi că nu te-ntreb chestiile astea pentru că mă aștept la răspunsuri cinstite.

Vreau să minți cu nerușinare. Zi-mi că nu mai e decât un kilometru și jumătate, chit că mai avem de mers o sută.

Am râs.

– Bine, uite ce e. Dacă îți ții gura, putem pleca. Ne-așteaptă elicopterul imediat după stânca aia. Au suc de portocale, niște sendvișuri cu ou și cârnat, mai au brioșe, niște gogoși cu dulceață de zmeură și unele cu glazură de zahăr. Și au și cafea de la Starbucks.

M-a bătut ușor pe spate.

– Vezi, începi să te pricepi.

La modul ideal, ar fi trebuit să încropesc un fel de sanie. Ceva ce ar fi putut aluneca fără s-o zgâlțâie de moarte. Problema era, însă, că o astfel de sanie ar fi funcționat de minune în locurile drepte, dar din ce vedeam eu cu ochiul liber, nu prea existau porțiuni drepte de drum și din pricina înclinării terenului și a unghiurilor pe care acesta le făcea, n-aveam cum să mă descurc cu o sanie. Ar fi fost suficient să-mi pierd echilibrul o singură dată și nu m-aș mai fi oprit. Ar fi însemnat că Ashley a supraviețuit prăbușirii cu avionul, ca să moară pe targă.

Am hotărât, deci, să încropesc ceva între sanie și targă. Am început cu aripa care fusese smulsă. Pentru că era acoperită cu un fel de pânză și plastic, era ușoară și aluneca. La interior era făcută din metal și pentru că aripa fusese smulsă de pe fuzelaj, rezervoarele de benzină se goliseră din pricina gravitației. Problema cu aripa asta era... ei bine, forma ei de aripă. Așa că am tăiat-o pe dimensiunea lui Ashley și i-am ranforsat partea care avea să vină în contact cu zăpada cu stâlpii de susținere ai celeilalte aripi și cu o placă metalică scoasă din carcasa motorului.

Mi-am măsurat din priviri creația. Avea șanse să funcționeze, ținând cont că făcusem tot ce era posibil cu materialele pe care le aveam la îndemână.

Am strâns tot ce putea fi pus în rucsac și l-am legat peste aripă, în așa fel încât Ashley să-și poată pune piciorul pe el, să-l țină ridicat.

I-am dat patru pastile de Advil și niște apă. A sorbit apa în liniște, ascultându-mi explicațiile.

– Știu că la nord-vest, adică în spatele nostru, se înalță munții. În partea aia – am arătat cu degetul – platoul se întinde înspre sud-est. Trebuie să ajungem la altitudine mai joasă și n-avem pe unde prin altă parte să coborâm. Așa că o luăm la vale. Am să te țin bine tot timpul. Când o să

ajungem la teren plat, o să fac un fel de ham din curele, ham care o să-mi permită să te trag după mine. Ai vreo întrebare până acum?

Ashley clătină din cap. I-am verificat piciorul, am înfofolit-o, i-am tras fermoarul la sacul de dormit și i-am îndesat pe cap fesul de lână.

– Pentru prima oară de când ne-am prăbușit, piciorul tău e mai jos decât inima. O să se umfle. Nu putem decât să punem gheață noaptea. Și-acum, hai să te scot de-aici.

Am apucat-o de subsuori și am tras-o încetișor spre targă. Sacul de dormit aluneca destul de ușor pe zăpadă. Apoi s-a agățat de o piatră sau de o rădăcină și i-a smucit piciorul.

A țipat din toți plămânii, a întors capul dinspre mine și a vomat. Tot ce mâncase, inclusiv Advil-ul, ajunsese acum în zăpadă. I-am șters buzele și apoi fruntea, care i se acoperise de sudoare.

– Îmi pare rău.

N-a scos nici un sunet. Doar scrâșnea din dinți.

Am dus-o până la aripă, am urcat-o pe ea și l-am pus pe Napoleon pe sacul de dormit. Ashley a pus o mână pe după câine, dar n-a deschis ochii.

I-am sprijinit capul de geanta lui Grover. Am legat de targă și arcul și undițele lui Grover. Erau deja prea multe puse pe targa-sanie, dar mergeam pe principiul că e mai bine să fie și să nu-mi trebuiască, decât să-mi trebuiască și să n-am. Am lăsat totuși în urmă ambele laptopuri, mobilele și toate hârtiile noastre.

În prima oră n-am schimbat prea multe vorbe. Zăpada era până la genunchi cam peste tot. În unele puncte era și mai adâncă. De câteva ori m-am afundat în zăpadă până la mijlocul pieptului și a trebuit să mă târăsc afară. M-am concentrat asupra felului în care respiram. Din cauza felului în care țineam targa, durerea din coaste era destul de puternică.

Am coborât de pe platoul nostru până la izvorul unde prinsesem păstrăvii și am intrat într-o pădure de brazi. Aveau crengile încărcate cu zăpadă. Dacă atingeai din greșeală o creangă, toată zăpada îți cădea în spinare. După vreo oră, Ashley a zis:

– Scuză-mă, doctore, dar nu ne mișcăm prea repede. Hai mai repejor.

M-am prăbușit lângă ea în zăpadă, abia respirând în aerul rarefiat. Mă dureau picioarele îngrozitor.

M-a mângâiat pe frunte.

– Să-ți aduc un Gatorade, ceva?

Am făcut semn că da.

– Ar fi tare bun.

– Știi la ce mă gândeam?

Simțeam transpirația scurgându-mi-se pe ceafă.

– N-aș putea să spun.

– Mă gândeam că ar merge un cheeseburger acum. Poate chiar unul dublu. Cu multă brânză, desigur.

– Desigur.

– Cu roșie. Trebuie să aibă și roșie. Ceapă, ketchup, muștar și maioneză.

Am deschis ochii. Deasupra capetelor noastre pluteau nori albi și pufoși. Un alt avion comercial străbătea cerul.

– Și cu multe murături.

– Și câte două porții de cartofi prăjiți lângă.

– Cred că aș putea mânca o porție dublă din tot ce ai spus, chiar acum.

Ashley se uită printre copaci, în direcția către care ne îndreptam.

– Cred că e cazul să-ncepi să tragi targa. Nu știu dacă-ți dai seama, dar nu merge cu baterii.

– Ciudat, m-am prins de chestia asta acum vreo oră. Trebuie să-ți cer o favoare.

– Hai să nu exagerăm.

I-am întins o sticlă de plastic curată.

– Trebuie să bem. Cât mai mult lichid. Ar fi minunat dacă în vreme ce eu trag sania asta, tu ai putea să umpli sticla cu zăpadă și pe urmă să o bagi în sacul de dormit, să se topească de la căldura corpului tău. Te-ar deranja tare?

Ashley clătină din cap și luă sticla.

– Pot să te întreb ceva?

Temperatura era sigur sub minus zece grade și, cu toate astea, transpirația îmi țâșnea prin toți porii, scurgându-se apoi de pe fruntea mea. Mi-aș fi scos haina, dar eram ud leoarcă.

– Sigur, întreabă.

– Ce era cu mesajul acela?

– Care mesaj?

– Cel pe care-l ascultai la decolare.

– Ei, am avut o discuție... nu avem aceeași părere asupra unui anumit lucru.

– N-ai să-mi spui despre ce e vorba, nu?

Am ridicat din umeri. Ashley râmji.

– Are dreptate?

I-am răspuns fără s-o mai privesc.

– Da.

– Ei, asta e bine de ştiut.

Mă privi un minut.

– De ce te retragi în cochilie de fiecare dată când pomenesc de reportofon?

Am tras aer în piept, dar parcă nu puteam respira destul.

– Tăcerea nu se consideră un răspuns.

– Eu şi Rachel ne-am... separat.

– Ce-aţi făcut?

– Ne-am certat. O ceartă destul de serioasă şi acum încercăm să punem la punct nişte chestii. Reportofonul ajută.

– Dar ea n-ai zice că vrea să staţi separat.

– E complicat. Am spus nişte lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun şi acum nu le mai pot lua înapoi.

M-am ridicat în picioare. Amorţisem. Frigul intrase prin hainele mele ude. M-am dus înapoi spre targă, am ridicat-o şi am început să trag.

– Şi... Ea unde stă acum?

– La vreo trei kilometri mai jos, pe plajă. I-am construit o casă.

– Sunteţi separaţi, dar i-ai construit o casă.

– E complicat. Ea şi copiii... Noi...

Mi-a aruncat doi pumni de zăpadă în spate.

– Copii! Aveţi copii?

– Doi.

– Şi abia acum îmi spui? Ce vârstă au?

– Patru ani. Sunt gemeni. Michael şi Hannah.

– Frumoase nume.

– Şi copiii sunt frumoşi.

– Presupun că vă cam dau de lucru.

– Nu-i văd prea des.

Se încruntă.

– Înseamnă că ai făcut-o lată. Din experienţa mea, de obicei bărbaţii calcă strâmb. Mereu gândiţi cu capul de jos.

– Nu despre asta e vorba.

– Şi? Ea se vede cu cineva? Haide, scuipă tot. De ce v-aţi separat?

Nu mai voiam să continui această conversaţie.

– Nu-mi spui, ai?

Tonul i se schimbase.

– Şi dacă nu scăpăm de aici? Ce te faci?

– Vrei să zici, ce rost are? De ce mai înregistrez?

– Ceva de genul ăsta.

M-am întors cu faţa la ea. Cerul senin se umpluse de nori negri, sigur urma să ningă. M-am bătut în piept cu pumnul.

– Am operat mii de oameni. Mulţi dintre ei fără speranţă. Niciodată nu mi-am permis să gândesc că n-or să scape. Aşa-s doctorii. Unii dintre cei mai optimişti oameni de pe planetă. Găsim noi o cale să îndreptăm lucrurile. Fiecare zi e ca un joc de şah. De cele mai multe ori câştigăm. Mai şi pierdem. Şi facem asta dintr-un singur motiv. Speranţa! Speranţa ne circulă prin vene. Asta ne ţine în mişcare.

Ashley mă aprobă, apoi închise ochii şi se lăsă pe spate. I-am întors spatele şi am început din nou să trag targa. Din spatele meu s-a auzit:

– Şi tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ştiu.

Norii se apropiau, ceaţa începuse să acopere muntele. Nu peste mult timp, zăpada începu să cadă la orizontală. Pe alocuri se creau mici cicloane. Mă înţepa drept în ochi şi asta făcea mersul aproape imposibil. Nu aveam unde ne ascunde, nu era adăpost nicăieri. M-am uitat în bezna albicioasă şi am luat o hotărâre grea. Am întors targa.

Drumul înapoi a fost de-a dreptul deznădăjduitor. Nu-mi plăcea să renunţ la terenul străbătut, dar era mai bine aşa, rămâneam în viaţă. Dacă mă încăpăţânam, am fi murit. Patru ore mai târziu eram înapoi la locul accidentului. Abia dacă mă mai puteam mişca. Am aşezat-o pe Ashley cât mai confortabil. N-a scos nici un sunet, dar faţa îi era schimonosită de durere. M-am străduit să ţin ochii deschişi până a adormit.

M-am trezit patru ore mai târziu. Tremuram tot. Nu-mi scosesem hainele ude de pe mine şi greşeala asta avea să mă coste. Sacii de dormit sunt făcuţi să izoleze temperatura din interior. Îmi era frig şi eram ud. M-am dezbrăcat, mi-am atârnat hainele de un suport de aripă, am înteţit focul şi m-am băgat la loc în sac. Mi-a luat cam o oră să mă încălzesc. Am pierdut astfel energie preţioasă, pe care nu-mi permiteam de fapt s-o

pierd. Nu numai că mă costa, era de-a dreptul stupid ce făcusem. Astfel de greşeli te pot ucide fără să-ţi dai seama ce te-a lovit.

Ashley nu părea deloc impresionată.

– Deci, azi în ce aventură mă duci?

Mi-a luat cam un minut să-mi amintesc unde eram.

– Poftim?

– Am încercat să te las să dormi, ştiu că eşti obosit, dar trebuie neapărat să fac pipi şi nici măcar nu pot să-mi strâng picioarele. Am încercat eu şi fără tine, dar nu vreau să ud sacul de dormit. Ce zi e azi?

Mi-am ridicat ceasul, dar nu se vedea nimic pe cadran, aşa că am apăsat pe butonul Indiglo. Nu s-a întâmplat nimic. Am apăsat şi mai tare. Tot nimic. L-am scuturat şi l-am ridicat la lumina zilei. Din cauza condensului, capacul de sticlă se crăpase, arăta acum ca o pânză de păianjen.

– Nu ştiu.

– Era important ceasul acela?

– Rachel mi l-a dăruit. Cu ani de zile în urmă.

– Îmi pare rău.

Tăcu un minut. Când vorbi din nou, vocea i se mai înmuiase.

– De câte zile facem asta?

Napoleon îmi lingea urechea.

– De douăsprezece... Cred.

Calculă ceva în gând.

– Florenţa. Acum ar fi trebuit să fiu la Florenţa.

M-am ridicat şi ea îmi studie cu atenţie vânătaia de pe cutia toracică.

– Cum te simţi?

– Bine. Nu mai doare aşa de tare.

Am început să mă îmbrac din nou cu hainele reci şi ude.

– Eşti schilod...

– E din cauza curei de slăbire rapide pe care am încercat-o.

Râse. Era un bun început pentru ziua asta.

I-am verificat piciorul, am ajutat-o să-şi facă nevoile şi apoi am topit apă în primus. Nu ştiam cât combustibil mai are, dar era clar că e pe terminate. La nivelul mării, ar fi fiert apa în şaptezeci şi cinci de secunde. Aici sus, îi lua de trei, patru ori mai mult. Şi gazul din bricheta lui Grover aproape se evaporase. Chibriturile se terminaseră de mult şi de foc încă

aveam nevoie. Trebuia să fiu cu ochii în patru după bețigașe pe care le puteam folosi ca să fac focul.

Era deja miezul zilei. Zăpada înghețase la suprafață și se putea merge mai ușor. Cu ajutorul rachetelor, puteam sta pe zăpadă și șansele să mă afund în ea erau mai mici.

Mi-am legat șireturile de la bocanci, mi-am pus jambierele și geaca. Pentru că aveam totul împachetat de cu o zi în urmă, nu mi-a luat mult să fiu gata de drum.

I-am dat câteva bucăți de carne să le mestece, niște apă să bea și apoi am tras-o afară din peșteră, fără să uit de ridicătura care ne dăduse de furcă ieri. Afară era mult mai frig. M-am uitat la sanie și m-am gândit la cum merseseră lucrurile. Mi-am dat seama că aveam nevoie de un ham ca să îmi păstrez mâinile libere și să trag cu pieptul și cu ajutorul picioarelor. M-am târât înapoi și am scos centurile de la scaunul lui Grover cu ajutorul briceagului Leatherman. Curelele le-am legat de sanie și apoi mi le-am petrecut peste piept în formă de X. Datorită cataramei, puteam să mă eliberez rapid dacă alunecam și trebuia să las sania, să n-o trag după mine.

Ashley mă privea cu neîncredere. Mi-am scos geaca, l-am luat pe Napoleon și l-am băgat cu tot cu haină în sacul ei. A fost o decizie crucială. M-am înhămat la sanie, am găsit o poziție de echilibru și am început să trag.

După o oră, străbătuserăm cam cinci sute de metri și pierdusem cam 30 de metri din altitudine. La fiecare trei pași mă opream câteva secunde să-mi trag sufletul. Dar era un progres.

Ashley nu era însă prea impresionată.

– Auzi, serios acum, zise ea sorbind puțină apă, cât timp crezi că poți face asta?

– Nu știu.

Am privit-o cu coada ochiului.

– Nu putem face așa. Tu nu poți. Suntem în mijlocul pustiului.

M-am oprit. Transpirația îmi curgea pe față și abia respiram.

– Ashley?

Nu răspunse.

– Ashley?

Își încrucișă brațele pe piept.

– Nu putem rămâne aici. Dacă rămânem, murim. Și nu te pot lăsa singură. Dacă te las, mori. Așa că plecăm.

Frustrarea și neputința făcură explozie. Ashley țipă:

– Au trecut douăsprezece zile și n-a venit nimeni să se uite după noi și suntem la nici un kilometru de unde am plecat.

– Dar nu știu că trebuie să ne caute.

– Și care e planul tău? Cum plănuiești să ne scoți de aici?

Vorbea frica din ea. Nici un fel de logică nu avea s-o satisfacă.

– Așa, pas cu pas.

– Și cât crezi tu că poți să mergi pas cu pas?

– Atât cât e nevoie?

– Și dacă nu poți?

– Pot. Am de ales?

Închise ochii. Am scos busola, mi-am fixat drumul la o sută douăzeci și cinci de grade, cu o creastă mică pe post de reper și am început să merg. Pas cu pas.

N-am vorbit ore întregi.

Ruta pe care o alesesem mă ducea la vale, printre copaci. Trebuia să-mi scutur tot timpul zăpada de pe ceafă. Dar nu mă grăbeam. Când începeam să mă încălzesc prea tare, făceam pauze de respirație mai dese între pași. În mai puțin de șase ore am parcurs, după socoteala mea, ceva mai mult de un kilometru și jumătate. Aproape se întunecase când ne-am oprit.

Eram leoarcă de transpirație și extenuat de oboseală, dar știam că dacă nu mă apuc de căutat bețe uscate cu care să aprind focul, aveam să regret. Am pus-o pe Ashley între crengile unui brad, lângă o stâncă. Nu ninsese pe pământul de sub copac, așa că pe jos erau praf și un covor de ace de brad. Mi-am scos hanoracul, l-am atârnat de o creangă, am adunat câteva mâini bune de ace de brad și câteva crenguțe și am făcut un foc mic. Când am aprins primusul, a sughițat. Poate că mai avea combustibil pentru o zi. Am adunat și alte bețe, le-am pus lângă Ashley într-o grămăjoară și i-am zis:

– Ai grijă de foc. Nu-l lăsa să se stingă. Nu mă duc departe, am să te pot auzi dacă mă strigi.

Am început să merg în cercuri largi, căutând două bucăți de lemn. Una de vreun metru, ușor curbată, și una dreaptă, din care puteam ciopli un fel de fus. Mi-a luat cam treizeci de minute să le găsesc pe amândouă.

M-am strecurat printre copaci. Zăpada trosnea sub rachetele mele improvizate. M-am oprit la distanță de Ashley, să-mi trag sufletul. Se ridica-

se in capul oaselor şi păzea focul. Strălucirea flăcărilor pe chipul ei o făcea frumoasă. Chiar atunci şi acolo, tot frumoasă era. Nu puteam să nu văd asta.

Situaţia noastră dificilă fusese mereu în gândurile mele. Dar nu privisem niciodată lucrurile din punctul ei de vedere. Nu putea decât să stea pe loc, să aţâţe focul şi să-l mângâie pe Napoleon pe cap. Depindea de mine şi ca să se mişte, şi ca să se hrănească, şi ca să bea apă, şi ca să meargă la toaletă. Fără mine, nu putea decât să doarmă. Dacă eu aş fi fost atât de dependent de o altă persoană vreme de douăsprezece zile, viaţa cu mine ar fi fost şi mai dificilă.

M-am întors lângă foc, m-am strecurat în sacul de dormit şi am mestecat nişte carne, apoi m-am forţat să beau apă. Deşi primusul era pe cale să-şi dea duhul, vasul de sus în care găteam, un fel de ibric mic, făcut din aluminiu, rezista la căldură. Aşa că l-am umplut cu zăpadă şi l-am pus direct pe jar.

Am băut şi am mâncat preţ de vreo oră, cât mi-am construit eu instrumentul de aprins focul. Şireturile lui Grover aveau să-şi dovedească utilitatea imediat. Am scos un şiret, l-am înnodat la un capăt, l-am trecut apoi prin despicătura făcută în arc şi l-am întins bine, până la cealaltă despicătură, unde l-am răsucit de câteva ori înainte să-i fac nod. Era destul de întins ca atunci când aveam să bag fusul în el să aibă destulă tensiune cât să-l facă să se răsucească. E ceva ce se învaţă numai făcând şi e nevoie de practică înainte să-ţi iasă cum trebuie. Am tăiat fusul cam la vreo douăzeci şi cinci de centimetri, am cioplit ambele capete până s-au ascuţit – pe unul dintre ele l-am lăsat mai lat, ca să aibă o suprafaţă de frecare mai mare – şi apoi am tăiat un şănţuleţ chiar în mijloc, să ţină şiretul pe loc.

Apoi, am băut ce mai rămăsese din porţia mea de apă şi, pentru prima oară de când mă apucasem de lucru, am ridicat ochii. Ashley mă privea cu mare atenţie.

– Dar ştiu că te fură lucrul când ai ceva de făcut, zise ea. Pune-mă şi pe mine la curent, cum stăm?

– Cred că am făcut cam un kilometru şi jumătate. Mâine o să urc pe creasta de colo şi o să încerc să văd dacă deslușesc ce e de cealaltă parte a platoului. Trebuie să fim cât mai bine hidrataţi, mănâncă atât cât doreşti şi zi-mi dacă te zgudui prea tare. Să ştii că n-o fac înadins.

Ashley răsuflă îndelung.

– Îmi pare rău că m-am răstit la tine azi-dimineață.

Am clătinat din cap.

– Uită-te în jurul tău: nu ești tocmai la plajă. Nu prea poți face mare lucru fără ajutorul meu. Oricui i-ar fi greu.

Am mai pus lemne pe foc, m-am dat mai aproape, cât să-mi fie cald, dar să nu iau foc, și am închis ochii. Mă lua somnul. Apoi m-am gândit la Ashley. M-am străduit să-mi dezlipesc pleoapele. Iar mă privea.

– Mai ai nevoie de ceva?

Clătină din cap. Încercă să zâmbească.

– Nu.

În doar câteva secunde deja dormea.

Capitolul VII

Mi-a fost greu să mă trezesc dimineața, știind că voi fi în același loc ca și în ultimele treisprezece zile. M-am scuturat de somn și m-am îmbrăcat înainte să se lumineze de ziuă. Focul aproape că se stinsese, nu mai rămăseseră decât câțiva tăciuni aprinși. Am suflat peste ei, am reușit să fac o flacără să se aprindă și apoi am mai pus câteva lemne pe foc, l-am scărpinat nițel pe Napoleon pe după ureche și m-am îndreptat spre ridicătură.

Nu m-am grăbit. Am studiat terenul din jur. Fiecare creastă. Și m-am tot întrebat: „E ceva ce pare să fi fost făcut de mâna omului?" Răspunsul a fost un NU răsunător. Totul strălucea și părea neatins. Un paradis al iubitorilor de natură. Iubeam și eu natura, nimic de zis, dar deja situația mi se părea ridicolă.

Am scos busola, am așteptat să se liniștească acul și am încercat să citesc coordonatele, apoi m-am uitat spre câțiva munți din depărtare. Ca să ajungem până acolo, ar fi trebuit să călătorim toată ziua, poate chiar două zile, printre copaci înalți și prin troiene de zăpadă. Și, din clipa în care intram în pădure, perspectiva dispărea cu totul. Fără busolă am fi fost pierduți. Poate așa e viața, ai mereu nevoie de busolă.

Drumul pe care-l alesesem avea să ne treacă printr-o vale adâncă; asta însemna o altitudine ceva mai mică. Privind la sălbăticia imensă din fața mea, mi-am amintit că pot pierde orice și tot aș mai avea o șansă, dar nu busola. Am legat-o cu o bucățică de nailon și mi-am pus-o pe după gât.

Când m-am întors, am găsit-o pe Ashley ridicată în capul oaselor, întețind focul. M-a luat la întrebări înainte să apuc să deschid gura să-i zic „bună dimineața".

– Cum ai știut că vrei să te însori cu soția ta? Vreau să zic... cum ți-ai dat seama?

– Bună dimineața.

– Da, o fi bună pentru tine. Să-mi zici când începe să fie bună și pentru mine.

– Văd că te simți mai bine.

Am îngenuncheat lângă sacul ei de dormit, am tras fermoarul, i-am dat sacul la o parte și apoi i-am examinat piciorul. Vestea bună, și-n același timp rea, era că nu se schimbase nimic.

– Azi pe la prânz trebuie să mai punem gheață pe piciorul ăsta, da?

Ea mă aprobă.

– Serios. Vreau să știu.

Mi-am pus sacul în husă.

– Îmi doream să petrec fiecare secundă cu ea. Voiam să râd cu ea, să plâng cu ea, să îmbătrânesc cu ea, s-o țin de mână și, de când ne-am împrietenit, mi-am dorit să mă culc cu ea. Cât mai des.

Ashley râse.

– Încă erați activi înainte să vă separați?

– Cel mai bine păstrat secret despre căsătorie este că, pe măsură ce trece timpul, relația intimă e din ce în ce mai bună. Pentru că nu mai încerci să demonstrezi nimic. Presupun că noi bărbații ne facem o idee despre cum ar trebui să fie lucrurile în pat din ce vedem prin filme. Când, de fapt, a iubi înseamnă mai mult a împărtăși decât a lua ceva. În filme se vede doar partea înfierbântată și plină de transpirație. E bună și partea asta, nimic de zis, dar realitatea e mult mai bună. Sigur, multe cupluri se răcesc în timp, dar cred sincer că oamenii căsătoriți știu mai multe despre a face dragoste decât suntem noi pregătiți să credem despre ei.

– Și ce faci când unul vrea și celălalt nu vrea?

Am râs.

– Lui Rachel îi plăcea să numească asta „dragoste de milă" și cam nouăzeci și nouă la sută din timp, ei îi era milă de mine.

– Dragoste de milă?

– Da, știi cum e, „Iubito, nu pot să dorm, ajutor."

– Și... cât sunteți separați, cum funcționează treaba?

– Nu funcționează.

– De cât timp sunteți separați?

– De destul de mult timp cât să ajung să cumpăr somnifere angro de la Costco.

Am început să încarc sania.

– Auzi, aș vrea să te ridici în picioare, să pui puțină greutate pe piciorul bun. Să forțezi puțin circulația.

Își întinse mâinile spre mine. Am tras tot fermoarul de la sacul de dormit. S-a ținut de mine și am ridicat-o ușor. Am pus-o pe picioare. S-a clătinat puțin, dar în cele din urmă s-a îndreptat de spate.

– Ce bine e! Aproape că mă simt om.

– Cum e piciorul rănit?

– Doare. Simt așa un fel de durere surdă, nu ascuțită, numai să nu flexez mușchii din jurul rupturii.

Am ajustat curelele de pe atelă. Și-a pus mâinile pe umerii mei, încercând să-și mențină echilibrul. Am reușit s-o stabilizez ținând-o de mijloc.

– Stai așa câteva minute. O să-ți facă bine la inimă să mai schimbi presiunea sângelui.

Se uită spre copaci, zâmbind.

– Am picioarele reci.

– Păi, dacă umbli în șosete pe-aici, ce să-ți fac.

– Știi, când eram în gimnaziu, așa dansam când aveam întâlnire cu cineva. Lui Vince nu-i place să danseze.

– Ei, nici eu nu mă prea omor cu dansatul.

– Gata, mi-ajunge. Pune-mă jos.

Am așezat-o la loc în sacul de dormit și i-am tras fermoarul. Ea mi-a făcut semn din mână.

– Haide. Arată-mi de ce ești în stare.

– Ce? Vrei să dansez? Ți-ai pierdut mințile?

Ea-și învârti degetul spre pământ.

– Hai, hai. Aștept.

– Nu-nțelegi! Mă mișc ca un soldățel de plumb.

– Dansezi azi?

M-am răsucit, l-am imitat pe John Travolta în *Staying Alive* și apoi am făcut mișcarea aia din șolduri și cu brațele, pe care toți bărbații o fac, de parcă ar șterge pe jos cu mopul. Apoi am dansat YMCA și Moonwalk, ca Michael Jackson, m-am învârtit și am înclinat și o pălărie imaginară. Când am terminat, râdea atât de tare, că nici nu mai putea să vorbească. În cele din urmă mi-a făcut semn să mă opresc.

– Stai... Gata... Ajunge... Cred că tocmai am făcut pe mine de râs.

Era grozav că râdea. Chiar grozav. Și oricât mi-aș fi dorit un telefon prin satelit și o sală de operație ca să-i pun la loc piciorul sau un elicopter care să ne ia de aici, râsul făcea cât toate astea la un loc. Napoleon se uita la noi ca la nebuni. Mai ales la mine.

Se lăsă pe spate, abia respirând. Încă mai râdea. Mi-am tras fermoarul la geacă.

– Am luat lecții de dans. Cu Rachel.

– Ce?

– Da. Swing. Tangou. Vals. Vals vienez. Jitterbug. Foxtrot. Chiar și dansuri de grup. Ne-am distrat tare bine la cursurile de dans.

– Deci tu chiar știi să dansezi.

– Cu ea, da.

– Eu dacă am noroc o să dansez cu Vince la nunta noastră. Poate un dans.

– Desigur, Rachel voia să dansăm la toate petrecerile.

– Și ai dansat cu ea?

– Da. I-am zis „dans de milă" și în nouăzeci la sută din cazuri, mie îmi era milă de ea. Dar avea și dansul ăsta avantajele lui.

Am ridicat din sprâncene, în semn complice.

– Trebuie să stai de vorbă cu Vince când scăpăm de-aici.

– Am să văd ce pot face.

I-am dat jacheta mea să o bage în sac și mi-am pus hamul.

– Hai, că irosim lumina zilei.

Ashley pocni din degete.

– Unde-am mai auzit eu replica asta?

– John Wayne, în *The Cowboys.*

Se lăsă mai jos în sacul de dormit.

– Ești din ce în ce mai interesant, pe zi ce trece.

– Crede-mă, nu prea mai am ce scoate din pălărie.

Mi-am pus rachetele, m-am aplecat ușor în față și sania a pornit pe zăpada înghețată.

– Îmi mai arăți o dată mișcările alea ale tale speciale?

Am dat din șolduri, am șters podeaua, am aruncat în aer o pizza imaginară și am scris YMCA cu brațele. Râdea din tot sufletul, pocnindu-se ușor peste piciorul teafăr. Am ieșit dintre copaci, mi-am umplut plămânii cu mirosul de brad și m-am scăldat în râsul ei.

Pe la prânz străbătusem deja doi kilometri şi eram terminat de oboseală. Piciorul stâng îmi îngheţase cu totul. Mănuşile erau pline de găuri şi palmele îmi erau tot o rană. Şi pentru că ultimii trei sute de metri fuseseră uşor în pantă, curelele hamului îmi intraseră în carne şi degetele îmi amorţiseră.

Ne-am oprit pentru o oră lângă un pârâu. Am tras-o pe Ashley sub un copac, mi-am scos tricoul ud şi l-am atârnat la uscat. A fost bine că am lăsat tricoul să îngheţe, pentru că era mai uşor să scutur gheaţa de pe el, decât să storc transpiraţia la temperaturi atât de scăzute.

Crengile copacului se lăsau spre pământ, protejându-l de zăpadă. M-am vârât în sac şi am dormit o oră, în linişte şi la căldură. Când m-am trezit, m-am îmbrăcat, am ronţăit nişte pastramă şi am bătut din picior de câteva ori. Îl simţeam ud. Asta nu era bine, în special pentru degetele de la picioare.

Mai târziu, după-amiaza, soarele a ieşit dintre nori şi a reuşit să încălzească puţin atmosfera. Dar asta a dezgheţat şi zăpada. Făceam doi-trei paşi, cădeam, mă afundam în zăpadă, ieşeam din zăpadă, mai făceam doi-trei paşi, iar cădeam... Şi-aşa au trecut vreo două ore.

Până la căderea nopţii, mai străbătuserăm patru kilometri. În total, cinci kilometri şi jumătate de la locul accidentului. Uneori mă opream câte un minut între paşi şi cu toate astea tot frânt eram. Norii deja coborâseră deasupra munţilor, cădea întunericul repede şi eu abia mă mai puteam mişca.

Mi-era frig şi eram ud, dar nu mai aveam energie să fac şi focul. Trebuia să găsesc un loc unde să ne ghemuim până a doua zi. Vocea mea interioară îmi spunea că nu mai puteam s-o ţin aşa mult timp.

Am făcut tabăra între nişte stânci, într-o scobitură săpată de-a lungul anilor de alte vieţuitoare. Ne proteja de vânt şi de zăpadă şi ne oferea şi o privelişte extraordinar de frumoasă. Am sprijinit-o pe Ashley de perete, ca să vadă mai bine splendoarea.

– Vai, niciodată n-am văzut ceva atât de frumos, a exclamat ea.

– Nici eu, a fost tot ce am putut spune.

M-am aşezat, complet stors.

– Te superi dacă nu facem focul în seara asta?

A făcut semn că nu se supără. Mi-am dat jos hainele ude şi am încercat să le întind pe stâncă. Ţesătura interioară de poliester mustea de apă. Mi-am pus singura pereche de pantaloni scurţi pe care o aveam, m-am

strecurat în sac şi abia pe urmă m-am gândit la bocanci. Dacă nu îmi uscam bocancii, ziua de mâine avea să fie îngrozitoare.

Am ieşit din sac. Am strâns repede câţiva pumni de ace de brad şi câteva rămurele şi le-am pus grămadă. Ştiam că n-am decât o şansă să aprind focul. Am scos bricheta lui Grover, am frecat-o puţin între palme, fără să-mi dau prea bine seama de ce, am pus-o între crenguţe şi am scăpărat-o. A făcut scânteie, dar nu s-a aprins flacăra.

– Haide! Doar de data asta.

Am scăpărat-o din nou. Nimic.

– Ultima încercare.

Am scăpărat bricheta, s-a aprins flacăra şi apoi imediat s-a stins. Dar acele de brad iau foc incredibil de repede. Am suflat uşor la baza grămezii şi am pus pietre în jurul focului. Mi-am pus bocancii destul de aproape de foc cât să se usuce fără să se topească şi cauciucul de pe ei. Apoi m-am vârât la loc în sac şi am adormit în câteva secunde după ce am pus capul jos. Ultimul meu gând a fost că situaţia se înrăutăţea. Bricheta lui Grover era terminată. Mai aveam nişte pastramă, dar şi dacă mâncam doar câte puţin, mai mult de două zile nu ne mai ţinea nici mâncarea. Poate că dacă n-ar fi fost şi câinele, ne-ar fi ţinut trei zile.

Problema era că nu puteam să nu-l hrănesc şi pe el. Judecând la rece, şi în condiţii diferite, să zicem, de la căldurica biroului meu, poate că aş fi făcut pe deşteptul şi mi-aş fi dat cu părerea despre cum aş fi putut mânca şi un câine, la nevoie. Acum eram la nevoie şi totuşi, de fiecare dată când mă uitam la el, venea la mine, mă lingea pe faţă şi dădea din coadă, şi de fiecare dată când bătea vântul, se ridica în picioare, se încorda şi mârâia la el. Orice animal înzestrat cu aşa un spirit merita o şansă la viaţă. Poate că alţii l-ar fi făcut friptură, dar eu nu puteam. Oricum, probabil că avea carnea tare ca talpa de pantof. Dar, sincer să fiu, de câte ori mă uitam la el, parcă-l vedeam pe Grover. Şi ăsta era un motiv destul de bun să nu-l mănânc.

După şase-şapte ore, la primul crăpat al zorilor pe deasupra munţilor alb-gri din faţa noastră, am deschis ochii din pricina trosniturilor unui foc zdravăn.

Ashley îl aţâţase de ore întregi. Hainele mele erau calde, uscate, şi, oricât de ciudat ar părea, frumos împăturite şi puse pe o piatră. Ashley scurma în foc cu o creangă lungă de brad pe care nu ştiu de unde o lua-

se. Tot ce fusese la îndemână ajunsese în foc. Acum folosea ultimele beţigaşe pe care le adunasem. Îmi întorsese ghetele şi pielea se uscase zdravăn. La fel şi şosetele mele.

M-am frecat la ochi.

– Aş dori o cafea, un melc cu scorţişoară, şase ouă moi, nişte şuncă New York, nişte chifteluţe de cartofi, încă o cafea, suc de portocale, o bucată de plăcintă cu lămâie şi una de tartă cu piersici.

– Îmi dai şi mie?

M-am ridicat în capul oaselor.

– N-ai prea dormit azi-noapte, nu?

Ashley ridică din umeri.

– N-am avut somn. Tu erai frânt, ai şi vorbit în somn. Şi hainele tale musteau de apă. N-oi putea eu face multe, dar măcar atâta lucru pot.

– Mulţumesc. Foarte mulţumesc!

M-am îmbrăcat. Când am simţit ghetele calde în picioare, n-am putut să nu zâmbesc. Am apucat iute securea lui Grover.

– Vin imediat.

M-am întors o jumătate de oră mai târziu, cu braţele pline. Apoi am mai făcut trei drumuri. Auzisem eu că nevestele şi mamele din triburile africane îşi petrec cam zece ore pe zi căutând apă şi lemn de foc. Abia acum înţelegeam de ce.

Am topit nişte zăpadă, am încălzit câteva bucăţele de pastramă şi le-am dat lui Ashley şi lui Napoleon. O vreme, n-a zis nimeni nimic. Era bine la foc.

– Ce-ţi face piciorul?

Ashley ridică din umeri.

M-am ridicat în picioare, am îngenuncheat lângă ea, am tras fermoarul sacului de dormit şi i-am pipăit piciorul până sus, spre coapsă. Umflătura mai dăduse înapoi şi vânătaia nu se mai întinsese. M-am uitat cu atenţie şi la copcile de pe faţa ei.

– Trebuie să-ţi scot firele.

N-a protestat.

Mi-am scos briceagul militar, am tăiat firele şi apoi am început să i le trag uşor. Ştiam că e o senzaţie tare neplăcută. Şi-a întins palma. Fiecare fir scos i l-am pus în palmă. A tresărit de câteva ori. Când am terminat, m-a întrebat.

– Cum arăt?

– N-ai probleme, cu puțin ajutor de la un chirurg estetician vei fi ca nouă.

– Așa de rău arăt? zise ea, încrucișându-și brațele. Deci, care-i planul?

– Trebuie să găsim adăpost și mâncare.

M-am uitat din reflex la ceas, fără să-mi dau seama că era stricat. Apoi am spus:

– Suntem pe o bucată de platou. Drumul mai e cam opt sute de metri prin pădure, apoi e o pantă, dacă mi-aduc bine aminte. Aș vrea să ajungem până la pantă în seara asta. Dacă o ia în jos, o ia în jos spre ceva. Poate un lac, sau un pârâu, o sursă de apă. Poate găsim un loc în care să stăm câteva zile, să pot să plec după ceva hrană.

Se uită lung la arcul lui Grover, cel ce era legat de capătul saniei.

– Ți-ajung șase săgeți?

– N-am de ales.

Mi-am frecat ușor pieptul.

– Coastele nu mă mai dor atât de tare, dar când trag arcul să-l întind, mă mai înțeapă nițel. Și oricum, Grover îl putea întinde mai mult decât mine, arcul e făcut pe măsura lui, așa că mie îmi e și mai greu decât ar fi cazul.

M-am uitat lung la norii cenușii ce se adunau peste vârfurile pădurii.

– Se pare că o să ningă iar. Aș vrea să ieșim din pădure până nu-ncepe să ningă tare.

Ashley mă aprobă.

– Eu sunt gata de plecare.

Am strâns repede tot ce era de strâns, deja ne pricepeam la ridicat tabăra, și înainte să mai apuc să mă îngrozesc de ce mă aștepta, eram din nou înhămat la sanie.

Încă din prima oră de mers, a început să ningă cu fulgi mari. Ne-a luat mai bine de trei ore să ieșim din pădure. Am ajuns în sfârșit la o pantă abruptă ce părea să se afunde într-un fel de vale. Din cauză că totul era alb, nu-mi dădeam seama ce era jos.

Am poposit sub crengile unui brad și am scos schița pe care o făcusem cu câteva zile în urmă. Adevărul era că habar nu aveam unde ne aflăm. Știam că am mers în linie dreaptă, o sută douăzeci și cinci de grade, dar mai cotisem și stânga și dreapta, ca să ocolim stânci, copaci căzuți, creste mici și lise. Probabil că ne abătuserăm de la drum cu cel puțin patru kilometri. E aproape imposibil să mergi în linie dreaptă prin

sălbăticie. Dar e posibil să mergi drept înainte. Ambele drumuri te vor duce în aceeași direcție, dar nu în același loc.

Cei ce au experiență în orientarea cu ajutorul busolei și care iau treaba asta în serios, pot să facă mici ajustări pe traseu și să ajungă în punctul prestabilit pe care și l-au propus. Dar eu nu eram atât de bun la asta. Deși era posibil să ne aflăm la aproape 15 kilometri de locul accidentului, probabil că de mers merseserăm dublu, din cauza terenului care ne forța să o luăm când înainte, când înapoi. Și, potrivit schiței mele ne aflam la vreo 20-30 de kilometri de singura linie pe care o văzusem pe GPS, linie care ar fi putut reprezenta un drum forestier.

Am tăiat cu securea câteva crengi din copacul sub care ne adăpostisem. Am încropit un soi de adăpost de vânt și o intrare în acest adăpost, ca să fim mai protejați de intemperii. Dintr-un copac din apropiere am mai tăiat câteva crengi și le-am pus în picioare, apoi am clădit zăpada între ele. Le-am întărit cu crengile sub care stăteam și am făcut un fel de grinzi, ca acelea de pod. Într-o oră, aveam un adăpost destul de bun.

Mi-era groază de ce urma. Aprinsul focului. Am adunat ace și crenguțe, chiar și câteva scame de pe șosete. Am pus mâna pe instrumentul pe care-l confecționasem și am început să învârtesc ușor fusul pe lemn. Când gaura s-a mai lărgit, am început să învârtesc din ce în ce mai tare. La altitudinea la care eram, a durat câteva minute până să iasă primul fir de fum, dar imediat ce acesta a apărut, am continuat să învârtesc. După încă vreo cinci minute, mi-am zis că iese destul fum. Am pus instrumentul jos, mi-am luat inima în dinți și m-am uitat la ce reușisem. Am suflat ușor și o luminiță roșie s-a aprins în grămăjoara mea de crengi. Am mai suflat o dată, dar prea tare. Focul s-a stins imediat.

Trebuia s-o iau de la capăt. De această dată mi-a luat opt sau nouă minute până am obținut un tăciune. Oricine a făcut așa ceva măcar o dată în viață vă va spune că opt minute e o eternitate. Am pus jos instrumentul și am suflat din nou, încetișor. De data asta, fumul a început să se răsucească în spirale spre cer. Am mai suflat puțin, apoi am luat tăciunele roșu și l-am pus în mijlocul grămăjoarei de ace, iască și scame de șosete. Am suflat. Am suflat. Am suflat. În cele din urmă, o flacără mică s-a aprins. Am suflat în ea și a prins putere. Aveam foc!

Ashley clătină din cap.

– Ești mai bun decât Robinson Crusoe.

S-a făcut liniște în jurul nostru. Adăpostul nostru de sub brad era cald

şi confortabil, crengile de deasupra capului erau un acoperiş bun, trăgeau şi fumul prin ele. Dar nu mai aveam lumina zilei decât vreo două ore, aşa că mi-am pus jacheta şi rachetele şi am luat arcul lui Grover.

– Mă duc să dau o tură.

– Stai mult?

– Vreo oră.

Am asigurat focul, apoi m-am uitat la Napoleon.

– Ţine-i de urât.

S-a-nvârtit în cerc şi apoi s-a ascuns în sacul ei de dormit.

Am urcat pe o mică creastă. Pe o parte era ferită de vânt, aşa că acolo nu prea era zăpadă, erau doar petice din care se iţeau câteva fire de iarbă moarte. Simţeam în plămâni că tot la peste trei mii de metri suntem. Nu mai ningea. Cerul era gri, dar părea mai înalt şi sub mine se distingea o vale în formă de semilună. Să fi avut vreo patru mii de hectare. Izvoare îngheţate şi pâraie se distingeau printre copaci. Cu excepţia câtorva ridicături de deal, terenul era drept. Mult mai bine decât unde fuseserăm până acum.

La câteva sute de metri de adăpostul nostru, am ajuns la o margine de stâncă, m-am aşezat şi mi-am făcut palmele streaşină la ochi, ca să analizez fiecare bucăţică de pământ, întrebându-mă dacă exista pe undeva ceva construit de mâna omului. Nu m-am lăsat până nu s-a întunecat.

Exact când lumina aproape că dispăruse, am văzut o sclipire maronie. Era orizontală, în apropiere de vârfurile copacilor. Am mijit ochii cât de mult am putut. Era greu să-mi dau seama. Am scos busola şi am citit nouăzeci şi şapte de grade.

Am luat-o înapoi spre tabără. La vreo douăzeci de metri în faţa mea, un fulger alb mi-a tăiat calea. Am scos o săgeată şi am aşteptat să mai prind vreo mişcare. Cinci minute am stat aşa. Apoi am văzut ceva sărind. Şi încă o dată. Era un iepuraş alb. Urechi mari, picioare lungi, sărea printre copaci.

Am încordat arcul, l-am luat în cătare, am respirat şi am lăsat săgeata să zboare. Exact când săgeata a ţâşnit din arc, iepurele a sărit cincisprezece centimetri mai încolo. Săgeata a trecut pe lângă el şi iepurele a dispărut.

Am căutat săgeata prin zăpadă, dar mi-era greu să sap cu mâinile pline de răni. Am lăsat-o pe a doua zi.

Când m-am întors, Ashley păzea focul. Reuşise chiar şi să fiarbă niş-

te apă și încălzise ultimele bucățele de carne. Poate că mai aveam rezerve pentru o zi. Se uită la arc și văzu că lipsea o săgeată.

– Ce s-a întâmplat?

– A sărit.

– Și dacă n-ar fi sărit?

– Sunt aproape sigur că în seara asta am fi servit iepure la cină.

– De-acum înainte, eu îi țin și tu tragi.

– Dacă pui mâna pe ei, fac tot ce vrei tu. Ia zi, n-ai vrea să faci o plimbare?

Își încruntă sprâncenele.

– Vorbești serios?

– Da. Dacă te ții de mine, cred că putem urca puțin sus pe stâncă. Am nevoie de ochii tăi.

– Ai văzut ceva?

– S-ar putea. E ca o linie dreaptă într-o mare de linii verticale. Parcă nu m-aș arunca, până nu vezi și tu despre ce e vorba.

– Ce-avem de pierdut?

– M-am gândit că ar fi bine să încercăm să ajungem la o altitudine mai joasă, dar chestia asta la care mă refer e cumva deasupra văii. E vorba de două-trei zile de schimbare a direcției și încă vreo trei sau patru zile înapoi dacă mă înșel.

N-a fost nevoie să-i spun că ne cam jucăm cu focul.

– Crezi că pot să merg până acolo?

– Nu. Și nici cu sania nu avem cum ajunge. Am merge pas cu pas. La primii zori. Avem cele mai mari șanse la răsărit să ne lămurim ce se vede.

Ne-am băgat în saci și ne-am uitat la flăcările focului. Pentru prima oară mi s-a făcut cald și a trebuit să desfac fermoarul. Imediat ce am mâncat ceva, mi-am mutat atenția spre piciorul lui Ashley. Se dezumflase și deja rana prinsese coajă în jurul rupturii. Erau semne bune.

M-am așezat în fața ei, i-am pus piciorul bun în poala mea și am început să-i masez talpa, gamba, tendonul popliteu și apoi mușchiul cvadriceps. S-a uitat lung la mine.

– Sigur n-ai luat lecții de masaj?

– Ai stat nemișcată aproape două săptămâni. Încearcă tu să stai pe picioarele astea. Ai să fii ca Hopa Mitică.

– Cine??

– Știi tu, Hopa Mitică, cade jos și se ridică.

Te uiți la om și ai impresia că știi din ce e făcut. Dar imediat ce pui mâna pe el, afli cum stau de fapt lucrurile. Ashley era numai fibră și mușchi și probabil că asta îi salvase viața. I-am luat și piciorul stâng la masat, atent să nu i-l sucesc.

– N-aș vrea să te superi pe mine și să-mi tragi un șut când te faci bine. Ești numai mușchi.

– Nu prea mai simt mușchii stând atâta la orizontală.

Când am apăsat mai mult pe gambă, s-a-nfiorat.

– Când ajungem acasă trebuie să-l înveți și pe Vince cum e cu masajul ăsta.

– Nu-ți face masaj la picioare?

– Nici cu mănuși de cauciuc.

– Trebuie neapărat să stau de vorbă cu băiatul ăsta.

Capitolul VIII

Mă trezisem, dar rămăsesem întins lângă foc, moleşit de căldură şi cu ochii ţintă la un alt avion comercial ce traversa în mod ironic zona, undeva pe la vreo zece mii de metri. Ashley încă dormea. Sforăia uşor. Printre crengile bradului sub care ne făcuserăm culcuş bătea un vânt uşor. Vântul a dat la o parte una dintre crengile de deasupra şi aşa am avut o splendidă vedere cu un cer înstelat, presărat cu milioane de stele. Decizia pe care trebuia s-o luăm mâine mă îngrijora. Oare chiar văzusem ceva? Sau după cincisprezece zile îmi doream atât de mult să văd ceva construit de om, încât mintea mea încercase să-mi păcălească ochii că, în sfârşit, era ceva în zare.

În miez de noapte ne-a trezit sunetul făcut de nişte paşi grei pe zăpadă. Zăpada era strivită sub aceşti paşi, cu putere. Am apucat repede arcul şi m-am ghemuit între Ashley şi uşă, apoi am auzit nişte coarne frecându-se de crengile copacului. Era doar un elan. A înconjurat bradul şi apoi a plecat.

– Ben? Nu vrei să dormi lângă mine? zise Ashley.

– Cum să nu.

Mi-am luat sacul de dormit şi l-am pus peste noi. Am aţipit repede amândoi. Ceva mai târziu m-am trezit iarăşi. Aveam păr pe faţă. Păr omenesc. Mătăsos. Mirosea a femeie. Prima mea tendinţă a fost să-mi schimb poziţia. Să-i respect spaţiul personal lui Ashley. Dar nu m-am mişcat.

Stăteam acolo şi trăgeam mirosul părului ei în piept. Îi furam parfumul. Inhalam câte puţin. Îmi aminteam că aşa miros femeile.

Apoi şi-a întors capul şi fruntea ei s-a lipit de a mea. Îmi respira drept

în faţă. Am tras aer în piept, atent să n-o trezesc. Apoi am aţipit din nou, cu un sentiment de vinovăţie şi plin de doruri de mult nerostite.

Era întuneric când m-am trezit. Luna se ridicase sus şi strălucea printre crengile bradului. Ashley se mişcă şi ea.

M-am îmbrăcat. Apoi am ajutat-o pe ea să se îmbrace şi imediat ce am înfofolit-o, am scos-o din adăpost. N-am mai putut trage sania decât vreo sută de metri până când terenul a devenit prea înclinat şi a trebuit să o ridic în picioare. Şi-a pus un braţ pe după gâtul meu. Între noi era chiar piciorul rănit.

Nu ne-am grăbit. Făceam un pas. Apoi încă unul. Napoleon se luase după noi, sărea pe urmele noastre rămase în zăpadă. Se bucura să fie afară. Ashley s-a agăţat mai bine cu braţul drept de gâtul meu şi m-a apucat şi de mână. La fiecare pas eram şi mai apropiaţi. Ne-a luat cam o oră să acoperim distanţa pe care eu o parcursesem în douăzeci de minute, dar am reuşit să ajungem sus fără probleme. Am pus-o pe marginea stâncii. În faţa noastră se întindea tot peisajul. Ashley privi cu atenţie cei aproape o sută de kilometri din faţa noastră.

Am pus busola pe genunchi, am aşteptat ca acul să se echilibreze şi apoi am ridicat-o deasupra covorului verde de brazi, îndreptată spre o stâncă din depărtare.

– Vezi chestia aia maronie? E netedă, se întinde de la stânga la dreapta şi e puţin deasupra vârfurilor copacilor, chiar la stânga stâncii ăleia troienite.

Napoleon mi s-a cocoţat în poală, privind şi el atent valea.

Ashley îşi făcu palmele streaşină la ochi.

– Toate stâncile sunt troienite.

Am lăsat-o să studieze întreaga linie a orizontului. Ne uitam după un punct aflat la cincisprezece, poate şaisprezece kilometri. Căutam proverbialul ac în carul cu fân.

– Îl vezi?

Ashley făcu semn din cap.

– Da.

Rămase tăcută cam un minut, apoi întrebă:

– Cum Dumnezeu ai putut să vezi punctul ăla la aşa o distanţă? Abia dacă se zăreşte.

– Mai ai răbdare zece minute. Când lumina soarelui va bate drept

peste stânci, o să vedem un soi de reflecție artificială, dacă e făcut de mâna omului.

Am rămas pe loc, în așteptare. Lumina soarelui se târa pe creste, descoperind privirilor ce era sub noi: o vale imensă, mărginită pe trei laturi de munți abrupți și înalți. În mijloc, o mare de brazi, brăzdată de pâraie și mici lacuri înghețate. Chiar când soarele devenise prea puternic ca să mai vedem bine, chestia maro sclipi. Abia vizibil.

Am întrebat fără să-mi întorc capul:

– Ai văzut?

– Da. Nu știu sigur dacă nu cumva a fost o reflecție de pe gheață sau altceva?

– Bun. Uită-te la dreapta. Vezi luminișul acela mic? Ar putea fi un lac înghețat.

– Și ce vrei să spui cu asta?

– Păi... Dacă ar fi să construiesc eu o casă de vacanță, sau o tabără, sau ceva de genul acesta, aș ridica-o lângă un lac.

Deja mă dureau ochii de cât îi mijisem.

– Ce părere ai?

I-am arătat ruta stabilită care ne-ar fi scos din valea pe care o priveam.

– Dacă o luăm pe-acolo, ajungem la o altitudine mai mică. Probabil va fi și ceva mai cald. Cu siguranță vom respira mai ușor. Doar că nu știu unde vom ajunge.

Am desenat un arc imaginar mai larg deasupra peisajului din depărtare.

– Dacă traversăm valea, o să dăm de multă zăpadă, izvoare ascunse sub gheață, în care dacă eu aș călca, m-ar înghiți imediat. Dacă chestia aia pe care o vedem acolo nu e ce credem noi, e posibil să ne coste scump.

– Câtă mâncare mai avem?

– Dacă tragem de ea? Cam pentru o zi și jumătate, cu condiția să nu te deranjeze să faci foamea puțin.

– Cât timp mai rezişti după ce se termină mâncarea?

– Probabil că aș mai putea respira încă o săptămână, dar dacă e să trag și sania..., am ridicat eu din umeri, n-aș putea să-ți spun.

– Mi se pare că avem destulă energie să traversăm valea cu ceea ce am acumulat până acum. Și dacă ajungem în partea cealaltă fără să mai

găsim ceva de mâncare, poate totuși dăm de un loc în care să ne ghemuim și să dormim pentru foarte mult timp.

– Dacă așa vrei s-o iei...

– Ce-ar fi să mă lași aici și să te duci singur înainte?

– M-am gândit și la asta. Sigur aș ajunge acolo mult mai rapid, dar nu există nici o garanție că ajung cu bine, sau că m-aș mai putea întoarce după tine. Dacă alunec, mă rănesc, sau mă mănâncă vreo pumă, atunci amândoi o să murim singuri și cu o mulțime de întrebări la care nu vom mai găsi răspuns. Nu-s dispus să risc așa ceva.

– Și dacă eu sunt dispusă?

– Nu e alegerea ta. Eu sunt cel ce trebuie să facă două drumuri.

– Și dacă totuși aș insista?

– Te-aș refuza. Hai să zicem că ajung acolo, pe stânca aia, și văd o casă sau un drum. Trebuie să mă duc spre casă, sau s-o apuc pe drumul ăla. Până găsesc eu ajutoare și mă întorc, tu ai fi de mult dusă.

– Dar tu ai scăpa. Credeam că e vorba și de tine aici, nu doar despre mine. Suntem împreună în treaba asta.

– Așa e.

Am privit-o lung.

– Ashley, nu e de joacă. Amândoi o luăm fie într-o parte, fie în cealaltă. E ori-ori, nu poate-și-ce-ar-fi-dacă.

Închise ochii și lacrimile i se scurseră printre pleoapele strânse.

– De cincisprezece zile suntem în situația asta. De la un punct încolo, nu facem decât să amânăm inevitabilul. Dacă tu poți să ajungi mai departe fără mine, atunci trebuie să încerci. Măcar unul să scape. De ce să murim amândoi?

– Aici te înșeli. N-am să fac asta.

– Și dacă refuz să merg cu tine?

– Îți trag una în cap, te leg de sanie și te târăsc de-aici cu forța. Hai, gata cu discuțiile astea.

Stăteam unul lângă altul, privindu-ne viitorul dureros. Mă luă de braț.

– De ce faci asta?

– Am eu motivele mele.

– Într-una din zilele astea va trebui să mă ajuți să-ți înțeleg și eu motivele astea, pentru că n-are sens ce faci.

M-am ridicat și am tras-o și pe ea în picioare.

– Depinde din punctul cui de vedere privești, al meu sau al tău.

Ne-am întors spre adăpost. Foarte încet. Pe la jumătatea drumului, mi-am găsit și săgeata prin zăpadă. Imediat ce-am recuperat-o, ne-am reluat mersul.

– Zici că suntem la o cursă în saci de cartofi, zise ea, trăgându-și nasul.

Am aprobat-o fără cuvinte, atent la locul în care pășea.

– Dac-aș fi încercat să urc panta asta cu Vince, cădeam pe spate imediat și aș fi avut niște dureri îngrozitoare, dar tot aș fi-ncercat să-i bag niște zăpadă pe gât, că m-a lăsat să cad.

– Nu vreau să fiu indiscret, dar de câte ori vine vorba de Vince, nu-mi spui decât cât de diferiți sunteți voi doi. Care-i treaba?

– E drept că suntem două persoane foarte diferite. Dar asta îmi place la el. Mă face să râd. Și avem multe și în comun.

– Să știi că pentru motivele astea unii se duc la un adăpost canin și-și iau de-acolo un câine. Nu un suflet pereche pentru șaptezeci de ani.

– Bine, doctore, și ce motive ar fi destul de bune pentru tine?

– Dragostea.

Ashley clătină din cap.

– Asta li se întâmplă numai unora. Noi, restul, trebuie să ne mulțumim cu ce pică, până nu ne trece vremea. Altfel stăm așa... și tot așteptăm să ni se întâmple o poveste cu zâne, care nu se întâmplă niciodată.

– Și dacă totuși povestea asta cu zâne ar fi putut să se întâmple, dacă nu te grăbeai?

– Am așteptat destul, am încercat să fiu foarte selectivă, dar toți bărbații buni sunt luați. Cei ca Grover și ca tine... Eu n-am avut norocul să găsesc așa un bărbat.

– Mie mi se pare că te dai ieftin dacă te mulțumești cu un mariaj care e mai puțin decât sperai. Ești o persoană remarcabilă și dacă Vince nu se ridică la înălțimea ta și nu te face să strălucești de fericire, atunci, cu respect față de el, îți spun, n-are sens să te măriți cu el.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Ești însurat de cincisprezece ani și nu mai trebuie să alegi de pe o piață pe care cererea e mare și oferta e mică. Și n-am zis că Vince nu mă face să strălucesc de fericire.

– Nici eu n-am zis că e ușor. Doar cred că meriți lângă tine o persoană cu adevărat deosebită.

Ashley zâmbi.

– Mulțumesc. Am să țin minte ce mi-ai spus.

Se întinse și-mi scărpină barba.

– Ţi-au apărut fire albe.

– Da, efectele timpului. Şi ale...

– Ale cui?

– Şasiului cu mulţi kilometri la activ.

Am ajuns la adăpost. Am ajutat-o pe Ashley să se reinstaleze confortabil în sacul de dormit. Am derulat în minte conversaţia noastră şi propriile mele cuvinte m-au lovit drept în moalele capului. Se schimbase jocul. Timpul şi distanţa pe care o parcursesem avuseseră şi acest efect.

Am început să încarc sania. Ashley m-a oprit.

– Eşti bine? Îmi pari cam palid.

Am făcut semn că-s în regulă, dar n-am îndrăznit s-o privesc în faţă. M-ar fi trădat expresia de pe chipul meu.

Am părăsit adăpostul şi am pornit la drum. Zăpada era îngheţată, avea suprafaţa tare şi asta mă ajuta să trag mai uşor sania. Ashley era tăcută. Obosise. Era trasă la faţă, ochii i se înfundaseră în orbite şi slăbise vreo zece kilograme. Corpul ei trebuia să încerce să supravieţuiască şi să şi reziste rănilor interne. Până la prânz merseserăm vreo trei kilometri. Era o distanţă bunicică, dar obosisem. Ashley sparse tăcerea.

– Ce-ar fi să te odihneşti puţin?

M-am oprit, mi-am pus mâinile pe genunchi şi am încercat să-mi recapăt respiraţia, ţinându-mi bărbia în piept.

– Da, n-ar fi rău.

Mi-am dat jos hamul şi am împins sania pe o bucată de teren plat, sub doi copaci.

Apoi am făcut un singur pas şi n-am mai avut timp să reacţionez. Am călcat pe gheaţă subţire, care s-a crăpat sub picioarele mele, mi-a îndoit ambele rachete de la mijloc şi m-a înghiţit până la gât. Din cauza căzăturii, am rămas fără suflare, aşa de rău mă lovisem în coaste. Apa năvălea peste genunchii mei. Am încercat să mă apuc de ceva, orice, ca să-mi opresc căderea. M-am prins de sanie. Asta a făcut-o să se încline într-o parte, ceea ce a aruncat-o pe Ashley, cu tot cu Napoleon, pe jos. Ashley ţipa, câinele scheuna...

Am tras tare de sanie încercând să ies din gaura care mă trăgea la fund, în izvorul de sub gheaţă. Oriunde încercam să păşesc, gheaţa se crăpa şi de câte ori trăgeam cu dreapta, durerea îmi dădea spasme în piept. Am făcut o pauză, m-am adunat şi am mai tras o dată tare. Şi încă

o dată. Şi încă o dată. Ieşeam din gaură puţin câte puţin. Când am reuşit să mă târăsc pe zăpadă, am văzut-o pe Ashley la câţiva paşi, abia suflând, cu degetele albe de încordare.

M-am târât spre ea, să-i examinez pupilele. Acolo se vede prima oară şocul. Mi-a aruncat o privire şi apoi şi-a întors atenţia spre un punct fix de pe cer, pe care se concentrase până atunci. Ceva ce învăţase probabil la tae kwon do.

Eu eram ud leorcă. Amândoi eram răniţi şi nu aveam nici foc. Nu puteam să mă usuc şi nu aveam cum să ieşim din valea asta de iad până la sfârşitul zilei. Aş fi putut merge şi în haine ude, dar nu în bocanci uzi. Mă încălţasem cu ambele perechi de şosete pe care le avusesem cu mine. Şi când trăsesem de sanie, o agăţasem în ceva ce o despicase chiar în zona din dreptul umerilor lui Ashely.

I-am ridicat capul, i-am desfăcut fermoarul de la sacul de dormit şi i-am studiat atent piciorul. Nu i se rupsese din nou din cauza căzăturii, dar toate oasele care încet-încet se aşezau la locul lor şi toate ligamentele delicate ce abia apucaseră să se sudeze fuseseră contorsionate. Piciorul i se umfla sub ochii mei.

Mi-am prins capul în mâini. Dacă în urmă cu o oră eram într-o situaţie foarte proastă, acum deja devenise disperată, dincolo de orice îmi putusem eu imagina.

Nu vedeam nici o soluţie, dar ştiam că trebuie neapărat să plecăm. Dinţii îmi clănţăneau. M-am ridicat. Mi-am scos jambierele şi apoi bocancii.

– Ştiu că acum n-ai chef să vorbeşti cu mine, dar îmi împrumuţi şi mie şosetele tale?

A făcut semn că da, dar nu m-a privit. I-am scos şosetele din picioare, i-am înfăşurat picioarele în jacheta mea şi am tras uşor fermoarul pe deasupra.

Ambii saci de dormit aveau huse. E foarte important să păstrezi sacii de dormit uscaţi, aşa că de cele mai multe ori, un sac de dormit bun are şi o husă impermeabilă. Am scos ambele huse din rucsac, am înghesuit sacul meu de dormit în el, mi-am pus şosetele lui Ashley şi pe deasupra am tras husele, le-am legat bine, am încălţat bocancii şi mi-am tras jambierele peste cracii pantalonului. Era o soluţie proastă, dar singura pe care o găsisem. Am făcut câţiva paşi. Mă simţeam de parcă aş fi păşit cu încălţări pentru mers pe lună.

Dar sania era o problemă şi mai mare. Trebuia să peticesc cumva gaura. Nu aveam cu ce altceva decât rachetele aproape rupte în două. Plasa pe care o folosisem ca bază pentru ele fusese pusă în două, ca să-mi suporte greutatea. Dacă o desfăşuram...

Asta am şi făcut şi am fixat bucăţile de laturile saniei. Astfel, Ashley nu va cădea prin gaura din sanie, dar zăpada va intra pe-acolo. Nu-mi rămânea decât să ridic un capăt al saniei şi să o leg de mine cu ajutorul hamului. Dar trăgând-o astfel, ar fi fost un chin pentru Ashley, care ar fi simţit orice ridicătură. Altă soluţie nu vedeam. Am scos hrana şi am împărţit-o în două.

– Ia şi mănâncă, poate mai uiţi de durere. Dar mănâncă încet, e tot ce mai avem.

Mi-am mâncat cele trei bucăţele de carne, care n-au făcut decât să-mi înteţească foamea. Am legat sania sus, de hamul meu, l-am încheiat peste piept şi am făcut primul pas. Apoi încă unul, şi încă unul...

Nu m-am oprit decât când n-am mai putut merge deloc.

Mi-amintesc că m-am împiedicat de o mie de ori, m-am târât pe coate, am tras de trunchiuri de copaci cu mâinile mele îngheţate şi însângerate şi mi-amintesc zăpada, atât de multă, cum nu mai văzusem în viaţa mea. Am mers toată după-amiaza, apoi întreaga seară până târziu, când a răsărit luna. Mi-amintesc lumina stelelor şi nişte nori joşi care începuseră să se adune deasupra noastră. Mi-amintesc că respiraţia mi-era rece şi şuierătoare. Busola mi se lovea de piept la fiecare pas. O luam în palmă, aşteptam ca acul să se liniştească şi apoi mă ţineam după săgeata ei. Lumina ei verde strălucea puternic în întuneric. Rachel dăduse o sută de dolari pe busola asta, cu ani în urmă. Acum valora zece mii.

M-am trezit cu faţa în zăpadă. Era întuneric beznă, nu se vedeau stele, nu se vedea nici luna şi aveam obrazul drept foarte rece, dar, datorită bărbii ce crescuse în două săptămâni, nu îngheţase. Mâinile mi se încleştaseră pe mânerele de la sanie. Mersesem cu ele încordate, atent să nu zgâlţâi capul lui Ashley dintr-o parte în alta. Curelele îmi intraseră în umeri şi nu-mi mai prea simţeam picioarele.

M-am ridicat, am pornit din nou prin zăpadă şi iarăşi m-am cufundat în ea până la coapse. Nu îngheţasem pentru că fusesem continuu în mişcare. Dar nu mai puteam să merg şi eram îngheţat pe dinăuntru. Ashley dormea sau era inconştientă. Mi-am scos hamul, mi l-am trecut pe deasu-

pra capului, m-am târât până sub un brad, am dat la o parte zăpada și am tras-o și pe Ashley. Mi-am scos sacul de dormit, m-am dezbrăcat și m-am băgat înăuntru. Mi-am dat seama că nu mă așteptam să mă mai trezesc.

Capitolul IX

Când am reuşit să-mi dezlipesc pleoapele, soarele era sus. Aveam dureri în locuri despre care şi uitasem că există în corpul meu. Nu-mi era foame, dar eram atât de slăbit, că nici nu mai voiam să mă mişc. M-am întors pe o parte şi am privit în jur. Ashley se uita la mine. În ochii ei se citeau mila şi resemnarea. Ca şi cum se împăcase cu soarta noastră. Până şi Napoleon arăta ca o cârpă. Hainele mele erau puse grămadă, ude, lângă mine. Ceea ce se întâmplase în noaptea trecută mi-a revenit brusc în minte şi asta m-a umplut de disperare.

Ashley s-a aplecat deasupra mea, cu o fâşie de carne în mână.

– Mănâncă.

Întinse în poala ei, înfăşurate în cupele sutienului, erau câteva fâşii de carne.

Nu reuşeam să-mi adun gândurile.

– De unde ai carnea?

Ea-mi puse un deget pe buze.

– Mănâncă.

Am deschis gura, mi-a pus o bucată mică de carne pe limbă şi am început să mestec. Era tare, rece, mai mult zgârci, dar cred că nu mai băgasem în gură ceva atât de bun niciodată în viaţa mea. Am înghiţit şi Ashley mi-a făcut din nou semn să deschid gura.

Ieri nu aveam atâta mâncare.

– De unde ai...

Dintr-odată am înţeles. Am clătinat din cap.

Ea din nou mi-a atins buzele cu carnea.

– Mănâncă şi nu te certa cu mine.

– Tu prima.

O lacrimă i se scurse pe față.

– Ai nevoie de hrană. Tu ai o șansă.

– Am mai avut discuția asta.

M-am ridicat într-un cot și am apucat-o de mână.

– Vrei să mori aici singură? Vrei să înghețI?

Am clătinat din cap.

– Cum să te las să mori singură, ca pe un câine?

Îi tremura mâna.

– Dar...

– Nici un dar!

– De ce?

Aruncă bucățica de carne uscată spre mine. Aceasta ricoșă în umărul meu și ajunse în zăpadă. Napoleon a sărit imediat și-a înfulecat-o. Ecoul vocii ei se spărgea de munții ce ne înconjurau.

– De ce faci asta? N-o să scăpăm de-aici.

– Nu știu dacă scăpăm sau nu, dar dacă e să scăpăm, ori scăpăm amândoi, ori murim împreună.

– Dacă mergi singur poate găsești mai repede o cale de ieșire de-aici.

– Ashley, n-am de gând să trăiesc toată viața cu chipul tău în fața ochilor, ori de câte ori închid pleoapele.

Se ghemui la pământ, plângând. M-am ridicat și m-am uitat lung la hainele mele înghețate. Singurul lucru încă uscat era geaca. Trebuia să-mi dau seama unde suntem. Mi-am pus întâi izmenele, apoi pantalonii. A fost dureros să îmi trag bocancii peste tălpile pline de bășici, dar nu la fel de dureros ca primii pași. Geaca mi-am pus-o direct pe piele.

Dormisem sub cerul liber și avuseserăm noroc că nu ninsese peste noapte. Am înconjurat locul, studiind cu atenție valea în care pătrunseserăm. Nori negri și groși se adunau deasupra munților din nord. Am îngenuncheat lângă ea și am atins-o ușor pe umăr. Își trăsese sacul de dormit peste cap.

– Mă duc să arunc o privire pe-aici.

Copacii din jurul nostru aveau niște crengi foarte speciale. Erau drepte, începeau chiar de la pământ și erau distanțate, ca treptele unei scări. Am găsit unul în care m-aș fi putut urca. Mi-am scos bocancii și am început să mă cațăr. Mi se părea că am o tonă, cel puțin așa simțeam în brațe.

Când am ajuns cam la zece metri înălțime m-am oprit și m-am uitat

în jur. Am fost uimit ce departe ajunseserăm faţă de adăpostul pe care îl părăsiserăm ieri. Stânca de pe care privisem valea era la vreo şaisprezece kilometri în spatele nostru. Asta însemna că eram pe aproape de ce văzusem. Mi-am făcut palmele streaşină la ochi.

– Haide! Te rog să fii ceva!

Pentru că ni se schimbase dramatic perspectiva, mi-a luat ceva vreme să găsesc punctul maro. Când l-am găsit, am început să râd. M-am uitat la busolă, am stabilit ruta şi am coborât din copac.

Ashley nici nu voia să se uite la mine. Mi-am pus sacul de dormit în rucsac, am legat totul de sanie şi m-am înhămat din nou. Primul pas pe care l-am făcut mi-a dat din nou spasme. Al doilea a fost şi mai rău. După al zecelea pas eram deja amorţit, ceea ce era bine.

Nu mai făcusem pipi de ieri. Am umplut o sticlă de plastic cu zăpadă şi i-am dat-o lui Ashley, s-o topească. Zăpada era groasă şi udă, mă simţeam ca un plug ce se înfige în brazdă. Nu vedeam drumul din cauza copacilor, aşa că mă opream din când în când, îmi verificam ruta, alegeam un copac, ajungeam până la el, acolo luam alt reper şi tot aşa. La fiecare zece minute, luam două-trei guri de apă. Am ţinut-o aşa vreo două sau trei ore.

Când am ieşit dintre copaci, a început să ningă foarte tare. Lacul îngheţat se întindea în faţa noastră, o oglindă ovală de un kilometru şi jumătate până la munţii de pe celălalt mal. Nu prea vedeam bine din cauza zăpezii, dar ceea ce se vedea la capătul drumului era una dintre cele mai frumoase privelişti pe care le văzusem în viaţa mea. Am căzut şi m-am lovit la genunchi. Coastele îmi pulsau de durere şi la fiecare respiraţie scoteam un şuierat adânc.

M-am târât înapoi şi am întors sania. Ashley avea ochii închişi. Am bătut-o pe umăr.

– Hei! Eşti trează?

Se uită fix la mine.

– Ben, îmi pare rău...

I-am pus un deget pe buze şi i-am arătat ce era dincolo de lac. Ashley şi-a mijit ochii, încercând să vadă printre fulgii mari de zăpadă. Când şi-a lăsat capul într-o parte şi a înţeles la ce se uita, a-nceput să plângă.

Era după-amiază, destul de târziu. Patru şi şaptesprezece minute, ca să fiu mai exact. Tocmai ieşisem din operaţie, când asistentele mi-au spus:

– Vă așteaptă soția.

Tu nu veneai niciodată neanunțată. Și niciodată nu mă așteptai.

– Serios?

Asistentele au făcut semn că da. Știau. Am intrat în birou și te-am găsit privind niște mostre de culori. O chestie de-aia care arată ca un evantai și are toate nuanțele de culoare posibile. Te uitai la ele, cu mâna la bărbie.

– Bună, ai zis.

Mi-am scos protecțiile bleu de pe pantofi și le-am aruncat în coș.

– Ce e cu tine aici?

Ai ridicat evantaiul și l-ai pus pe perete.

– Îmi place albastrul ăsta. Ce părere ai?

M-am scărpinat în cap, m-am uitat la perete.

– Îți place mai mult decât tapetul acela de șaizeci și șapte de dolari metrul pe care l-am pus anul trecut?

Ai ridicat un catalog de pe biroul meu.

– Și îmi place lemnul de culoarea asta. Nu e prea întunecat. E ceva cu care putem crește.

M-am uitat în jur la mobila de birou de șase mii de dolari pe care o cumpăraserăm în San Marco și am început să mă întreb cât am fi luat pe ea. N-am zis nimic.

Apoi ai scos ceva ce semăna cu un portofoliu. Ca o servietă mare în care designerii își țin schițele. L-ai deschis, l-ai întins pe biroul meu și ai început să arăți cu degetul ce-ți place.

– Astea îmi amintesc de Norman Rockwell. Și aici sunt câteva Ford Rileys și uite și un Campay. Numai că nu știu dacă o să avem loc pentru toate.

– Iubito?

M-ai privit, cu sprâncenele ridicate.

– Despre ce naiba vorbești?

Ai spus cuvintele astea așa de lejer, ca și cum era de la sine înțeles.

– Despre camera copilului.

Ecoul cuvintelor tale s-a spart de pereții biroului meu. „Camera copilului." Mi-amintesc că mă gândeam unde mai auzisem eu de camera copilului, oare în Peter Pan*?*

Probabil că pe față mi se zugrăvise o expresie tâmpă. Mi-ai luat mâna, ai băgat-o sub bluza ta și mi-ai lipit palma de burtică.

– Camera copilului.

Și, dintr-odată, n-am mai avut aer de atâta fericire.

Nu puteam risca s-o iau prin mijlocul lacului. Aveam eu aşa o senzaţie că lacul era îngheţat destul de tare, dar am preferat să o iau pe margine. A fost cel mai uşor drum din toate cele pe care le făcuserăm până acum. Simţeam că prind aripi. Distanţa până spre celălalt capăt al lacului era de vreun kilometru şi jumătate. Am traversat-o cam în treizeci de minute.

Am tras-o pe Ashley pe mica ridicătură şi printre copacii de pe mal. Am întors iarăşi sania, ca să vedem amândoi.

Cabana în formă de A se ridica până la treiprezece metri în aer. Avea frontonul făcut complet din sticlă. Câteva ţigle zburaseră, dar una peste alta, construcţia arăta destul de bine. Uşa de la intrare dădea spre lac şi fusese vopsită în galben. Din cauză că vântul bătea mai ales dinspre spatele clădirii, era acoperită doar pe jumătate cu zăpadă.

Am dus sania până acolo şi preţ de câteva minute am dat zăpada de la intrare la o parte şi am făcut o mică rampă. Am împins uşa, care s-a deschis uşor.

Bârnele cabanei erau făcute din lemn de brad, duşumeaua din beton şi înăuntru avea dimensiunile unui teren mare de baschet. De-o parte şi de alta, acoperişul ajungea până la pământ. Singurele ferestre erau pe pereţii de la un capăt şi de la celălalt al clădirii. Pe partea dreaptă – un şemineu uriaş, în faţa căruia ar fi putut dormi lejer două persoane. Chiar la mijlocul şemineului era o poartă de fier uriaşă. Într-un colţ, lemne aduse cu şase sau şapte camioane fuseseră stivuite într-o grămadă de trei metri înălţime. În spatele grămezii de lemne erau vreo douăzeci de bănci ponosite, puse una peste alta. Câteva bărci argintii, proptite deasupra băncilor, aşteptau şi ele să vină vara. Pe partea stângă era zona pentru bucătărie şi, la capătul încăperii, o scară ce ducea la al doilea nivel, deschis deasupra şemineului. Pe toată lungimea peretelui erau cincizeci sau şaizeci de priciuri, toate acoperite de inscripţii făcute cu pixul despre cine pe cine iubea. Pe pervazul ferestrei erau muşte moarte, viespi şi alte insecte. Era praf peste tot şi nici o lumină.

Napoleon sări din sanie, alergă în cabană şi începu să latre, făcu patru cercuri şi se întoarse la mine dând din coadă şi pufnind.

Încet, am tras sania pe rampă până am dus-o pe podeaua de beton. Am rămas pe loc. Priveam uimiţi în jur. Am tras-o pe Ashley până în faţa căminului şi am început să pun lemne unul peste altul, ca să fac focul. Când am găsit chibriturile şi gazul lângă grămada de lemne, am început

să râd. Surcele la fund, deasupra lemne mai mari, câteva hârtii de ziar dintr-o cutie veche. Pe un raft lateral, o canistră de gaz era pusă lângă chibrituri care se aprind pe orice suprafață. Am apucat canistra, am stropit lemnele, am aprins un chibrit și l-am aruncat peste ele.

Atunci când am început să câștig bine din salariul meu de medic, mi-am permis să fac dușuri lungi. Desigur, e un lux, dar îmi plăcea să stau mult și să las aburul să-mi intre în plămâni, îmi plăcea apa caldă curgându-mi pe spate, îmi plăcea felul în care căldura mă relaxa.

Uimiți, ne scăldam în ce vedeam în fața ochilor.

Eram terminat de oboseală. Toate hainele de pe mine erau fleașcă. Mâinile mi se crăpaseră. Am îngenuncheat. Nici unul dintre noi n-a zis nimic. Mi-am scos haina udă, m-am așezat lângă ea, am apucat-o de umeri și am îmbrățișat-o.

Avuseserăm noroc. Și asta ne redăduse speranța și împinsese înapoi disperarea ce ne sufoca de moarte cu nu mult timp în urmă.

Când focul a început să încălzească încăperea, am urcat scările și am cercetat priciurile. Erau toate goale, cu excepția unuia singur. O saltea dublă de spumă poliuretanică era împăturită într-un colț. Am scuturat-o de balustrada scării, am târât-o jos și am pus-o în fața focului. Napoleon și-a ocupat imediat locul, la capătul cel mai apropiat de foc, și s-a făcut ghem.

Am pus sacul meu de dormit pe saltea, am desfăcut fermoarul de la sacul lui Ashley și am ajutat-o să se ridice, sprijinindu-se de mine. Era foarte slăbită și avea nevoie de ajutor ca să ajungă la saltea. I-am sprijinit capul de rucsacul meu, i-am scos atelele și am ajutat-o să se dezbrace. Hainele i le-am întins pe o bancă.

Acum că Ashley era la căldură, mi-am scos și eu hainele și le-am pus pe bancă. Am băgat mâna în rucsac și am scos singurul obiect de îmbrăcăminte uscat pe care îl mai aveam: o pereche de chiloți de sport. Apoi am aruncat un ochi prin bucătărie.

Avea două sobe de gătit uriașe și câteva mese pentru preparatul hranei. O chiuvetă de inox lungă cât tot peretele se termina cu un boiler de apă. Totul părea să funcționeze perfect pentru a găti cantități mari de mâncare unui număr mare de oameni.

Am răsucit un robinet, dar apa fusese oprită. Am încercat să scutur boilerul, dar era plin și nu părea să poată fi mișcat din loc. Am aprins fla-

cără de veghe. Am pus lemne în sobă, le-am aprins și am ajustat ventilația. Am umplut o oală uriașă cu zăpadă, am bătătorit-o, am umplut iar oala și am pus-o pe sobă.

Unul dintre pereți avea o ușă amenințătoare. Balamale mari, un lacăt uriaș și un ivăr. Am luat vătraiul de oțel de lângă șemineu și am forțat lacătul.

Ușa s-a deschis. Pe partea stângă erau niște pachete de șervețele, câteva sute de farfurii de hârtie și poate vreo mie de cești de carton. În partea dreaptă, pe un raft, o cutie de ceai decofeinizat, și o conservă de 8 litri de supă de legume. Atâta tot.

O oră mai târziu, savurând fiecare bucățică de cartof, Ashley mă privi și mormăi, printre picăturile de supă ce i se scurgeau pe bărbie.

– Ce e aici, de fapt?

Îi dădusem și lui Napoleon o farfurie de supă, pe care o linsese imediat. Acum stătea la picioarele mele, cu mulțumirea zugrăvită pe față.

– Cred că e un fel de tabără. Probabil o tabără de cercetași.

Ashley luă o gură de ceai și se strâmbă.

– Cine ar face ceai decofeinizat? Mai mult, cine bea așa ceva? La ce folosește?

Clătină din cap.

– Cum crezi că se ajunge până aici sus?

– Nu știu. Sunt sigur însă că n-au luat sobele alea uriașe la spinare și le-au adus cu cârca până aici. Când mi se usucă hainele, o să mă duc să văd dacă mai e vreo clădire prin preajmă. Poate mai găsesc ceva.

Ashley mai luă o înghițitură de supă.

– Da, poate mai găsești niște mâncare.

După încă două porții de supă, stăteam cuminți în fața focului. Era prima oară când nu mai eram flămânzi, după zile bune de făcut foamea. Afară ningea de nu se mai vedea nimic. Mi-am făcut jacheta sul și i-am pus-o sub cap.

Ea m-a luat de mână.

– Ben?

– Da.

– Dansăm?

– Dacă fac o singură mișcare, am să vărs pe tine.

Râse.

– Poți să te sprijini de mine.

Mi-am pus mâna pe după umerii ei și am ridicat-o ușor. Nu era foarte stabilă pe picioare, așa că s-a agățat de mine. Am dat să o pun la loc, dar a clătinat din cap.

– Doar un dans.

Slăbisem atât de tare că îmi atârnau până și chiloții. Ea purta un tricou uriaș care ar fi trebuit să fie aruncat în foc și acolo unde pe vremuri avea fundul, acum îi stăteau chiloții, ca o pungă. Am luat-o de talie și am rămas nemișcați. Avea piciorul foarte umflat, era cam de două ori cât dreptul. Cu ochii închiși, Ashley se legăna. Și-a pus brațele pe după gâtul meu, mormăind o melodie pe care n-o prea înțelegeam. Ai fi zis că e beată.

Am șoptit:

– Să nu te mai aud că vrei să plec singur. De-acord?

Tăcută, mi-a luat mâna și a pus-o între piepturile noastre.

– De-acord.

Creștetul capului îi ajungea chiar sub bărbia mea. M-am sprijinit de ea și i-am atins părul cu nasul, apoi am inspirat mirosul.

După câteva minute a zis:

– Ce naiba ai pe tine?

Chiloții mei de sport erau de culoare verde-neon.

– Ei, mereu râdeam de chiloții lui Rachel. Purta numai din cei comozi, nu se uita la formă. Eu voiam s-o văd în ceva mai... imaginativ. Într-un an, de ziua ei, i-am cumpărat o pereche de chiloți din ăia pentru babe. Îi ajungeau până sub sâni. Ca să se răzbune, chiar i-a purtat. Și ca să pună capac la toate, mi i-a luat și mie pe ăștia.

Ashley ridică ambele sprâncene.

– Se vând cu baterii cu tot, sau le cumperi separat?

– Când mi i-a dat, a pus și o felicitare pe care a scris: pentru Kermit.

– Cred că nici mort n-ar purta Kermit așa ceva.

– Ei... din când în când eu îi mai port.

– De ce?

– Printre altele, ca să-mi amintesc că uneori am tendința de a mă lua prea în serios.

– Ei, pentru asta i-aș purta și eu, zise Ashley râzând.

Când a obosit, am pus-o înapoi în sac și i-am mai turnat niște ceai. I-am ridicat piciorul rănit. Avea nevoie de gheață. Mi-am pus sacul de dormit direct pe podeaua de beton, l-am mângâiat pe Napoleon, care

deja sforăia, şi m-am lăsat pe spate. Abia atunci mi-am dat seama că în timpul dansului, cât Ashley stătuse lipită de mine şi atingerea ei, feminină, prietenoasă, mă încălzise, nu mă gândisem nici măcar o secundă la soţia mea.

Capitolul X

Când s-a luminat de ziuă, stratul de zăpadă era şi mai mare decât în ajun. Dar să îmbrac haine uscate a fost o senzaţie minunată. Ashley încă dormea. Avea chipul îmbujorat şi mormăia ceva în somn, dar părea că îi e cald şi, pentru prima dată în ultimele săptămâni, că stă bine. Am găsit pe un perete maneta de apă care alimenta boilerul, am deştepenit-o şi am lăsat apa ruginie să curgă în chiuvetă. Am lăsat-o să curgă până când s-a limpezit, apoi am dat drumul la căldură. O baie fierbinte era o idee bună.

Mi-am pus toporişca la centură, am luat arcul şi am ieşit afară, să caut şi alte clădiri. Napoleon a ajuns înaintea mea la uşă, a ieşit în neaua proaspăt depusă, s-a scufundat până la gât şi a rămas acolo, ascuns. L-am ridicat la piept şi l-am purtat pe braţe. Mârâia la fiecare zgomot scos de zăpadă. Fulgi i se aşezau pe faţă şi tresărea de fiecare dată. L-am mângâiat pe burtă.

– Îmi place atitudinea ta.

Era o dimineaţă foarte rece.

În total erau şapte clădiri. Una dintre ele era un spălător. Am găsit câteva bucăţi de săpun şi nişte role de hârtie igienică. Cinci dintre celelalte clădiri erau căbănuţe de câte o singură cameră, cu o sobă cu lemne, un pat şi un covor. Într-una dintre ele era chiar şi un şezlong. Toate erau descuiate.

A şaptea era o cabană cu două camere. Poate că era căsuţa directorului taberei. În camera din spate erau trei paturi. Câte o pătură groasă şi verde stătea frumos împăturită la capătul fiecărei saltele de spumă. Pe unul dintre paturi era chiar şi o pernă. Într-un dulap am găsit nişte pro-

soape albe şi un puzzle de o mie de piese. În camera din faţă erau două scaune, o sobă cu lemne şi un birou gol. O hartă tridimensională cu munţi acoperiţi de zăpadă era prinsă în pioneze pe perete. Nu reda şi distanţele. Dar deasupra ei scria „Sălbăticia High Uintas" şi pe una dintre laturi „Parcul Naţional Wasatch". În colţul din dreapta era scris „Parcul Naţional Ashley".

Se potriveşte, mi-am zis. Un mic balon de dialog arăta spre centrul pădurii Ashley. În el scria: „Se circulă doar călare sau pe jos. Interzis accesul autovehiculelor în toate anotimpurile."

În partea cea mai de jos a hărţii scria cu litere mari: „1,3 milioane de acri de sălbăticie, pentru plăcerea întregii familii." Pe margini erau fotografii cu bărbaţi pe snowboard, fete călare pe cai, cupluri pe snowmobile. Sus, în stânga, se vedea Evanston, Wyoming şi Autostrada 150, spre sud. Cu litere mici, scria „Închisă în timpul iernii". Autostrada interstatală 80 era la graniţa de sus, mergând spre est, spre Rock Springs. Autostrada 191 ducea spre sud, la Vernal. Autostrada 40 o lua spre vest şi se intersecta cu 150, spre Nord, către Evanston.

Undeva în mijlocul hărţii, adânc în Parcul Naţional Ashley, cineva desenase un X şi scrisese: „Noi ne aflăm aici."

Am tras harta din perete.

Am făcut trei drumuri ca să transport tot ce ne trebuia, inclusiv şezlongul, în cabana principală. Când ne întorceam ultima oară, Napoleon a văzut ceva şi a tulit-o printre copaci mârâind, pufnind şi lăsând în urmă vălătuci de zăpadă.

Ashley încă dormea, aşa că am lăsat pe podea tot ce adusesem şi am împins scaunul lângă foc. M-am uitat din pragul uşii după Napoleon, îl auzeam lătrând în depărtare, dar nu se vedea nicăieri. Mi-am zis că dintre noi trei, el era probabil cel mai capabil să-şi poarte singur de grijă. Într-un anume fel, noi îl cam ţineam pe loc.

M-am întors la bucătărie şi am aprins focul într-una din sobele de gătit. Chiuveta fusese turnată din inox sau zinc şi era aşezată pe picioare groase cât braţul meu. Era destul de adâncă şi de mare cât să te aşezi în ea. Am spălat-o şi am umplut-o cu apă cât de fierbinte puteam suporta. Când m-am băgat în apă, aburii pluteau pe deasupra. A fost unul dintre cele mai minunate momente pe care le trăisem în ultimele săptămâni.

După ce m-am îmbăiat, am băgat hainele noastre în apă, le-am spălat bine pe fiecare în parte şi le-am pus la uscat pe o bancă. Am turnat două

căni de ceai şi m-am întors la Ashley, care tocmai dădea semne că se trezeşte. Am ajutat-o să se ridice în capul oaselor şi i-am dat să bea. După a treia gură de ceai, Ashley a mirosit aerul.

– Miroşi mai bine.

– Am găsit nişte săpun.

– Ai făcut baie?

Puse jos cana de ceai.

– Du-mă şi pe mine la baie.

– Bine, dar când ieşi din apă va trebui să punem gheaţă pe umflătură.

Am ajutat-o să ţopăie până la chiuvetă. Cu ocazia asta, şi-a văzut picioarele.

– N-ai găsit cumva şi-un aparat de ras?

Am ajutat-o să se aşeze pe marginea chiuvetei şi apoi am lăsat-o mai jos. Încet, şi-a îndoit genunchiul stâng şi apoi l-a întins pe margine. Şi-a lăsat capul pe spate, chiar pe scurgătorul de vase, şi-a închis ochii şi apoi a întins mâna, cu degetul îndoit, ca şi cum ar fi ţinut în mână o cană imaginară. I-am adus ceaiul şi ea a zis:

– Nu stau mult.

– N-o să mă crezi dacă-ţi spun cum se numeşte Parcul Naţional în care ne aflăm.

– Ia s-auzim.

– Se cheamă Parcul Naţional Ashley.

Când am ieşit din bucătărie, încă râdea.

Erai deja însărcinată în patru luni şi jumătate. Te-ai întins pe pat, asistenta te-a dat cu smac, cum spuneai tu, şi apoi ţi-a atins burta cu traductorul. I-am dat un plic şi am spus:

– Am prefera să nu ne spuneţi acum ce este, aşa că, dacă nu vă supăraţi, scrieţi pe o foaie dacă e băiat sau fată şi puneţi foaia în plic, apoi lipiţi plicul. O să-l deschidem noi la cină.

Asistenta a făcut semn că înţelege. Apoi ne-a arătat capul, picioarele, chiar şi o mână. A fost ceva minunat.

Apoi a început să râdă. Ar fi trebuit să ne prindem de ce râde, dar ea a scris ceva pe foaie, apoi mi-a dat plicul şi a spus:

– Felicitări. Mama şi bebe sunt bine.

Pe drum spre restaurant mă tot întrebai:

– Ce crezi că e? Fată sau băiat?

Eu am răspuns:

– Băiat. Cu siguranță.

– Și dacă e fată?

– Bine, e fată. Sigur e fată.

Am râs.

– Nu-mi pasă. Mă mulțumesc cu orice copil scoți din burtică.

Ne-am dus la restaurantul nostru preferat. La Matthew. Am parcat, am deschis ușa și ne-au condus într-un separeu, mai în spate. Tu străluceai. Nu-mi amintesc ce am comandat. A venit și Matthew să ne salute și ne-a trimis și o sticlă de șampanie. Stăteam la masă, cu șampania turnată în cupe și lumina lumânării reflectându-ți-se în ochi, cu plicul pus între noi. L-ai împins spre mine. Eu l-am împins înapoi și mi-am pus palma pe el.

– Desfă-l tu. Iubito, e dreptul tău.

Ai desfăcut plicul și ai scos foaia din el, râzând. Nici unul dintre noi nu putea spune nimic. Apoi ai citit ce scrie pe foaie. Cred că ai citit de două sau de trei ori.

– Ei? Ce e? Fată sau băiat?

M-ai apucat de mâini.

– Și fată, și băiat.

– Haide, lasă glumele, ori fată, ori băiat?

Abia apoi mi-am dat seama ce-mi spuneai de fapt. M-am uitat lung la lacrimile de pe obrajii tăi.

– Serios?

Ai făcut semn că da și apoi ți-ai ascuns fața în șervețel. M-am ridicat în picioare și am ciocănit în cupa de șampanie cu cuțitul.

– Doamnelor și domnilor, aș dori să vă anunț că, de Crăciun, soția mea îmi dăruiește gemeni.

Am cumpărat șampanie pentru tot restaurantul.

Pe drumul spre casă, n-ai scos nici un cuvânt. Capul ți se învârtea probabil. Am ajuns la ușă și tu m-ai întrebat:

– Te-ai gândit la vreun nume?

– Nu chiar.

– Michael și Hannah.

În clipa în care ai rostit numele astea, mi s-a părut de la sine înțeles că așa avea să-i cheme. Ca și cum piesele unui puzzle s-ar fi așezat singure la locul lor. Și, din clipa aceea, am fost patru.

Poate că acesta e momentul. Poate că dacă aș putea da timpul înapoi și aș

lua-o de la început, de-aici aș vrea să încep, din clipa în care mă îmbătase gândul a doi copii, a câte două lucruri din fiecare.

Pentru că sunt convins că n-aș avea de ce să mă duc mai în urmă.

Napoleon lipsea deja de ceva vreme. Când hainele mi s-au uscat, am luat arcul, mi-am tras fermoarul la geacă și am ieșit afară. L-am fluierat, dar nu se auzea nici un răspuns. M-am luat după urmele lui pe un deal și apoi pe o margine de stâncă. Era greu să mă țin după ele, zăpada le acoperea repede. Am trecut încă un deal și l-am văzut chiar jos pe malul lacului, stând aplecat deasupra a ceva ce părea un ghem de blană însângerată. Când am ajuns destul de aproape de el să mă audă, a început să mârâie. Prinsese un iepure.

– Bravo, băiete! Ce-ai zice să mai găsim doi și să-i ducem la casa aia mare de acolo?

M-a privit, a mușcat din iepure, a mestecat bucata de carne și apoi a pufnit. A luat ce mai rămăsese din iepure și l-a târât mai încolo.

– Cum dorești.

Dar pe drumul înapoi, am avut ocazia să mă gândesc. Am luat-o pe altă parte. De câteva ori am întâlnit urme de elani. Cele de iepure erau si mai dese.

Trebuia să mai exersez trasul cu arcul, dar dacă ratam ținta, săgeata mi s-ar fi pierdut sub metri de zăpadă și n-aș mai fi putut s-o recuperez. N-avea să dureze mult până să pierd toate săgețile.

M-am întors la cabană, am întețit focul și m-am dus să văd ce face Ashley. Se bălăcea ca un delfin și mi-a spus să dispar. M-am dus într-una din celelalte cabane și am luat un covor. L-am dus în cabana noastră și l-am pus pe o bancă. Pe el am prins o farfurie de hârtie, chiar în mijloc. În centrul farfuriei am tăiat o gaură cât o monedă.

Cabana avea mai mult de treizeci și șase de metri lungime. Mie-mi trebuiau doar vreo treisprezece. Am numărat pașii și am trasat o linie în praful de pe podea, cu degetul de la picior.

Am scos o săgeată, am încordat arcul, am luat cătarea și apoi mi-am spus:

– Privirea înainte, privirea înainte, privirea înainte. Trage.

Am tras încet. Săgeata s-a înfipt în farfuria de hârtie, la vreo șapte centimetri deasupra găurii. Am scos altă săgeată și am nimerit la câțiva milimetri de prima.

Am împins mai jos cătarea, cerculeţul prin care ochiul priveşte ca să ia ţinta. Am tras iar. Mai bine de data asta, dar nu destul. Am ajustat din nou cătarea şi săgeata a ajuns prea departe. Am reajustat-o şi, în numai jumătate de oră, puteam să nimeresc ţinta, la fiecare a treia sau a patra încercare, dacă reuşeam să rămân nemişcat. Ashley a auzit zgomotul.

– Ce-i tărăboiul ăsta?

– Încerc să ne măresc şansele de a face rost de ceva pentru cină.

– Ce-ar fi să mă ajuţi să ies de-aici?

Îşi spălase tricoul şi lenjeria şi le pusese pe marginea chiuvetei. Şi-a întins mâinile spre mine şi am ajutat-o să coboare. S-a îmbrăcat într-un prosop.

– Mi s-a spus că bărbaţii sunt fiinţe foarte vizuale. Tu cum te descurci în situaţia asta? întrebă ea, ca să pună punctul pe I.

– Încă sunt medicul tău.

Am condus-o spre şezlongul unde putea sta cu piciorul ridicat, ca să nu pună presiune pe el.

– Ashley, nu-s orb. Eşti foarte frumoasă, dar eu îmi iubesc soţia. Partea aceea din inima mea care are nevoie să se umple e deja plină. Şi vreau să mă pot întoarce acasă şi să-l pot privi în ochi pe un tip pe nume Vince, fără să am nimic de ascuns.

Am privit-o lung.

– Sunt separat de soţia mea din vina mea. Eu am făcut ceva ce nu trebuia să fac. Şi orice ar putea adânci această separare...

Ashley tăcu un minut.

– Să ştii că o invidiez pe soţia ta.

– Mi-aminteşti de ea.

– Cum se face?

– Fizic, semănaţi. Eşti atletică, eşti numai fibră şi muşchi. Presupun că mă poţi pune la podea dintr-un singur şut.

Ashley râse.

– Emoţional vorbind, tu nu te ascunzi după vorbe. Mai bine joci cu cărţile pe faţă, decât să baţi apa în piuă. Şi deţii o rezervă uriaşă de putere, se vede din simţul umorului pe care-l ai.

– Care e slăbiciunea ei cea mai mare?

N-am vrut să-i răspund.

– Bine, care era slăbiciunea ei cea mai mare, înainte de a vă separa?

– Slăbiciunea ei cea mai mare era şi calitatea ei cea mai mare. Dra-

gostea ei pentru mine și pentru gemeni. Mereu ne punea pe noi înaintea tuturor. Mereu. Se lăsa pe ea deoparte, de dragul nostru.

– Și ce-ai fi preferat?

– Aș fi preferat să fie egoistă, ca mine.

Am scuturat de praf o bucată de placaj, i-am pus-o în poală și i-am dat puzzle-ul.

– Am găsit puzzle-ul ăsta. Nu se mai vede bine poza pe cutie, dar...

Ashley scoase capacul, răsturnă piesele pe placă și le separă pe cele cu o latură dreaptă.

– Mă ajuți?

– N-ai nici o șansă. Mă ia amețeala numai când mă uit la ele.

– Hai, că nu e așa de rău.

Scotocea cu degetele printre piese.

– Trebuie doar să nu te grăbești. Până la urmă, iese imaginea.

M-am uitat la grămada din fața ei.

– N-am atâta răbdare.

– Mă îndoiesc.

Am clătinat din cap.

– Nu, mulțumesc.

Pentru că încă mai ningea, lumina de afară rămăsese slabă. Sus pe peretele de sticlă al cabanei se formaseră flori de gheață.

Dimensiunile piciorului lui Ashley nu-mi plăceau deloc. Am ieșit cu o oală mare afară și am făcut câțiva bulgări de zăpadă, tari. Apoi am împăturit un prosop, i l-am pus sub picior și am început să i-l frec cu câte un bulgăre, în cercuri, în jurul rupturii. S-a zbătut, dar ce puteam să fac...

– Ai răbdare câteva minute. După ce amorțește, o să te simți mai bine.

După patru bulgări, și-a întors capul și a rămas nemișcată, cu ochii pe fereastră. I-am frecat piciorul cu zăpadă aproape o jumătate de oră, dar singurul efect a fost că i s-a înroșit pielea.

– Trebuie să facem asta din oră în oră. Ai înțeles?

A făcut semn că da.

– Ai idee pe unde ne aflăm?

Am întins harta și i-am arătat X-ul care marca locul în care ne aflam. Exact în acel moment, Napoleon a intrat pe ușă și-a început să se plimbe prin cabană ca la el acasă. S-a dus spre colțul lui de saltea, s-a învârtit de

câteva ori în jurul cozii şi apoi s-a lăsat pe burtă, şi-a pus botul sub o lăbuţă şi a închis ochii. Avea sânge pe bot şi burtica rotundă.

– Unde-a fost?

– A luat micul dejun.

– Nouă ne-a păstrat ceva?

– I-am sugerat eu, dar s-a făcut că n-aude. Am să ies să văd dacă nu pot eu face rost de ceva pentru cină.

– Şi pe urmă?

– O să mâncăm până nu mai putem şi plecăm.

– Unde mergem?

– Încă n-am ajuns acolo. Luăm şi noi crizele pe rând.

Am mai făcut câţiva bulgări de zăpadă, i-am pus la capătul cel mai îndepărtat al scaunului şi am luat arcul.

– Dacă nu mă-ntorc într-o oră, să nu uiţi să te dai cu gheaţă pe picior.

Vântul se înteţise şi spulbera zăpada, ridicând mici taifunuri între copaci. Am mers în spatele taberei. Creasta înconjura lacul. Pe o parte a ei era lacul, de cealaltă parte, o vale.

M-am uitat la cum era aşezată tabăra. Oamenii, cercetaşii, sigur veneau aici pe undeva. Nu se aruncau din elicoptere. Era deci logic că ajungeau aici fie pe jos, fie călare, dar pe ce cărare mergeau? Dacă chiar ne aflam în Parcul Naţional Ashley, n-aveam cum să fim chiar în mijloc. Cu siguranţă nu puneau copii cu rucsacuri în spate să traverseze tot statul. Doar dacă era o tabără de Cercetaşi Şoimi, lucru de care mă îndoiam. Era prea mare.

Am mers roată spre sud şi nu mi-a mai trebuit mult până să găsesc cărarea. O cărare şerpuită, uşor de străbătut cu piciorul şi destul de largă cât să încapă doi cai deodată pe ea, venea de la lac şi urca prin chei spre valea din spatele nostru.

M-am întors. Ashley a dormit aproape toată ziua. Chiar şi aşa, am continuat să-i frec piciorul cu zăpadă. Uneori se trezea, alteori nu. Somnul îi făcea bine. Fiecare minut pe care îl dormea conta.

Mai târziu, după-amiază, am ieşit din nou cu arcul şi m-am întors pe linia crestei, acolo unde văzusem cele mai multe urme. M-am urcat între crengile unui plop. Din cauza frigului, era destul de dificil să stau nemişcat. Când aproape se înserase, am zărit o fulgerare albă, cu coada ochiului. Când s-a mişcat din nou, imaginea a devenit clară.

La mai puțin de treisprezece metri de mine erau șase iepuri. Am scos încet o săgeată și am țintit spre cel mai apropiat de mine. Am încordat arcul, am respirat doar pe jumătate, m-am concentrat pe cătare și apoi am lăsat săgeata. I s-a înfipt chiar între umeri. Când am văzut că iepurii ceilalți nu se mișcă, am scos a doua săgeată și am tras. M-am întors cu doi iepuri înfipți într-o creangă de plop și i-am pus pe foc. Ashley făcea puzzle-ul.

– Doar doi? Ce s-a mai întâmplat de data asta?

– Unul dintre ei a mișcat.

Am gătit carnea de iepure la foc mic, ba chiar am găsit și niște sare în cămară. Într-un picior și cu grăsimea sclipindu-i pe buze, cu un copan de iepure într-o mână și un bol de supă în cealaltă, Ashley zâmbea cu gura până la urechi.

– Dar să știi că n-are gust de pui.

– Cine-a zis că are gust de pui?

– Nimeni. Totul are gust de pui.

Scoase un os mic din gură.

– Nu, nu-i adevărat. De când umblu cu tine, nimic nu are gust de pui.

– Mulțumesc.

O săptămână mai târziu, ne-am întors la doctor. Vomitaseși în toate pubelele, de la mașină până în cabinetul doctorului. Sarcinile cu gemeni presupun mai multe ecografii și doctorul tău voia să se asigure că totul e în regulă. Datorită poziției mele în cadrul spitalului, de fapt nu făceau decât să aibă grijă de propriii lor oameni. Era unul dintre beneficiile statutului de medic.

Ne-au chemat în cabinet. Încă un traductor îți întindea „smacul" pe piele. Ți-au pus monitorul pe burtă și am putut auzi ambele inimioare bătând. Ecouri în duet. Totul normal, nu? Asistenta a făcut o pauză, a mai trecut o dată traductorul peste burtica ta și apoi a zis:

– Vin imediat.

Doctorul tău, Steve, a intrat pe ușă. S-a uitat la imagine și te-a mângâiat ușor pe picior.

– Sheila o să vină să-ți facă niște analize. Când terminați, să veniți la mine în birou.

Am intervenit imediat.

– Steve... ce se întâmplă?

– Poate că nu e nimic. Hai să facem testele alea și vorbim după.

Dar din expresia de pe faţa lui, am înţeles eu multe.

Ne-am aşezat la biroul lui. Se vedea că este marcat de ce avea să ne spună. S-a ridicat, a ocolit biroul şi şi-a tras un scaun între noi.

– Rachel... Ben...

Nici nu ştia la care din noi să se uite.

– Ai o decolare parţială de placentă.

Vorbise pe înţelesul meu.

– Înseamnă că placenta ta s-a desprins de peretele uterului. Am văzut şi desprinderi mai mari, dar nici a ta nu e tocmai mică.

– Şi ce vrei să spui de fapt...?

– Va trebui să stai numai pat. Hai să mai lăsăm să mai treacă timpul. Dacă reuşim să încetinim desprinderea asta, toată lumea va fi bine. Nu trebuie să intrăm în panică.

Pe drumul spre casă, în maşină, mi-ai pus o mână pe umăr şi m-ai întrebat.

– Deci, doctore, ce înseamnă de fapt chestia asta?

– Trebuie să te-apuci de brodat şi să te gândeşti la vreo sută de filme pe care voiai de mult să le vezi. Poate şi să citeşti câteva duzini de cărţi.

– Şi o să reuşim?

– Dacă nu se mai desprinde şi mai mult.

– Şi dacă se desprinde şi mai mult?

– Iubito, încă n-am ajuns în faza aia. Hai să le luăm cum vin, bine?

Capitolul XI

Când s-a luminat de ziuă, eu eram deja pe coastă şi abia dacă-mi mai ţineam echilibrul. Ninsoarea nu se domolise. Zăpada ajunsese aproape de un metru şi orice mişcare era dificilă. Am mers aproape o oră, dar nu se vedea nimic. Când m-am întors, am zărit o clădire pe care n-o mai văzusem până atunci. Singura bucată vizibilă era coşul. Restul clădirii era complet acoperit de zăpadă. I-am dat ocol, încercând să-mi dau seama pe unde ar fi trebuit să fie uşa şi apoi am început să dau zăpada. Am găsit o fereastră. Am deszăpezit-o, am încercat să o deschid, dar era bocnă. I-am tras un şut şi geamul s-a făcut ţăndări. Am dat cioburile ascuţite la o parte cu toporişca şi m-am strecurat înăuntru.

Era un fel de şopron în care se depozitau lucruri. Şei vechi şi hamuri stăteau atârnate pe un perete. Undiţe de pescuit fără gută, câteva unelte, nişte borcane cu cuie ruginite. Un cuptor şi nişte foale, unde probabil că fierarul potcovea caii. Pe celălalt perete erau atârnate cauciucuri ce ar fi putut proveni de la un ATV. Nişte tuburi, chiar şi nişte lanţuri. M-am scărpinat în cap. Dacă au ajuns până aici cu ATV-urile, însemna că eram aproape de graniţa parcului Ashley, mult mai aproape de un drum decât anticipasem.

O parte din mine voia să se bucure. Voiam să-mi las inima să-mi bată mai repede. Să întorc pe toate părţile toate posibilităţile. Dar dacă aş fi făcut asta şi Ashley mi-ar fi putut citi pe chip ce se întâmplă şi nici una dintre speranţele mele nu se îndeplinea... falsele speranţe fac mai mult rău decât lipsa oricărei speranţe.

Am continuat să mă uit prin magazie. Şi totuşi, cum ajungeau aici toate lucrurile de care era nevoie? Oalele, cratiţele, mâncarea, proviziile? Şi-apoi am ridicat privirile.

Deasupra mea, prinse de grindă, erau șase sau opt sănii de plastic, făcute pentru transportul proviziilor în spatele unui snowmobil, sau trase de ATV ori de cai. Am dat una jos. Avea cam doi metri, era destul de lată cât să încapă în ea un om culcat, avea glisiere pe fund și nu cred că era mai grea de șase kilograme cu totul.

Am scos-o pe fereastră și mă pregăteam să ies și eu, când am mai aruncat o privire în sus. Chiar acolo, deasupra celorlalte sănii erau câteva perechi de rachete pentru mers pe zăpadă. De data asta, inima mi-a luat-o la goană. Cineva probabil le folosise ca să urce aici și, dacă se putuse, atunci...

Patru perechi. Destul de vechi și cu legăturile cam crăpate, dar cadrul era puternic și la fel și suporții. Și erau ușoare. Mi-am pus o pereche care-mi venea și m-am întors la cabană, trăgând sania după mine.

Ashley s-a foit și a aruncat o privire peste umăr.

– Ce-i asta?

– Caleașca ta albastră.

Am dat jos hamurile de la vechea sanie și le-am legat de cea nouă. Cu păturile de lână și sacii de dormit, eram convins că Ashley ar fi stat mai comod.

– De-aici încolo în asta călătorești.

– Asta înseamnă că iar n-o să-ți mai văd decât dosul.

Îmi făcea bine s-o aud glumind din nou.

Am dat jos punga de pe piciorul ei. Nu mai era așa de umflat și nici pielea nu era foarte întinsă. Lângă ea, pe bucata de placaj, porțiuni din puzzle începuseră să se contureze. Poza era destul de ștearsă, dar una dintre bucăți înfățișa un munte înzăpezit. Cu o oră înainte să se întunece i-am pus puzzle-ul în poală.

– Vin repede.

Mi-am pus tălpicile și m-am lăsat să lunec pe creastă, căutând ceva de mâncare. Nu mai ningea la fel de tare, dar încă mai ningea. Nu se auzea de nicăieri nici un sunet. După vreun kilometru și jumătate, am dat peste o mulțime de urme adunate într-o râpă. Zăpada era călcată în picioare. M-am așezat sub un plop și am așteptat. N-a durat mult. O vulpe a tăiat râpa înainte să apuc să trag cu arcul. A urmat o căprioară care însă m-a mirosit și a fugit cu viteza fulgerului. Atunci mi-am dat seama că ascunzătoarea mea nu era destul de bună. Ori poziția era de vină, ori mirosul de

săpun ajungea uşor la animale. Chestia asta cu vânatul nu era deloc aşa de simplă cum părea la televizor.

Era aproape întuneric, aşa încât, în loc să mă duc mai departe, am stat pe loc cinci minute. A apărut şi un iepure care a coborât în râpă şi a urcat pe partea cealaltă. Când s-a oprit, am dat drumul săgeţii. Spre norocul nostru, n-am ratat.

M-am întors la Ashley pe propriile mele urme. Napoleon dispăruse, iar ea adormise pe scaun. Am fiert nişte apă, am pus plicurile de ceai în ea şi m-am aşezat lângă Ashley. Iepurele îl pusesem la fript şi-l întorceam din când în când.

Imediat ce a fost gata, s-a trezit şi Ashley şi am mâncat. Am mestecat fiecare bucăţică poate ceva mai mult timp decât de obicei. Savuram ce aveam. Iepurele abia ar fi ajuns pe-o măsea unei persoane, pentru doi era mai mult decât insuficient.

Napoleon s-a întors la scurt timp după aceea. Mă ataşasem de el. Era dur, foarte hotărât când era nevoie şi se descurca destul de bine să-şi poarte singur de grijă. A intrat în încăpere lingându-se pe botul cel roşu, s-a aşezat pe bucata lui de saltea, a făcut câteva ture în jurul cozii, s-a trântit pe spate şi a rămas cu picioarele în sus. L-am mângâiat pe burtică şi a început să dea dintr-un picior, involuntar.

Când m-am aplecat, reportofonul mi-a alunecat din buzunarul de la cămaşă. Ashley a întrebat fără să mă privească:

– Te mai ţin bateriile?

– Ei, datorită celor de la aeroport, am destule baterii.

– Sunt d-alea care merg şi la chiloţii tăi cei verzi?

– Foarte amuzant.

– Ce-i tot spui acolo?

N-am răspuns.

– E prea personal?

– Nu... I-am descris zăpada şi situaţia de rahat în care ne aflăm.

– Adică nu-ţi place să călătoreşti cu mine?

– A, dacă nu ţinem socoteală că a trebuit să te târăsc jumătate din statul Utah, eşti o companie foarte plăcută la drum.

Ashley râse.

– De ce nu-i spui de ce ţi-e dor la ea?

Luna probabil lumina în spatele norilor, pentru că întreaga cameră era scăldată într-o lumină ciudată.

– I-am tot spus eu. Tu de ce nu-mi spui de ce ți-e dor la Vince?

– Să vedem... Mi-e dor de mașina lui de cappuccino, de mirosul Mercedesului, de apartamentul lui cel curat și spațios de la ultimul etaj... de priveliștea de la balconul lui în timpul nopții. Dacă joacă echipa celor de la Braves, se văd luminile de pe stadionul Turner. Doamne... ce bun ar fi un hotdog acum. Ce-ar mai fi? Mi-e dor de râsul lui. Și se pricepe și să mă sune mereu, chiar și când e foarte ocupat.

Am rămas treaz, gândindu-mă. Îmi spusese foarte puține despre Vince.

Trecuse deja o lună și-ți venea să te urci pe pereți. Abia așteptai următoarea ecografie. Am ajuns la spital și asistenta ți-a pus gelul pe piele și apoi ți-a pus traductorul pe burtă. Steve se uita lung la monitor.

Asistenta s-a oprit din mișcare și l-a privit. Avea o privire albă. Tu ai zis:

– Ați face bine să-mi spuneți și mie ceva.

Steve ți-a întins un prosop de hârtie și asistenta a plecat. Te-am ajutat să-ți ștergi smacul de pe burtă și să te ridici în capul oaselor. Steve s-a sprijinit de perete.

– Ruptura e și mai mare. Asta nu înseamnă că nu vei mai putea avea copii, Rachel. E doar o anomalie. Vei putea face alți copii.

Te-ai uitat la mine, așa că a trebuit să-ți traduc.

– Iubito, desprinderea placentei e și mai mare. Abia dacă se mai ține într-un fir.

Te-ai uitat la Steve.

– Copiii mei sunt bine?

– În momentul acesta da, dar...

Ai ridicat o mână în aer.

– Dar, ce? Despre ce mai discutăm? Am să rămân la pat. Închiriem o cameră de spital, facem ceva. Orice.

– Rachel, dacă se rupe de tot...

Ai clătinat din cap.

– Dar în momentul acesta nu s-a rupt de tot.

– Dacă ai fi acum pe masa de operație și eu aș fi pregătit să te deschid și s-ar rupe de tot, nu-s sigur că am avea destul timp să îi scoatem înainte să sângerezi până la moarte. Viața ta este în pericol. Trebuie să-ți scot copiii.

L-ai privit ca pe un nebun.

– N-am să-ți permit să faci așa ceva.

– Dacă nu îmi permiți, nu scapă nici unul dintre voi.

– Ce şanse am? În procente?

– Dacă te urc acum pe masă, ai şanse bune să scapi. Dacă nu, şansele scad dramatic. Chiar dacă te monitorizăm, nu vom şti că placenta s-a desprins total decât când va fi prea târziu. Din clipa în care se desprinde de tot, sângerările interne vor...

– Dar e chiar de neconceput ca dacă stau în pat încă patru săptămâni să îmi faci o cezariană? Avem vreo şansă să rezistăm atât?

– Tehnic vorbind, da. Dar ai mai multe şanse să câştigi la loto. E ca şi cum te-ai plimba prin lume cu o tabletă de cianură în stomac.

Ai ridicat un deget.

– E vreo şansă să ajungem la termen?

– Tehnic, da, dar...

Ai arătat către monitor.

– Le-am văzut feţele. Tu mi le-ai arătat. N-am de gând să-mi petrec restul vieţii cu imaginea feţelor lor în spatele pleoapelor, ori de câte ori închid ochii. Să mă-ntreb dacă nu cumva i-aş fi putut aduce la termen şi dacă nu cumva ar fi fost cu mine, dacă nu te apucai tu să mă sperii.

Am intervenit.

– Cât timp avem ca să luăm o hotărâre?

Steve a dat din umeri.

– Aş putea amâna până mâine la prima oră.

Te-a privit adânc.

– Mai poţi avea copii. Asta nu este o situaţie care se poate repeta. E doar un accident al naturii.

– Steve... Noi n-am trecut printr-un accident. Noi am făcut copii, i-ai răspuns.

Până acasă n-ai mai scos nici un sunet.

Am parcat şi te-am găsit pe prispă. Vântul ţi se juca în păr. Eu am vorbit primul.

– Hai, iubito, să te duc în pat.

Te-am luat în braţe. Ne uitam la valuri. Oceanul era agitat. Tăcerea devenise insuportabilă.

– Auzi... Nu prea sunt şanse, să ştii.

– Adică, exact ce şanse avem?

– Aş zice că sub zece la sută. Steve crede că nici atât.

– Acum şaptezeci şi cinci de ani nici nu s-ar fi discutat despre asta. Oamenii nu aveau atâtea informaţii la dispoziţie.

Te-am aprobat.

– Așa e. Acum tehnica ne oferă șansa de a alege.

– Ben, dar noi am ales. În seara aceea, acum cinci luni. E riscul pe care ni l-am asumat și pe care acum ni-l asumăm din nou.

Mi-am mușcat buzele. Tu mi-ai luat mâna și mi-ai lipit-o de burta ta.

– Le văd fețele. Michael are ochii tăi și Hannah seamănă cu mine la nas. Știu cum zâmbesc, dacă lobii urechilor lor sunt rotunzi sau drepți, le știu ridurile de pe degete. Sunt parte din mine. Parte din noi.

– Asta e dovadă de egoism. Cinci la sută nu înseamnă nimic. E o condamnare la moarte.

– Dar e o speranță, cât de mică. O posibilitate.

– Și ești dispusă să pariezi pe o vagă speranță?

– Ben, nu vreau să mă joc de-a Dumnezeu.

– Dar nici nu-ți cer să te joci de-a Dumnezeu. Ce te rog eu e să-l lași pe el să decidă. Lasă-l pe Dumnezeu să fie Dumnezeu.

Lacrimile ți-au izvorât cu putere din ochi.

– Și ce procentaj ar fi suficient pentru tine? Dacă Steve spunea alt procent, ce procent ar fi trebuit să fie?

– Mai mult de cincizeci la sută.

Ai clătinat din cap. M-ai mângâiat pe obraz.

– Speranța moare ultima.

Eram furios. Negru de supărare. Nu te puteam convinge. Chiar ceea ce iubeam cel mai mult la tine – capacitatea ta de concentrare și puterea ta – trebuia să înfrâng acum.

– Rachel, te joci de-a Dumnezeu cu tine însăți.

– Te iubesc, Ben Payne.

– Nu mă iubești. Și nici pe ei nu-i iubești. Tu iubești ideea de copii. Dacă i-ai iubi, acum ai fi în sala de operație.

– Din cauza ta îi iubesc pe ei.

– Uită-i. Nu-i vreau. Facem alții.

– Ești tu absolut sigur că placenta se va rupe de tot?

– Rachel... Mi-am petrecut ultimii cincisprezece ani din viață studiind medicina. N-am ajuns atât de departe fără să fi învățat nimic. Ai să mori. Ai să mori și eu am să rămân singur. De ce te încăpățânezi? Mai gândește-te și la altcineva decât la tine, măcar o clipă.

Te-ai întors spre mine, cu toată mirarea lumii în ochi.

– Ben... dar eu nu la mine mă gândesc. Într-o bună zi, ai să înțelegi asta.

– Ei, la mine știu sigur că nu te gândești.

M-am schimbat, mi-am pus pantofii de sport și am ieșit pe ușă, aproape smulgând-o din balamale. Am început să alerg.

Când am ajuns la vreo opt sute de metri pe plajă, m-am întors. Erai pe terasă, sprijinită de balustradă. Mă priveai. Și-acum, dacă închid ochii, încă te văd acolo. Și când ajung la acest punct din povestea noastră, nici nu mai știu cum să mai povestesc ce a urmat.

Au mai trecut două zile. Trei săptămâni de la accident. Uneori mi se părea că a trecut un an. Alteori, că totul se-ntâmplase cu numai o zi în urmă.

M-am trezit cam ametit, am rămas o vreme cu capul în palme. În ultimele zile mâncaserăm iepurele și vreo două veverițe. Aveam nevoie de un aport masiv de calorii. Imediat ce-aveam să mă înham din nou la sanie, nu mai exista cale de întoarcere. Trebuia să mâncăm bine măcar câteva zile. Să plecăm înainte de asta, era sinucidere curată prin înfometare.

Ashley se trezi și ea și zise:

– Eu tot sper că o să deschid ochii într-o dimineață și-o să descopăr că ne-ai scos de-aici și-am ajuns acolo unde mirosul de cafea de la Starbucks mă poartă până la birou și unde cea mai mare greutate e traficul de dimineață și există Advil și... – râse – cremă de ras și aparate de ras de unică folosință.

M-am scărpinat pe față. Barba mi se îndesise și deja trecuse de faza în care mă mânca.

– Amin.

Ashley se lăsă pe spate.

– Aș da o mie de dolari pe o porție de jumări de ouă, cu brânză rasă și cârnați. Și-un ibric mare de cafea și o gogoașă.

Am luat-o spre bucătărie, să pun niște apă la fiert.

– Deloc nu m-ajuți...

I-am masat picioarele lui Ashley și faptul că avea circulația bună și nu i se mai umflaseră m-a încurajat. Am pus-o pe șezlong și i-am spus:

– S-ar putea să lipsesc toată ziua.

A făcut semn că înțelege și l-a luat pe Napoleon în brațe. I-am pus puzzle-ul mai aproape. Mi-am pus sacul în rucsac, rachetele în picioare, am luat arcul și toporișca și am pornit-o spre lac.

Luasem cu mine şi undiţele lui Grover, să am cu ce pescui, în caz că aş fi putut face o copcă. Vântul se înteţise şi fulgi mici şi deşi îmi înţepau faţa. Am mers în direcţia în care văzusem o femelă de elan şi pe puiul ei, în urmă cu câteva zile. Acolo unde urmele lăsau să se vadă că e o cărare bătătorită de animale, am tăiat crengi şi le-am împrăştiat ca să le îngustez poteca şi am pus laţuri chiar la suprafaţa zăpezii.

Când am ajuns la celălalt capăt al lacului, peste tot erau urme de elani. Se vedea că era un loc unde stăteau şi se hrăneau. Nu mi-a fost greu să îmi dau seama de asta. Elanii stăteau pe lac şi, din cauza gheţii şi a zăpezii, puteau ajunge la crengile de mai de sus ce se aplecau peste suprafaţa apei.

Aveam nevoie de un loc în care să mă ascund. Am ales un plop cu crengile mai aproape de sol, la vreo treizeci de metri de locul unde se hrăneau şi în afara bătăii vântului. Am mai tăiat câteva crengi şi le-am înfipt printre cele ale plopului, ca să nu mă vadă nimeni nici din spate, apoi am săpat în zăpada de după copac şi am făcut un fel de baricadă cu ajutorul crengilor de jos, ca să blochez vântul. Am tăiat o ferestruică în zăpadă, ca să am pe unde trage. Am scos o săgeată, m-am vârât în sac până la piept şi am început să aştept. Pe la ora prânzului, reuşisem să vânez un iepure şi-l îngropasem deja în zăpadă. Până după-amiază n-am mai văzut nimic, aşa că am tras un pui de somn şi m-am trezit chiar înainte de lăsarea întunericului. Când s-a făcut beznă, am plecat înapoi spre cabană. Prima capcană era neatinsă, a doua fusese puţin mişcată din loc, semn că se împiedicase ceva de ea. Le-am pus la loc şi am pornit din nou spre casă, conştient că trebuia să fac altceva ca să măresc şansele de a găsi hrană. Ca la bingo. Dacă vrei să câştigi, joci pe mai multe cartoane.

Am curăţat iepurele, l-am pus la fript şi după vreo oră am mâncat. Ashley avea chef de vorbă, doar o lăsasem singură toată ziua. Dar eu nu voiam să discut. Rămăsesem singur cu gândurile mele şi cu întrebările la care nu aveam un răspuns. Ea s-a prins repede de situaţie.

– N-ai chef de discuţii, nu?

Am terminat de mâncat şi m-am apucat să scot guta de pe undiţele lui Grover, să fac alte laţuri.

– Îmi pare rău. Presupun că nu pot face mai multe lucruri deodată.

– Eşti şeful camerei de gardă la tine la spital, nu? Îmi imaginez că te descurci, totuşi, şi cu mai multe lucruri deodată. Ce s-a întâmplat?

– Îmi iei un interviu? Vrei să mă dai la ziar?

Ashley ridică din sprâncene. Asta, în limbajul femeilor de pretutindeni, înseamnă „Aştept".

Guta era verde-deschis şi se putea ascunde uşor printre crengi. Ar fi trebuit să funcţioneze. Am tăiat douăsprezece bucăţi, fiecare de vreo doi metri şi jumătate, şi le-am înnodat la capete. Stăteam pe pat, cu picioarele încrucişate.

– Ne aflăm la o răscruce.

– Da, de când a căzut avionul, tot la răscruci suntem.

– Aşa e, dar asta e altfel de răscruce. Aici avem adăpost, e cald, poate dă cineva de noi, dar cred că va dura două sau trei luni, pe puţin. Dacă plecăm de-aici, şansele să găsim adăpost şi hrană sunt mici. Dacă facem ceva provizii de vânat, am mai putea rezista o săptămână sau două prin zăpadă. Dar ne rămâne o mare necunoscută.

– Şi anume?

– Cât de departe trebuie să ajungem? Nu ştim dacă suntem la treizeci şi cinci sau la şaptezeci şi cinci de kilometri de oameni. Zăpada e de peste un metru şi trebuie să avem grijă tot timpul la avalanşe. Dacă te bag într-un bucluc şi mai mare şi murim amândoi, când am fi putut sta pe loc şi cu puţin noroc ne găsea cineva?

– Da, eşti în încurcătură.

Se lăsă pe spate.

– Hai să nu ne mai gândim la asta până mâine. Îmi zici dimineaţă ce hotărâre ai luat.

– Eu? Dar nu vreau să iau eu hotărâri pentru amândoi. Trebuie să hotărâm împreună. Tu nici n-auzi ce vorbesc.

Îl luă pe Napoleon în braţe şi se înveli cu sacul peste umeri. Era întuneric, singura lumină din încăpere venea de la foc.

– Să mă anunţi când ai chef să spui ce te frământă de fapt.

M-am scărpinat în cap.

– Păi, tocmai ţi-am spus.

– Nu, n-ai spus.

Arătă spre uşă.

– Ce-ar fi să faci o plimbare? Ia-ţi şi reportofonul cu tine. Până te-ntorci, găseşti tu o soluţie.

– Eşti enervantă.

Ea mă aprobă.

– Încerc să fiu mai mult decât enervantă. Acum du-te la plimbare. Noi te aşteptăm aici.

Ai vreo legătură cu toată povestea asta? Nu ştiu cum ai făcut-o, dar pun pariu că tu ai aşezat-o lângă mine în avion. Nici nu ştiu despre ce vorbeşte. Bine, poate că îmi dau seama, dar asta nu înseamnă că are dreptate. Bine, are dreptate.

Dar ce ar trebui să fac? N-am mai vânat de când m-a dus bunicul la vânătoare, înainte să încep şcoala. Bine, câteva căprioare am vânat eu, dar a fost mai mult un fel de plimbare. Bunicul mă lua cu el la vânătoare, când de fapt pe tata ar fi trebuit să-l ia, ca să nu se facă aşa un ticălos la maturitate. Eu eram doar un premiu de consolare. Dar era bine şi aşa, l-am iubit pe bunicul, el mă iubea pe mine şi mă scotea puţin din ghearele tatei, dar şi dacă nu împuşcam nimic, nu murea nimeni. Pe drumul spre casă ne opream mereu la cofetărie.

Aici, dacă ratez, murim. Contează. Foarte mult. Când m-am urcat în avionul lui Grover n-am ştiut că o să trebuiască să vânez ca să supravieţuiesc în sălbăticia asta fără sfârşit. Alţii au supravieţuit şi în condiţii mai rele, dar eu oricum habar nu am ce fac şi mă tem că dacă nu mă prind mai repede ce trebuie să facem, fata aia de-acolo o să moară încet, în chinuri.

Poftim, am spus-o. Mă simt responsabil pentru ea. Şi cum să nu mă simt responsabil? Acum ar trebui să fie la birou, să dea zor ca să respecte un termen de predare, să telefoneze prietenelor, strălucind de fericirea acumulată în luna de miere. Nu să stea neajutorată în mijlocul pustietăţii cu un idiot incapabil să lege două vorbe, care o înfometează încet.

N-am ce să-i ofer. Şi nici ţie nu am ce să-ţi ofer. Ce naiba e în neregulă cu voi, femeile? De ce nu putem şi noi să nu ştim toate răspunsurile? Nu putem să nu ştim ce urmează să se mai întâmple? Noi de ce nu putem fi incapabili şi frânţi şi obosiţi şi descurajaţi?

Dar nu-ţi spun nimic ce nu ştii deja.

Iartă-mă că am ţipat la tine. Şi acum... şi atunci. Presupun că simţeam nevoia să mă descarc. Dar ei n-am să-i spun.

Bine, bine, am auzit, am să-i spun. Ştiu că stă acolo cu piciorul rupt şi e complet dependentă de un străin. Deşi acum nu mai suntem chiar atât de străini. Şi nu, nu e ce crezi tu. Sigur, mi se pare atrăgătoare. E incredibilă. Iubito, se măritată şi eu încerc s-o duc înapoi la logodnicul ei.

N-am de gând să discut despre asta cu tine. Nu, nu asta mă supără. Mie de tine mi-e dor.

Bine, poate că mi-e puţin greu. Poftim. Am spus-o. Nu e uşor.

Iubito... Nici n-am crezut că voi ajunge atât de departe. Se poate să fie şi mai rău de atât? Eu nu cred că acum nu e cel mai rău. Pentru mine, cel mai rău e să fiu despărţit de tine. E de zece ori mai rău decât să fiu blocat aici.

Am să mă duc să mă culc. Iartă-mă că am ridicat vocea la tine.

Şi acum... şi atunci.

În ziua următoare am ieşit devreme din casă. Mi-a luat cam toată dimineaţa să pun cele douăsprezece capcane. Le-am pus de jur împrejurul lacului. Pe unele chiar pe mal. Pe altele cam la 100 de metri mai încolo.

M-am aşezat în ascunzătoarea mea pe la amiază. Am rămas trei ore acolo până am văzut vreun animal. Un elan tânăr, urmat îndeaproape de mama lui, a valsat spre lac. A alergat câţiva metri, prin zăpada ce-i ajungea până la genunchi, apoi înapoi la copaci şi a început să se hrănească. Să tot fi avut vreo opt luni. Mama lui era uriaşă, avea probabil un metru şaptezeci la greabăn. Ne-am fi putut hrăni un an întreg din carnea ei. Dar nu aveam nevoie de mâncare pentru un an. Dacă omoram puiul, mama ar fi scăpat. Dacă omoram mama, şansele ca şi puiul să moară erau destul de mari.

Mâncau la vreo patruzeci de metri de mine şi inima începuse să-mi bată destul de tare. Zăpada mă lovea drept în faţă, ceea ce însemna că dinspre ei bătea şi vântul.

Femela s-a apropiat la douăzeci de metri. Puiul n-a lăsat-o să se îndepărteze prea mult şi a venit lângă ea. Era acum la zece metri de mine. Dacă se apropiau şi mai mult, sigur mi-ar fi auzit bătăile inimii.

Am scos săgeata încet şi femela şi-a ridicat capul. Mă privea cu un ochi uriaş. Mai bine zis, se uita spre copac. Ştia că e ceva acolo. Dar nu ştia ce.

Am luat pieptul puiului în cătare, am tras aer adânc, am dat drumul doar la jumătate din cât inspirasem şi am şoptit: „Ochii înainte, ochii înainte, ochii înainte... trage."

Săgeata s-a înfipt în pieptul puiului. Acesta a sărit, s-a ridicat în două picioare, s-a învârtit în cerc şi a luat-o la fugă peste lac, urmat îndeaproape de mama lui. Îşi ţinea capul sus şi urechile ridicate, semn de alertă maximă. Alergau împreună prin zăpadă.

Mi-am tras respiraţia şi mi-am destins nervii. Intenţionasem să trag în inimă, să nu se chinuiască prea mult, dar ezitasem şi asta a împins săgeata spre dreapta. Asta însemna că i se înfipsese în plămâni. Speriat şi îndu-

rerat, elanul nu putuse decât să o ia la fugă. Mama avea să se țină după el. Când puiul va ajunge la adăpost, se va opri și va ciuli urechile după mamă. Văzând-o și simțindu-se în siguranță, se va ghemui la pământ și va sângera până la moarte. Dacă ieșeam acum din ascunzătoare și mă luam după el, îl speriam și mai tare și ar fi alergat și mai departe. Am așteptat încă o oră, am scos altă săgeată și am ieșit. Urma de sânge trecea dincolo de lac. Avusesem dreptate. Trăsesem prost. Elanul alergase drept spre copaci. M-am luat după urma lui, atent să nu dau peste mamă.

Nu mai ningea și vântul împinsese norii. Deasupra mea, strălucea luna plină. Era cea mai luminoasă noapte din câte trăisem în ultima vreme. Umbra mea mă urma printre copaci. Se auzeau doar respirația mea și zgomotul rachetelor mele strivind zăpada.

După vreun kilometru și jumătate, i-am găsit. Puiul încercase să se suie pe o creastă și, prea slăbit ca să continue drumul, se împiedicase și căzuse. Mama era lângă el, îl înghiontea cu botul. Dar puiul zăcea nemișcat.

Femela stătea în picioare, cu coada ridicată. Am urlat, am ridicat arcul în aer, încercând să par mai înalt decât eram. M-a privit și apoi s-a uitat peste umăr. Deși au un miros destul de bun, elanii nu văd prea bine. M-am apropiat la vreo patruzeci de metri de ea, împotriva vântului, cu săgeata scoasă. Nu voiam să trag în ea, dar dacă mă ataca, n-aveam de ales.

Am stat aproape de copaci. Când am ajuns la douăzeci de metri, și-a pierdut răbdarea. M-a atacat ca pornită din pușcă. Am încercat să mă retrag între copaci, dar m-am împiedicat. M-a izbit cu capul și pieptul și m-a aruncat în crengile plopului. M-am lovit de trunchi și m-am scurs la pământ, m-am făcut ghem la rădăcina copacului. Femela a pufnit, a mugit lung, a dat cu coarnele în crengi și a rămas pe loc, cu urechile ciulite.

Au apărut toți deodată.

Opt lupi au ieșit dintre niște copaci și s-au năpustit asupra puiului. Femela n-a ezitat nici o clipă. Nouă animale s-au ciocnit, într-o învălmășeală de blănuri, colți și gheare.

Am rămas întins pe burtă, privindu-i. Își apăra puiul lovind cu copitele. Auzeam sunetul oaselor zdrobite. Lupii zburau prin aer. Unul dintre ei a sărit dintr-o parte și s-a înfipt în crupa ei, altul i-a sărit la jugulară. Al treilea și al patrulea au apucat-o de burtă. Alți doi se așezaseră pe pui. Fără să-i pese de lupii agățați de ea, i-a lovit cu copitele pe cei doi, ca pe niște mingi de fotbal, de-a țâșnit sângele din ei prin aer și colții le-au ajuns în zăpadă. În doar câteva secunde, lupii răniți au dispărut pe după

copaci, schelălăind. Femela a rămas pe loc în bătaia lunii, abia respirând și cu sângele curgându-i în zăpadă, împingându-și puiul cu botul. La fiecare câteva minute trăgea aer în piept și mugea gros.

Lupii au mai dat târcoale vreo oră, au mai încercat o dată să atace, apoi au dispărut dincolo de creastă. În orele ce au urmat, femela nu s-a dezlipit de pui, l-a apărat cu pieptul ei de zăpada ce reîncepuse să cadă. Petele de sânge ce apăruseră în zăpadă au fost curând acoperite, îngropate de neaua proaspătă, în uitare. Când s-a luminat de ziuă, puiul nu mai era decât o moviliță albă. Femela a mai mugit o dată și a dispărut printre copaci.

Fără să scot alt sunet, am tras elanul între copaci. Jumătate fusese deja mâncat. Am scos toată carnea care mai rămăsese pe el. Aveam destulă mâncare pentru o săptămână, ba chiar și pentru zece zile. Poate chiar mai mult.

Am legat carnea de rucsac și m-am dus să-mi iau arcul de unde-l scăpasem când fusesem atacat. Era făcut bucăți. Lemnul se rupsese și coarda atârna ruptă. Toate săgețile mele erau și ele făcute praf, femela călcase pe ele. Le-am lăsat pe jos.

Mi-am pus rachetele și am plecat spre lac. Pe celălalt mal se vedea cabana și, prin peretele de sticlă, strălucirea puternică a focului. Ashley probabil că nu închisese nici un ochi toată noaptea.

Undeva în depărtare, femela mugea. Probabil că avea să urle toată ziua, până mâine. Nu mă întrista că ucisesem puiul. Aveam nevoie de hrană. Nu eram trist nici că femela rămăsese singură. Avea să facă alți pui. Ce mă dădea peste cap era imaginea mamei stând peste pui.

Am ajuns la capătul cărării însângerate. Deja zăpada proaspătă o acoperise. Mi-am afundat mâinile în zăpadă și am împrăștiat-o pe deasupra petelor roșii. Într-o oră, n-avea să mai rămână nici o urmă.

Poate că mă ajunsese oboseala după douăzeci și trei de dimineți, ori poate că eram slăbit, sau poate că simțeam reportofonul apăsându-mi pieptul, poate că din cauza mugetelor femelei, sau gândul la Ashley, rănită și îngrijorată, poate că s-au adunat toate astea la un loc. Am căzut în genunchi, strivit sub greutatea rucsacului. Mi-am băgat palmele sub o moviliță de zăpadă însângerată, am luat un pumn din ea, am dus-o la nas și am tras mirosul în piept.

La stânga mea era un brad înalt. Se ridica până la aproape douăzeci de metri. Mi-am dat jos rucsacul, am scos toporișca de la centură și cu

câteva lovituri bune, am tăiat un cerc de jur împrejur în scoarța lui, adânc de vreo cinci centimetri. La vară, seva avea să țâșnească prin cercul acesta ca lacrimile.

Erau șanse bune ca asta să se întâmple ani de zile.

Ai avut dreptate... Tot timpul ai avut dreptate.

Capitolul XII

Pe fața lui Ashley se citea tot ce voiam să știu. M-am târât înăuntru și mi-am pus jos rucsacul. Nu-mi dădusem seama cât de stors eram, până când am încercat să vorbesc.

– Am vrut să te sun, dar era ocupat și...

Ashley zâmbi și-mi făcu semn cu degetul să vin mai aproape. Am îngenuncheat lângă ea. A arătat spre ochiul meu stâng.

– Ești tăiat. Adânc. Te simți bine?

Lângă ea era puzzle-ul terminat, o vedere panoramică a unor munți acoperiți de zăpadă și luminați de soare din spate. Mi-am întors capul spre imagine.

– E un răsărit sau un apus?

– Cred că depinde de unde-l privești.

Mi-am petrecut restul zilei tăind fâșii de carne și frigându-le încet la foc. Ashley mi-a ținut oglinda, să pot să-mi cos rana de deasupra ochiului.

M-a rugat să-i pregătesc o baie și am făcut asta. În timp ce se îmbăia, am încărcat sania. Rucsacul meu, păturile, toporișca, proviziile de carne. Tot ce nu ne era util am lăsat deoparte. Am ajutat-o să iasă din apă, am înfofolit-o și apoi m-am spălat și eu.

La lăsarea întunericului dormeam deja. Și am dormit până la ziuă. Poate chiar douăsprezece ore legate. A fost cel mai lung și odihnitor somn, după săptămâni întregi.

Am tăiat salteaua de spumă pe forma saniei, am pus două pături deasupra și apoi am îmbrăcat-o pe Ashley. Am vârât-o în sac, cu jacheta mea la picioare, am tras fermoarul, am pus-o pe sanie și i-am sprijinit capul de o pătură rulată. Sania era goală la mijloc, așa încât între Ashley și

zăpadă se forma o pungă de aer. Am legat prelata peste ea şi l-am pus şi pe Napoleon lângă ea.

Mi-am pus jambierele, am luat chibriturile şi gazul, m-am înhămat la sanie, am mai aruncat o privire către focul cel călduros din şemineu şi am ieşit pe uşă, înapoi în zăpada eternă.

În mod surprinzător, mă simţeam bine. Nu eram nici obosit şi nici slăbit ca până acum. Bănuiam că slăbisem vreo zece kilograme de când ne prăbuşiserăm. În mare parte muşchi. Asta însemna că nici putere nu mai aveam la fel ca înainte. Dar vestea bună era că mergeam mai uşor, datorită rachetelor.

Am legat o sfoară lungă de ham, în jurul umerilor mei, şi i-am dat lui Ashley capătul celălalt.

– Dacă ai nevoie de mine, trage de sfoară.

Şi-a înfăşurat sfoara în jurul pumnului şi şi-a tras prelata până sub bărbie. În câteva minute, urcam deja coasta şi ne îndreptam spre cărarea ce avea să ne scoată din vale prin chei. N-am simţit prea des tensiune în ham, pentru că sania aluneca foarte bine, dar zăpada îmi bătea în faţă, mi se aşeza pe gene şi-mi îngreuna vederea. Cărarea ne-a dus printre dealuri mici şi pe ridicături de teren, dar, una peste alta, altitudinea scădea şi, slavă Domnului, poteca se vedea destul de bine.

Până la prânz, am calculat că străbătusem cinci kilometri. Până după-amiază, se făcuseră zece. La apus, poteca începu să coboare un deal şi ajunse într-o porţiune de teren complet plată. Am tras şi mai tare în ham. Am privit în urmă, revăzând în minte fiecare cotitură. Străbătusem poate şaisprezece kilometri.

Ne-am petrecut noaptea sub un adăpost improvizat din prelată, care se cam zdrenţuise, şi câteva crengi pe care le-am tăiat, ca să nu ne ningă. Ashley stătea ghemuită pe sanie. Ridică din umeri.

– Nu e loc decât pentru o singură persoană aici.

O pătură şi sacul meu de dormit mi-erau de-ajuns ca să mă ţină la adăpost de zăpadă.

– Mi-e dor de focul nostru.

– Şi mie.

Napoleon tremura. L-am tras lângă mine. M-a mirosit, mi-a mirosit sacul, a sărit în zăpadă şi s-a ascuns în sacul lui Ashley. Ea a izbucnit în râs. M-am întors pe partea cealaltă şi-am închis ochii.

– Treaba ta.

Pe la jumătatea celei de-a doua dimineți, mai străbătuserăm alți șase kilometri și jumătate și temperatura era ceva mai blândă. Spre zero grade. Era cea mai ridicată temperatură de când ne prăbușiserăm. Pe dealuri, mlădițe firave ce se iteau din zăpadă ne dădeau de înțeles că pământul e la doar câțiva centimetri sub noi. Pierduserăm aproape de 3 000 de metri în altitudine, însă zăpada era udă și făcea sania să alunece mai greu, ceea ce îmi îngreuna sarcina.

După încă vreun kilometru, cărarea cobora brusc, devenea mai lată și mai dreaptă. Aproape nenaturală. M-am oprit și m-am scărpinat în cap.

Ashley mă-ntrebă îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat?

– Pe aici încape și un camion...

Atunci mi-am dat seama.

– Suntem pe șosea! E șosea sub noi.

În dreapta noastră am văzut ceva plat, verde și strălucitor, ieșind din zăpadă. Mi-a luat cam un minut să-mi dau seama ce era. Am dat deoparte zăpada. Era o plăcuță pe care scria „Evanston 100 km".

– Vreau să văd. Ce scrie.

Am intrat înapoi în ham.

– Zice că pe-aici se ajunge la Evanston.

– Cât de departe e?

Am clătinat din cap.

– Chiar vrei să știi?

Ashley tăcu.

– Nu chiar.

M-am încordat să trag sania.

– Bănuiam eu.

– Poți să tragi sania până acolo?

– Da. Pot. O sa ajungem.

– Ești sigur? Că dacă nu poți, e cazul să-mi spui. Acum ar fi un moment bun să fii cinstit dacă nu crezi că...

– Ashley?

– Da.

– Te rog, taci.

Am mers opt kilometri la vale. Era ușor de mers așa. S-a lăsat noap-

tea, dar făcându-se mai frig, sania aluneca mai uşor, aşa că am mai mers câteva ore. Am mai parcurs şaisprezece kilometri. Cu totul, străbătuserăm patruzeci de kilometri de când părăsiserăm cabana.

Cândva după miezul nopţii, am văzut o formă ciudată în dreapta mea. Mi-am dat jos hamul şi am cercetat-o mai îndeaproape. Era o clădire de vreo doi metri pe doi metri, cu acoperiş şi podea de beton. Am dat zăpada la o parte de pe uşă şi am dus sania până în prag. Un afiş laminat era atârnat pe un perete. Am aprins un chibrit. Pe afiş scria: „Acesta este un refugiu pentru urgenţe. Dacă vă aflaţi într-o situaţie de urgenţă, fiţi bineveniţi. Dacă nu, n-ar trebui să fiţi aici."

Mâna lui Ashley a găsit-o pe a mea prin întuneric.

– Suntem bine aici?

– Da, stăm bine. Numai că...

Mi-am scos sacul şi m-am vârât în el. Podeaua era tare.

– ...mi-e dor de salteaua mea de spumă.

Ashley nu părea să aibă chef de vorbă.

– Cum eşti cu piciorul? am întrebat-o.

– Încă mă doare.

– Altfel decât până acum sau la fel?

– La fel.

– Să-mi spui dacă se schimbă durerea.

– Şi când se schimbă, ce-ai să poţi face?

– Probabil o să ţi-l amputez. Aşa n-o să te mai doară.

Am închis ochii.

– Piciorul tău e bine. Se vindecă frumos.

– Vreau să te întreb ceva şi am nevoie de un răspuns cinstit. Ne putem întoarce la cabană? Adică... Mai avem alternativa asta?

Sacul mi se zdrenţuise, i se cam tocise umplutura. Aveam să dorm prost. M-am gândit la câţi kilometri erau până la cabană. Eram destul de sigur că nu i-aş mai fi putut face încă o dată.

– Da, sigur, avem şi alternativa asta.

– Mă minţi?

– Poate.

– Deci nu mai există cale de întoarcere? N-o să mai vedem niciodată cabana aia?

– Probabil că nu.

M-am întins cât de mult am putut, cu ochii în tavan. După câteva mi-

nute, şi-a băgat încet mâna în sacul meu şi mi-a pus-o pe piept. A rămas acolo toată noaptea.

Am luat-o din loc la primii zori. Ashley era vorbăreaţă, dar eu resimţeam oboseala de ieri. Ca să nu mai spun că drumul începuse să urce. La început în pantă uşoară, apoi din ce în ce mai abrupt. Toată dimineaţa am urcat, preţ de vreo şase kilometri, pe drumul ce şerpuia în jurul muntelui la care mă uitasem vreo două zile. Din cauza pantei şi a zăpezii ude şi lipicioase, era din ce în ce mai greu să trag sania. Până la prânz, făcuserăm doar opt kilometri şi probabil urcasem încă 300 de metri în altitudine. Şi drumul continua să urce.

Spre asfinţitul soarelui străbătuserăm opt kilometri şi jumătate, dar eram frânt şi picioarele mă dureau îngrozitor. Aveam nevoie de pauze de câteva secunde la fiecare doi paşi. Speram să găsesc alt refugiu, dar nu se vedea nimic.

Am făcut tabără lângă un plop. Am adormit imediat ce am pus capul jos, dar m-am trezit la miezul nopţii. Mi-am pus bocancii, mi-am pus tălpicile şi am plecat în recunoaştere. Drumul era din ce în ce mai îngust spre creastă. O lua brusc la stânga. M-am aplecat să-mi trag respiraţia.

Apoi m-am îndreptat de spate şi am privit prin întuneric. Norii erau foarte joşi, aproape lipiţi de munţi. Ca vata pusă pe o rană.

Dincolo de nori, poate la cincizeci-şaizeci de kilometri, cerul se înseninа.

Am dezlegat prelata şi asta a trezit-o pe Ashley.

– Ce e? Ce se întâmplă?

– Vreau să-ţi arăt ceva.

– Acum?

– Da.

M-am înhămat la sanie şi am început să trag. Drumul pe care înainte îl făcusem în doar cincisprezece minute acum mi-a luat o oră. Era întortocheat. Muşchii de la gât şi cei de la stomac mă dureau din ce în ce mai tare. Curelele îmi intrau în umeri.

Am luat colţul şi am aşteptat să se limpezească puţin cerul. După câteva minute, am arătat cu degetul în zare. Un singur bec strălucea la vreo şaizeci de kilometri în depărtare. La lumina lui portocalie, spre nord, se vedea un fir de fum.

M-a luat de mână şi nici unul dintre noi n-a scos nici un cuvânt. Am scos busola şi am lăsat acul să se echilibreze. Trebuia să merg aproape direct spre nord.

Soarele răsări. Aveam nevoie de somn, dar ştiam că n-am să pot închide un ochi. Eram prea emoţionat. Am mers prin zăpadă, visând la o lume în care existau electricitate, apă caldă curentă, mâncare ce putea fi încălzită la microunde şi baruri în care se serveşte cafea.

Am ajuns pe un platou. Am mers câţiva kilometri pe ceea ce părea să fie acoperişul lumii. Vântul îmi bătea drept din faţă, şfichiuitor. Aerul era din ce în ce mai rarefiat, iar zăpada îmi înţepa obrajii. Înaintam împotriva rafalelor, amorţit complet, numărând kilometri în gând.

Probabil mai aveam de mers încă vreo şaptezeci şi doi. Am început să-mi repet în gând: Şaptezeci şi unu până la bec... şaptezeci până la bec...

Când am ajuns la şaizeci şi cinci, am dat de un pas mai protejat de vânt. La câţiva metri mai încolo, un alt refugiu. Trei priciuri, cu saltele, un cămin şi destule lemne de foc cât pentru o iarnă întreagă. Deasupra uşii scria: „Adăpost vânătoresc." Înăuntru am găsit acelaşi anunţ laminat. Datorită gazului pe care-l furasem de la cabană, a fost uşor să aprind focul. Am pus-o pe Ashley în pat, apoi m-am prăbuşit şi eu pe unul şi nici nu ştiu când am adormit.

Ashley mă scutură.

– Ben... Ben, mă auzi?

– Da.

Era ziua în amiaza mare. O zi mohorâtă, dar nu ningea. Nu-mi dădeam seama cât era ceasul, dar trebuia să fie aproape de ora prânzului.

– Ai dormit mult.

M-am uitat în jur, încercând să-mi amintesc unde ne aflam.

Mă dureau rău picioarele. Tălpile mă ardeau. Ca să fiu sincer, mă durea tot corpul. Am mâncat, am băut apă şi m-am întrebat cât de departe am fi putut ajunge azi. Treizeci de minute mai târziu, trăgeam din nou la sanie.

Şoseaua o lua la dreapta şi începea să coboare. În curând aveam să ajungem la altitudine mai joasă. Problema era că astfel de schimbări dramatice însemnau pante foarte înclinate şi apărea pericolul ca sania să o ia într-o parte.

Primii şase sau şapte kilometri coborau treptat şi au fost uşor de străbătut. La un moment dat, soarele a ieşit dintre nori şi am văzut cerul senin deasupra. Dar după-amiază spre seară, drumul a început să se întortocheze din nou şi părea că pică în hău.

Am luat-o uşor la vale, ocolind pe cât posibil, ca nu cumva sania să prindă viteză. Când nu mai aveam decât o oră până să se întunece, drumul căpătă formă de potcoavă, o potcoavă uriaşă care se încolăcea pe o distanţă de vreo şaisprezece kilometri. Dacă o tăiam prin vale, aveam de mers doar vreo opt sute de metri. Am cântărit distanţele – şaisprezece kilometri, comparat cu opt sute de metri. Dacă legam o frânghie de un copac şi ne lăsam în jos uşor, mergând din copac în copac, am fi ajuns în cealaltă parte a văii înainte să se lase noaptea. Cu puţin noroc, a doua zi puteam ajunge la bec. M-am întors spre Ashley şi i-am explicat situaţia. A măsurat şi ea distanţa din ochi, apoi cei opt sute de metri foarte abrupţi prin valea ce ni se deschidea la picioare.

– Crezi că reuşim să ajungem jos?

Coborâserăm noi pante mai abrupte de când cu accidentul, dar nu traversaserăm distanţe atât de lungi până acum.

– Dacă mergem încet, da.

– Atunci, dacă tu te bagi, mă bag şi eu.

O voce mică îmi şoptea undeva în adâncul conştiinţei: „Drumul cel mai scurt nu e întotdeauna cel mai bun." Ar fi trebuit să ascult vocea aceea mică.

Am verificat curelele hamului şi sania părea să fie asigurată. Am legat rachetele pentru zăpadă de sanie şi am început să cobor încet. Bocancii îmi intrau în zăpadă şi asta îmi permitea să ţin sania blocată în urma mea. Am lăsat-o pe Ashley peste margine şi a început să alunece uşor în jos, întinzând la maximum hamul. Am început şi eu să cobor, ţinându-mă de copaci. Mergea destul de bine. Făceam un pas, îmi afundam piciorul în zăpada ce-mi ajungea până la coapse, mă apucam de vreun copac sau de vreo creangă, înaintam şi apoi o luam de la capăt. În zece minute făcuserăm deja o jumătate de drum. Napoleon stătea pe pieptul lui Ashley, cu ochii la mine. Nu-i plăcea deloc ce se întâmpla.

Ninsese constant de două săptămâni. Asta însemna că din loc în loc mă afundam în zăpadă până la piept şi, sub mine, hăul era de trei metri. Nici n-a durat mult până să se declanşeze avalanşa.

Nu-mi aduc aminte când a început. Nu-mi amintesc nici cum m-am împiedicat, nici cum m-am rostogolit. Nu-mi amintesc când s-a rupt hamul. Și nu mi-aduc aminte să mă fi oprit brusc și dintr-odată lumea mea să se fi întunecat, deși aveam ochii deschiși.

Sângele îmi năvălea în cap, așa că îmi dădeam seama că sunt cu capul în jos și că zăpada mă apasă, aproape sufocându-mă. Doar piciorul drept nu-mi era prins în zăpadă.

Am încercat să-mi încordez pumnii. Am închis și am deschis palmele. Am încercat să-mi mișc capul înainte și înapoi. Dar nu prea primeam aer și mi-am dat seama că nu mai am mult de trăit. Am început să sap. Mă zbăteam din toate încheieturile. Deasupra mea se vedea o lumină palidă. Era inutil să țip. Mă mobilizasem total, dar eram prins sub zăpadă și aveam șanse mari să mor cu capul în jos, înghețat și sufocat.

Și cât de aproape fuseserăm de salvare. De ce trecuserăm prin toate astea, ca să sfârșim așa?

Ceva cu dinți foarte ascuțiți mă apucă de gleznă. Am auzit un mârâit și am început să scutur piciorul, dar nu-mi dădea drumul. În cele din urmă s-a lăsat. Câteva secunde mai târziu, am simțit o mână pe piciorul meu. Apoi zăpada a fost dată la o parte de pe picior și de pe piept.

Și-a băgat mâna adânc în zăpadă, mi-a dat la o parte zăpada de la gură și am tras în piept cea mai dulce gură de aer din viața mea. Mi-a eliberat o mână și astfel am putut să mă trag afară singur din mormântul de zăpadă și să mă rostogolesc pe o parte. Napoleon mi-a sărit pe piept și a început să mă lingă pe față.

Era aproape întuneric. Ashley era întinsă în dreapta mea. Ieșise din sacul de dormit și zăcea cu fața în zăpadă. Încerca să nu se miște. Avea mâinile tăiate și pline de sânge. Obrazul îi era umflat. Și-apoi i-am văzut piciorul.

Nu mai aveam mult timp la dispoziție și știam că nu o pot mișca.

Avalanșa ne târâse până la poalele dealului. Era clar că hamul îmi salvase viața, pentru că în timp ce sania continuase să alunece pe zăpadă, mă ținuse și pe mine deasupra, preț de câteva secunde, împiedicându-mă să fiu tras cu totul dedesubt. Când curelele s-au rupt, Ashley fusese aruncată ca o rachetă de pe sanie, se rostogolise și se lovise de un bolovan uriaș.

Se târâse înapoi până la mine. Piciorul i se rupsese din nou și de data

asta osul îi ieşise prin piele. Se vedea prin pantaloni. Era în stare de şoc şi orice mişcare, în lipsa unor tranchilizante, o putea împinge înapoi în stare de inconştienţă.

– Am să te întorc cu faţa în sus.

A dat uşor din cap şi atunci am întors-o.

A ţipat mai tare decât orice femeie pe care o auzisem până atunci ţipând. M-am târât pe zăpadă şi am găsit sania lângă sacul ei de dormit. O pătură se încolăcise în jurul sacului. Restul lucrurilor dispăruseră. Nu mai aveam rucsac, nu mai aveam mâncare, nici frânghie, nici sticle de apă, nici jachetă, nici rachete, nimic cu care să aprind focul.

I-am desfăcut sacul de dormit şi am pus-o în el. Sângele îi îmbibase pantalonul şi ajunsese şi pe zăpadă. Am tras sania lângă Ashley, am pus pătura pe fundul saniei, am urcat-o în sanie şi apoi am învelit-o cu pătura. Am vrut să-i tai pantalonul şi să mă uit la piciorul ei, dar a reuşit să şoptească:

– Nu.

Stătea nemişcată. Buza de jos îi tremura. Dacă aş fi încercat să-i pun osul la loc, ar fi murit de durere. Pierduse sânge, dar nu foarte mult. Osul ieşise prin pielea de pe coapsă, în partea exterioară. Dacă ar fi ieşit pe partea cealaltă, prin artera femurală, Ashley ar fi fost moartă. Şi eu la fel.

Reîncepuse să ningă, ceea ce făcea întunericul şi mai înfiorător.

Am îngenuncheat lângă ea şi i-am şoptit:

– Mă duc după ajutor.

A clătinat din cap.

– Nu mă părăsi.

I-am îndesat sacul sub corp.

– De când am pornit în călătoria asta tot încerci să scapi de mine. Aşa că, în sfârşit, am să fac ce mi-ai cerut.

M-am aplecat deasupra ei, foarte aproape.

– Ashley, ascultă-mă.

S-a întors spre mine. Durerea făcea ravagii în corpul ei.

– Plec după ajutor. Nu te pot mişca de pe loc, aşa că îl las pe Napoleon cu tine şi plec, dar am să mă întorc.

M-a luat de mână şi m-a strâns tare.

– Promiţi?

– Promit.

A închis ochii şi mi-a dat drumul la mână. Am sărutat-o pe frunte,

apoi pe buze. Avea buzele calde şi tremurânde. Pe faţă, lacrimile i se amestecaseră cu sânge.

Toată viaţa mea am alergat. Dacă am învăţat ceva în toţi anii ăştia, a fost să nu privesc mai departe de patru sau cinci paşi. Pe distanţe mari, asta te ajută, pentru că ai dureri mari şi dacă împarţi distanţa în porţiuni mici, pe care le poţi străbate, atunci reuşeşti să ajungi până la capăt. Alţii ar spune că trebuie să te concentrezi pe linia de finiş, dar eu nu mă pot concentra decât pe ce am în faţa ochilor. Dacă fac aşa, linia de finiş va veni la mine.

Aşa că am început să merg, pas cu pas. Drumul ducea spre valea în care văzuserăm becul aprins şi fumul. Mi-am făcut socoteala că mai aveam de mers maximum cincizeci de kilometri şi, cu puţin noroc, puteam străbate cam trei kilometri pe oră. Nu trebuia decât să alerg până la răsăritul soarelui.

În faţa ochilor n-o aveam decât pe Ashley, chiar şi cu pleoapele lipite.

Cred că era trei sau patru dimineaţa, în cea de-a douăzeci şi opta zi de când ne prăbuşiserăm. Căzusem de o mie de ori şi mă ridicasem şi a o mie una oară. În mintea mea, zăpada se transformase în nisip. Simţeam mirosul şi gustul sării. Undeva auzeam un pescăruş. Tata stătea lângă scaunul salvamarului, cu o expresie încruntată pe faţă. Am atins scaunul, l-am înconjurat deşi abia mai suflam şi am mărit ritmul. Plaja se întindea în faţa mea şi de fiecare dată când credeam că mă apropii de casă, parcă se depărta, timpul începea din nou să curgă şi o luam de la capăt. Îmi vedeam toată viaţa trecându-mi pe dinaintea ochilor, ca un film.

Mi-amintesc că am căzut, m-am ridicat în mâini, am ajuns în picioare, iar am căzut şi tot aşa.

De multe ori mi-a venit să mă las păgubaş, să mă întind în zăpadă şi să adorm. Dar când mă opream, deşi închideam ochii, tot pe Ashley o vedeam. Stând tăcută, întinsă pe zăpadă, râzând cu un picior de iepure în mână, dând din gură din sanie, ciripind din bucătărie, când se spăla, ruşinată din pricina unei anume sticle de plastic, trăgând cu pistolul de semnalizare, sorbind din cafea, scoţându-mă de sub zăpadă...

Poate că aceste gânduri m-au făcut să mă ridic şi să continui să merg. Undeva, sub lună, când ajunsesem la un teren plat, stând pe un pod de

beton cu un râu curgând pe sub mine, am căzut, cu ochii larg deschiși. Imaginea s-a schimbat brusc. Am văzut-o pe ea.

Pe Rachel.

Stând în mijlocul drumului. Cu pantofi de alergat în picioare. Cu buza de sus acoperită de transpirație. Scuturându-și brațele. Mi-a făcut semn cu degetul să înaintez. Am încercat să mă mișc. În jurul meu, zăpada înghețase. Mi-a întins o mână și a șoptit:

– Alergi cu mine?

Am întins mâna, m-am ridicat, am făcut un pas și apoi am căzut. Am luat-o de la capăt. Iarăși și iarăși. În scurt timp, alergam. Alergam după Rachel. Abia dacă atingea pământul cu picioarele și eu eram iarăși pe pistă în spatele fetei pe care o cunoscusem în liceu.

Drumul ducea spre o poartă cu o firmă. Nu-mi amintesc ce scria pe firmă. Rachel alerga cu mine în susul dealului, spre lumina soarelui și, când zorii au luminat vârful muntelui, am căzut iar. Pentru ultima oară, cu fața în jos. Corpul meu refuza să mai continue să se miște. Nu mai puteam alerga. Mi se întâmpla ceva ce nu mi se mai întâmplase niciodată până atunci. Eram la capătul puterilor. Rachel a șoptit:

– Ben...

Mi-am ridicat capul, dar dispăruse. Am auzit-o însă din nou.

– Ben... ridică-te.

La nu foarte mare distanță de mine, poate doar câteva sute de metri, o spirală de fum se ridica deasupra copacilor.

Era o cabană forestieră. În fața ei erau parcate snowmobile. Snowboard-uri erau proptite de balustrada terasei. Înăuntru era lumină. Se vedea focul prin ferestre. Se auzeau voci. Cineva râdea. Mirosea a cafea... și a prăjituri. M-am târât pe alee și am împins ușa. N-am mai putut decât să șoptesc: „Ajutor."

Câteva clipe mai târziu, țipam prin zăpadă. Șoferul meu era slab, dar musculos și nici snowmobilul lui nu era foarte lent. Cu o mână, mă țineam disperat de el. Cu cealaltă, arătam drumul. Ceilalți doi tipi ne urmau. Am ajuns în vale și am văzut sacul de dormit albastru al lui Ashley sclipind în celălalt capăt. Ea nu se mișca deloc. Napoleon lătra și se învârtea înnebunit prin zăpadă. Pușiul a oprit motorul. Undeva, la distanță, se auzea elicopterul.

Când am ajuns la ea, Napoleon o lingea pe faţă, cu ochii ţintă la mine. Scheuna.

Am îngenuncheat lângă ea.

– Ashley?

A deschis ochii şi m-a privit.

Puştii au tras cu pistolul de semnalizare şi elicopterul de salvare a aterizat pe drum. Le-am spus medicilor care era situaţia, i-au pus imediat masca de oxigen, i-au făcut nişte injecţii cu calmante, au urcat-o pe o targă şi i-au pus şi o perfuzie. Apoi au dus-o în elicopter. Nu încăpea decât targa ei. Am făcut un pas în spate. Ashley s-a întins după mâna mea şi mi-a strecurat ceva în palmă. Elicopterul s-a ridicat în aer şi a dispărut deasupra munţilor, clipind din becurile sale roşii.

M-am uitat să văd ce aveam în mână. Reportofonul. Era cald, îl ţinuse probabil la piept. Îmi căzuse în timpul avalanşei. Am apăsat pe butonul de pornire, dar nu a redat nimic. Ledul roşu care mă avertiza că bateriile sunt pe terminate clipea la unison cu lumina de pe coada elicopterului.

Capitolul XIII

Stătea întinsă sub un cearşaf alb, adormită din pricina sedativelor. Semnele vitale erau bune. Puternice. Luminiţe albastre şi cifre licăreau pe monitorul de lângă pat. Am tras jaluzelele, să n-o supere lumina. Şi am stat puţin lângă ea, am ţinut-o de mână. Îşi recăpătase culoarea în obraji.

Elicopterul nu se oprise la Evanston, o dusese la Salt Lake, unde medicii de la secţia de urgenţe o operaseră timp de două ore şi-i puseseră tije şi şuruburi în picior.

Când eu am ajuns la Evanston, pe snowmobil, am fost urcat într-o ambulanţă şi mi-au pus o perfuzie. Până am ajuns la Salt Lake, echipele de televiziune erau peste tot. M-au dus într-un salon şi am cerut să discut cu şeful de la Chirurgie.

Îl chema Bart Hampton şi ne mai întâlniserăm la diverse conferinţe prin ţară. El şi asistenta care se îngrijea de perfuzia mea m-au condus într-o încăpere de unde puteam vedea ce se întâmplă în sala de operaţie. De acolo am văzut ultima oră din operaţia lui Ashley. Doctorii îmi explicau exact ce făceau, prin interfon. N-a fost deloc nevoie să intervin. Mă durea tot trupul şi mâinile îmi erau carne vie. Nu eram în stare să fac pe doctorul.

Au dus-o apoi în salonul ei. Înainte să mi se consume şi ultima picătură de adrenalină, am intrat la ea, am aprins lumina pe panoul de observaţie şi m-am uitat la radiografiile de dinainte şi de după operaţie. Nu cred că m-aş fi descurcat mai bine. Avea să se recupereze complet.

M-am întors. Lumina albastră îi cădea pe frunte şi scălda cearşafurile în tonuri de bleu. I-am dat părul de pe faţă şi am sărutat-o uşor pe obraz.

Mirosea a săpun și avea pielea moale. Am luat-o de mână. Rănile mele s-au bucurat de atingerea ei delicată. I-am șoptit apoi la ureche:

– Ashley, am reușit!

Acum nu mai voiam decât să dorm.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e lumina zilei. Eram în pat, între cearșafuri albe, într-o cameră în care mirosea a cafea proaspătă. Bart era aplecat deasupra mea, cu un pahar de plastic în mână. Perspectiva era ciudată. De obicei eu eram cel ce stătea în poziția lui.

– E pentru mine cafeaua?

Era o cafea grozavă. Am stat de vorbă o vreme. I-am mai spus câteva amănunte. Când am terminat, m-a întrebat:

– Ce pot să mai fac pentru tine?

– Câinele meu. De fapt nu e al meu, dar m-am îndrăgostit de mititel și...

– E la mine în birou. Doarme. I-am dat niște friptură și e în al nouălea cer.

– Am nevoie de o mașină închiriată. Și te-aș ruga să îi ții departe pe jurnaliști până când Ashley poate vorbi. Eu nu sunt în stare să discut cu ei.

– Presupun că ai tu motivele tale. Îți dai seama că atunci când se vor afla toate amănuntele, veți fi invitați la toate emisiunile de la toate canalele TV. Ați putea fi un exemplu pentru mulți oameni.

M-am uitat pe fereastră la munții acoperiți de zăpadă din depărtare. Era ciudat. În urmă cu o lună, eram în aeroportul din Salt Lake City și mă întrebam oare ce se află de cealaltă parte a munților. Acum știam. Îmi dau seama că aceeași senzație o ai și când privești la gratiile închisorii. Poate că dincolo de ele nu e decât un mormânt.

– Ei, ce mare lucru am făcut, am pus un picior în fața celuilalt.

– I-am sunat pe cei de la spitalul tău din Jacksonville. S-au bucurat, asta ca să nu zic mai mult. Ce altceva mai pot face? Am impresia că ar mai fi ceva cu care te pot ajuta.

– La noi la spital, cele mai bune asistente sunt recunoscute. Dacă ai putea să...

Bart mă aprobă.

– Cele mai bune asistente se ocupă de ea și o vor supraveghea în permanență.

– Ai cum să faci rost de un latte pe aici? Sau măcar un cappuccino?

– Orice dorești.

Spre prânz a dat semne că se trezește. Am ieșit pe hol, am cumpărat ce îmi trebuia și m-am întors. Când a deschis un ochi, m-am aplecat asupra ei și i-am șoptit:

– Hei!

S-a întors ușor spre mine.

– Am vorbit cu Vince. E pe drum.

A mișcat ușor din nas.

– Miroase a cafea? Poți să mi-o bagi direct în perfuzie?

I-am dus ceașca la gură și a sorbit.

– Asta e a doua cea mai bună cafea din viața mea.

Și-a lăsat capul pe spate, savurând gustul. M-am așezat lângă ea pe pat.

– Operația ta s-a terminat cu bine. Am stat de vorbă cu doctorul care te-a operat. E bun în meseria lui. Am să-ți arăt radiografiile când vrei să le vezi.

Pe fereastră, în depărtare, se vedea un avion decolând. L-am privit cum ia altitudine, virează și se îndreaptă spre crestele munților. Ashley a clătinat din cap.

– Nu mai pun piciorul în avion în viața mea.

Am râs.

– Aiurea, ai să fii pe picioare în câteva ore. Ca nouă.

Ashley zâmbi.

– Era și timpul să-mi dai o veste bună. Suntem de atâta timp împreună și numai vești proaste mi-ai dat până acum.

– Așa e.

Se uită fix în tavan, mișcându-și ușor piciorul între cearșafuri.

– Tare-aș vrea să fac o baie și să mă rad pe picioare.

M-am dus la ușă și am chemat asistenta. Aceasta a intrat cu mine în cameră.

– Doamna asta drăguță se numește Jennifer. I-am povestit pe unde ai umblat în ultima lună. O să te ajute cu dușul.

Am bătut-o ușor pe mână.

– Trec mai târziu să te văd. Vince aterizează în două ore.

A dat cearșaful la o parte și m-a luat de mână. Cum le-am fi putut ex-

plica oamenilor prin ce trecuserăm? Traversaserăm un iad îngheţat. Împreună. Eu nu-mi găseam cuvintele şi nici ea.

– Ştiu. O să ne reobişnuim. Mă întorc.

M-a strâns mai tare de mână.

– Tu eşti bine?

Am făcut semn că da şi am ieşit din rezerva ei. Am coborât la restaurantul de la parter. Era o cantină obişnuită de spital, dar era bună şi asta. Am plătit pentru un cheeseburger dublu cu de toate şi o porţie dublă de cartofi prăjiţi, am rugat să fie livrată masa într-o oră la camera 316. Apoi m-am dus la maşina închiriată.

Era o casă simplă, nu departe de oraş. Avea obloane verzi şi era cocoţată pe un deal, înconjurată de flori. Cutia poştală avea unul dintre acele steaguri tubulare pe care le vezi şi prin aeroporturi, cele care indică direcţia vântului.

Stătea pe verandă. Se legăna într-un balansoar. Era o femeie înaltă şi frumoasă. Am ieşit din maşină. Napoleon a sărit şi el la pământ, a zburat pe scări şi i s-a urcat în poală. Ea a râs, l-a luat în braţe, el a lins-o pe faţă. Apoi l-a întrebat:

– Tank, pe unde umbli, banditule?

Tank... deci aşa-l chema.

Am urcat treptele.

– Doamnă, sunt Ben Payne. Sunt medic în Jacksonville. Eram împreună cu soţul dumneavoastră când avionul lui s-a prăbuşit...

A clătinat din cap.

– Nu s-a prăbuşit. Era un pilot prea bun.

– Ba da, doamnă. A făcut un atac de cord. A reuşit să aterizeze avionul pe munte. Ne-a salvat viaţa.

Am deschis o cutie şi am pus-o lângă ea. În cutie erau ceasul lui, portofelul, pipa şi bricheta. Le-a atins pe fiecare în parte. Îi tremurau buzele şi lacrimile îi cădeau de pe obraji în poală.

Am stat de vorbă câteva ore. I-am povestit tot ce îmi aduceam amin-te. Unde-l înmormântasem, ce privelişte se vedea din locul acela. I-a plăcut ce i-am povestit.

Mi-a adus albumele lor cu fotografii şi mi-a spus povestea lor. Era o poveste plină de gingăşie. Era dureros s-o ascult. Când m-am ridicat să plec, ce mai puteam spune? M-am jucat cu cheile de la maşină.

– Doamnă, aș vrea să...

S-a aplecat ușor, fără să se ridice din balansoar, dar Tank i s-a dat jos din brațe. S-a ridicat cu greutate și mi-a întins mâna. M-am uitat la piciorul ei.

– Dacă vreți să vă faceți o operație la șold, să mă sunați. Vin și vă operez pe gratis.

Mi-a zâmbit.

Am îngenuncheat.

– Tank, ești un câine grozav. O să-mi fie dor de tine.

M-a umplut de bale pe față, apoi a tăiat-o la fugă prin curte și a început să marcheze toți pomii care îi ieșeau în cale.

– Știu, și ție o să-ți fie dor de mine.

I-am lăsat o carte de vizită, să mă sune, în caz că vreodată ar avea nevoie de mine. Nu știam cum să plec de-acolo. Cum se procedează când trebuie să-ți iei la revedere de la soția pilotului care a murit salvându-ți viața? Ca să nu mai pomenesc de faptul că dacă eu nu l-aș fi angajat să mă ducă la Denver, ar fi fost cu ea acasă când și-a dat duhul. Bănuiam că și ea se gândise la acest lucru.

– Tinere, îți mulțumesc.

Ochii ei albaștri sclipeau.

– Dacă Grover te-a luat în avion, a avut el un motiv. A fost darul lui pentru tine.

– Da, doamnă.

M-a îmbrățișat tare. Am sărutat-o pe obraz. Când am plecat, am mai aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Napoleon stătea pe treapta de sus, cu pieptul înainte, lătrând în vânt.

Vince stătea lângă Ashley când am intrat în rezervă. S-a ridicat în picioare. Mi-a zâmbit călduros, mi-a strâns mâna. Ba chiar m-a și îmbrățișat, destul de stângaci.

– Ashley îmi povestea cum ai salvat-o.

Clătină din cap.

– N-am cuvinte să-ți mulțumesc.

– Ei, nu uita că eu sunt cel care a invitat-o în avion. Ai putea să mă dai în judecată.

A râs. Îmi plăcea de el. Ashley alesese bine. Desigur, el se căsătorea cu o femeie prea bună pentru el. Oricine ar fi fost în locul lui, tot prea

bună ar fi fost Ashley. Era o femeie cum nu întâlnești... una într-un milion.

Pe noptiera de lângă pat erau trei cești goale de cafea. Noul ei telefon mobil suna încontinuu. Erau jurnaliștii, toți se zbăteau să prindă o exclusivitate. Ashley m-a întrebat:

– Ce-ai de gând să le spui?

– Nimic. O să ies pe ușa din spate și plec acasă.

M-am uitat la ceasul de pe perete.

– Plec într-o oră jumate, am venit doar să-mi iau la revedere.

Expresia feței i s-a schimbat. M-am dus până la patul ei.

– Hai că aveți de plănuit o nuntă întreagă. Păstrăm legătura.

Își încrucișă brațele.

– Ți-ai sunat nevasta?

– Nu. Dar mă duc s-o văd imediat ce ajung acasă.

– Sper că va ieși așa cum vrei, Ben.

Mi-a strâns mâna. Am sărutat-o pe frunte și ea mi-a zâmbit.

– Ben?

Vince a privit-o.

– Vin imediat. Mă duc să iau niște cafea.

Mi-a pus o mână pe umăr.

– Mulțumesc. Pentru tot.

A ieșit din rezervă. Ashley încă mă ținea de mână. M-am așezat pe marginea patului. Ceva părea să mi se rupă pe dinăuntru. Era ca o durere de nedescris. Am încercat să zâmbesc.

– Pot să te întreb ceva?

– Ai câștigat dreptul să mă întrebi orice.

Mi-a zâmbit.

– De ce m-ai invitat să merg cu tine în avion?

M-am uitat lung pe fereastră.

– Parcă a trecut o viață de-atunci, nu?

– Uneori, da. Alteori, parcă a fost ieri.

– Ziua nunții a fost una dintre cele mai fericite zile din viața noastră. Era primul pas. Începutul. Eram liberi să ne iubim, fără să se mai amestece nimeni în dragostea noastră. Cred că atunci când doi oameni se iubesc de-adevăratelea..., din adâncul sufletului, acolo unde își păstrează toate visurile și unde nu încape durere, pentru că nu are din ce să se hrănească... nunta e momentul în care aceste două suflete devin unul. Ca

două râuri care se contopesc. Toată apa devine aceeași apă. Pentru noi așa a fost nunta noastră. Când te-am cunoscut, se vedea pe fața ta că și tu speri la același lucru de la nunta ta. Faptul că te-am cunoscut a fost o ocazie să-mi amintesc că odată am iubit așa. Și, sincer să fiu, cred că speram să se ia puțin din speranța ta și la mine. Pentru că... Nu vreau să uit.

Se întinse și îmi șterse lacrima de pe față.

– Cred că de-aia te-am invitat să mergi cu mine. Și pentru egoismul ăsta al meu, sunt recunoscător pe viață și, în același timp, îmi va părea rău până mor. Aceste douăzeci și opt de zile cu tine în munți mi-au amintit că merită să te lupți pentru dragoste. Indiferent cât de tare te doare.

M-am ridicat, am sărutat-o pe buze și am plecat.

Avionul a aterizat la Jacksonville imediat după ora două. Echipele de televiziune mă așteptau. Poza mea circulase deja. Problema era că ei se uitau după un tip cu vreo treisprezece kilograme mai gras.

Nu aveam nici un bagaj, așa că am ocolit aglomerația și m-am dus la mașina care, după o lună și jumătate, încă mă aștepta în parcare. Doamna de la gheretă mi-a spus cât îi datoram, fără să i se miște vreun mușchi pe față.

– Trei sute optzeci și șapte de dolari.

Mi-era clar că era inutil să mă cert cu ea. I-am întins cardul American Express, recunoscător că pot plăti parcarea și apoi pot pleca acasă.

Schimbările din viața mea erau ciudate. Cel mai ciudat mi se părea ce nu mai făceam: nu mai trăgeam o sanie prin zăpadă, nu mă mai chinuiam să aprind un foc frecând două bețe, nu mai jupuiam iepuri, nu mai depindeam de săgeți ca să am ce mânca, nu mai ascultam vocea lui Ashley... Nu mai auzeam vocea lui Ashley.

Am mers spre sud, pe șoseaua I-95. Mi-am dat seama că nu conduc foarte repede. Toată lumea mă depășea. Am trecut podul Fuller Waren și am trecut pe lângă spitalul în care îmi trăisem aproape toată viața. Am oprit la o florărie și am cumpărat o orhidee mov, cu o dungă albă. Movul era intens, aproape negru spre mijlocul petalelor. Erau cam treizeci de flori pe tulpină. Lui Rachel îi va plăcea.

Am luat-o apoi spre est pe bulevardul J. Turner Butler și spre sud, pe A1A. Am cumpărat o sticlă de vin, n-am mai oprit acasă, pe South Ponte Vedra, m-am dus direct acasă la Rachel. Îngrădisem terenul cu un gard înalt de fier forjat. Am luat orhideea, am mers pe sub stejari și am

urcat treptele de piatră, am scotocit printre pietre după cheia mea de rezervă şi am descuiat uşa. A trebuit să dau la o parte ramurile de iasomie ce încadrau uşa, apoi am intrat.

Toată noaptea i-am vorbit lui Rachel. Am turnat vin, am apăsat butonul de redare al reportofonului şi ne-am uitat pe geam la valurile ce scăldau plaja. Cred că anumite pasaje din povestirea mea i-a fost greu să le audă, dar a ascultat tot, până la ultimul cuvânt. I-am dat orhideea, am pus-o pe un raft lângă fereastră, să aibă lumină de la prima oră.

Era aproape patru dimineaţa când ultima înregistrare s-a terminat. Eram obosit şi aţipisem. Liniştea m-a trezit. Ciudat cum se întâmplă lucrurile astea. Mă pregăteam să plec, când am văzut ceva pe reportofon. Pe ecran sclipea o luminiţă bleu. Mai era un fişier neredat.

Mereu înregistram într-un singur fişier, botezat cu acelaşi număr. Pentru prima dată am văzut un fişier pe care nu eu îl creasem. Am apăsat pe redare. Se auzea vântul suflând. Am dat volumul mai tare.

Rachel, sunt Ashley. Am fost luaţi de o avalanşă. Ben a plecat după ajutor. Nu ştiu dacă mai scăpăm şi din asta. Mi-e foarte frig. Voiam să-ţi mulţumesc... Eu am o rubrică la un ziar. E despre dragoste. Despre relaţii între oameni. Ceea ce e uşor ironic, pentru că am avut şi eu destule relaţii care au eşuat. Sper să ajung acasă, să mă mărit cu un tip destul de înstărit, arătos, care îmi face cadouri drăguţe, dar după douăzeci şi opt de zile petrecute cu soţul tău în lumea asta de gheaţă, mă-ntreb dacă asta e de-ajuns... Cum rămâne cu iubirea? Există iubire? Aş putea iubi şi eu? Mai există şi alţi Beni pe lumea asta...? Am fost rănită de atâtea ori... Presupun că toţi suntem răniţi la un moment dat şi cred că din cauza durerii ne convingem singuri că dacă nu mai iubim, nici n-o să ne mai doară. Ia Mercedesul, inelul cu diamant de două carate, dă-i ce vrea şi toată lumea e fericită. Nu? Aşa am gândit mult timp. Dar când l-am întâlnit în avion pe acest bărbat pe care acum îl cunosc drept Ben Payne, am fost atrasă de el. Sigur, arată bine, dar nu asta m-a atras la el. Are un fel de... blândeţe şi căldură, pare complet... Nu ştiu cum s-o numesc, dar recunosc asta când aud pe cineva vorbind. Şi la el se aude, atunci când îţi înregistrează ţie gândurile lui. Multe nopţi, când el credea că dorm şi începea să-ţi vorbească, l-am ascultat. Mie nu mi-a vorbit nimeni aşa, niciodată. Logodnicul meu e cumsecade, dar la Ben, e ceva palpabil. Are o bogăţie interioară în care îmi vine să mă scald. Vorbesc despre soţul tău, aşa că vreau să-ţi spun că a fost un domn până la capăt. Un adevărat domn. Şi în-

ţeleg că asta ţine exact de ceea ce-ţi spuneam adineauri... e adânc săpat în ADN-ul lui... trebuie să-l omori ca să îi scoţi asta din sânge. E cel mai adevărat lucru pe care l-am simţit vreodată. Am stat trează nopţi întregi şi l-am tot ascultat vorbindu-ţi, punându-şi sufletul pe tavă, cerându-şi scuze pentru nu ştiu ce şi m-a durut, mi-am dorit să am şi eu un om care să mă păstreze aşa în inima lui, aşa cum Ben te are pe tine în inima lui. Mi-a zis că v-aţi separat... Presupun că voiam doar să-ţi spun în mod oficial că nu te poate iubi mai mult decât deja te iubeşte. Şi dacă tu nu-l vrei, ce se alege de aşa o dragoste? Ce... De ce? A zis că v-aţi certat. Că a spus ce nu trebuia să spună. Dar ce cuvinte atât de îngrozitoare au fost în stare să vă îndepărteze aşa? Ce ţi-a făcut de a pierdut dragostea ta? Dacă o dragoste ca a lui Ben există, este reală, atunci... mă tot întreb: peste ce nu se poate trece? ... Peste ce nu se poate trece?

Aici se termina înregistrarea. M-am ridicat să plec, dar Rachel m-a ţinut pe loc. Niciodată nu voise ca eu să plec. I-am spus că de multe ori am vrut să mă întorc la ea, dar îmi era prea greu să mă iert eu, pe mine.

Poate că într-adevăr e ceva diferit în mine. Sau poate că ea e diferită. Nu sunt sigur, însă pentru prima oară de când ne certasem, m-am întins lângă soţia mea, cu lacrimile scurgându-mi-se pe faţa ei, şi am dormit împreună.

Mi-am strâns bine brâul, mi-am îndreptat papionul şi apoi am intrat în club, pe poarta din spate. Era unul dintre cele mai selecte cluburi din Atlanta. I-am arătat portarului invitaţia, el a deschis poarta şi am luat-o pe cărarea şerpuită. Era multă lume. Femei elegante. Bărbaţi puternici. Râsete. Şampanie. Era cina de dinaintea zilei nunţii. Noaptea de dinaintea nunţii. O ocazie fericită.

Trecuseră trei luni. Mă întorsesem la serviciu, mă îngrăşasem câteva kilograme, spusesem câte ceva din ce mi se întâmplase şi reuşisem să ies din atenţia tuturor. N-o căutasem deloc pe Ashley. Îmi reluasem rutinele, încercând să depăşesc momentul separării mele de familie. Înainte de răsăritul soarelui, alergam pe plajă, apoi luam micul dejun cu Rachel şi cu copiii, plecam la lucru, cinam cu Rachel şi cu copiii, apoi mergeam acasă, uneori mai alergam. Ca de obicei, puneam un picior în faţa celuilalt.

Ashley era în celălalt capăt al camerei. Invitaţia conţinea şi un bilet şi

un mic cadou. Pe bilet scria: „Vă rog să veniți. Ne-ar plăcea să vă vedem. Pe amândoi."

Mai scrisese și că piciorul i se vindecase și că acum preda ore de tae kwon do pentru copii, deși încă nu putea lovi decât cu 75% din forța pe care o avusese înainte. Cadoul era un ceas fabricat de Suunto. Se numea „Core". În bilet mai scria: „Tipul de la magazin mi-a zis că alpiniștii au ceas de-ăsta. Îți spune și temperatura aerului și presiunea atmosferică și altitudinea la care te afli. Are și o busolă. Tu îl meriți mai mult decât oricine."

Am privit-o de la distanță. Din poziția corpului îmi dădeam seama că își recăpătase încrederea în sine și că nu o mai durea nimic. Era frumoasă. Și pentru prima dată după mult timp, am simțit că nu e nimic în neregulă să gândesc asta.

Vince era lângă ea. Părea fericit. În sălbăticie, îmi făcusem propria mea părere despre cum ar putea să arate, cum se prezenta. Mă înșelasem destul de tare în ce-l privea. Dacă nu ar fi fost Ashley la mijloc, eu și Vince am fi putut fi prieteni.

Am rămas în umbră, chiar la ieșire, cu ochii pe fereastră. Aveam emoții. Suceam în mână pachețelul de plastic. Cumpărasem două reportofoane noi. Unul pentru ea. Unul pentru mine. Am scos unul din ambalaj, i-am pus bateriile și am apăsat pe înregistrare.

Eu sunt. Ben. Am primit invitația. Mulțumesc că m-ai invitat... că ne-ai invitat. Știu că ai fost ocupată. Mă bucur să te văd pe picioare. Se pare că piciorul s-a vindecat bine. Mă bucur. E multă lume aici și toți au venit să te sărbătorească.

Voiam să-ți spun că m-am dus la Rachel. I-am luat o orhidee, a 258-a, și o sticlă de vin. Am stat de vorbă toată noaptea. I-am pus înregistrările. A ascultat tot. Am dormit cu ea. Nu mai dormiserăm de mult împreună.

Dar a fost și ultima oară când am dormit împreună.

A trebuit să mă desprind de ea. Nu se mai întoarce. Distanța dintre noi e prea mare. Muntele dintre noi e singurul munte pe care nu-l pot urca.

Mi-am petrecut destul de mult timp încercând să-mi dau seama cum aș putea să o iau de la capăt. Viața de bărbat singur este diferită de ce îmi imaginam eu. Și e dificilă. Rachel a fost prima mea iubire. Singura mea iubire. N-am mai ieșit cu nimeni în afară de ea. N-am mai fost cu nimeni altcineva înaintea ei.

Nu ți-am spus niciodată asta, pentru că mi se părea că nu se cade, dar... chiar și în cele mai negre momente ale tale, când aveai piciorul rupt și stăteai peste o sticlă de plastic, cu toată fața cusută, chiar și atunci, a fi pierdut în pustiu cu tine mi se părea de o mie de ori mai ușor de îndurat decât să fiu găsit, dar singur.

Voiam să-ți mulțumesc pentru asta.

Dacă Vince nu-ți spune chestiile asta, sună-mă și-i aduc eu aminte. Sunt expert în ce ar trebui să spună un soț.

După ce Rachel... n-am știut ce să fac, cum să trăiesc, așa că am adunat toate cioburile, le-am pus într-o pungă și mi-am aruncat-o pe umăr, ca pe un sac cu pietre.

Au trecut ani de zile și eu mă tot târam prin lume cu un sac de cioburi în spinare, în ham și aplecat sub greutate, cu propria mea viață tăindu-mi carnea de pe umeri.

Pe urmă am plecat la conferința asta, m-am trezit în Salt Lake și din motive pe care nu le înțeleg, tu te-ai așezat lângă mine, ți-am auzit vocea și ceva a spart sacul meu cu cioburi și le-a împrăștiat pe jos. Am rămas așa, distrus și gol... Acum sunt aici, ascuns între copaci. Bucățile din mine nu se mai pot lipi. Parcă aș fi Humpty Dumpty. Nici o armată întreagă de oameni nu mă mai pot face la loc. Eu nu mă pot aduna.

Ciudat. Două femei am iubit toată viața mea și acum nu o pot avea pe nici una. Oare ce spune asta despre mine? Aș fi vrut să-ți fac un cadou, dar ce ar putea egala cadoul pe care tu mi l-ai făcut mie?

Ashley, fie și numai pentru asta, îți doresc toată fericirea din lume.

M-am uitat printre crengile copacilor, pe fereastră. Ashley râdea. Purta un singur diamant la gât. Diamantele îi veneau bine. Arăta bine, orice ar fi purtat.

Am lăsat reportofonul să înregistreze în continuare, am scos din buzunare ultimele două baterii, le-am pus în cutie, am legat-o cu panglica, n-am pus nici un bilet pe cadou și am intrat pe ușa din spate să-l las lângă celelalte sute de daruri de nuntă.

Peste treizeci și șase de ore, aveau să se urce într-un avion spre Italia. Urma să găsească la întoarcere cadoul meu.

Am traversat grădina neluminată, am pornit mașina și am luat-o spre sud, pe I-75. Era o noapte caldă. Am condus cu geamurile lăsate. Transpiram, dar asta nu mă deranja foarte tare.

Când am ajuns acasă, mi-am schimbat hainele, am luat cel de-al doilea reportofon nou și m-am dus pe plajă, până la ocean. Am stat acolo mult timp. Valurile mi se spărgeau pe picioare. Cu reportofonul în mână, m-am tot gândit ce să spun și de unde să încep.

Când soarele a apărut la orizont, am apăsat pe butonul de înregistrare, am făcut trei pași și am aruncat reportofonul cât de departe am putut. A dispărut în lumina zilei, înghițit de spuma unui val ce se întorcea în mare.

M-au trezit pisicile de pe verandă. Se întorseseră cu întăriri. Veniseră și cu niște prieteni după ele. Un motănel frumos și negru, cu lăbuțe albe. I-am zis „Șosețele". A doua era o mâță jucăușă și mereu îmi torcea în brațe. Avea coadă lungă, mustăți mari și urechi nervoase. Pe asta o botezasem Ashley.

Mi-am luat liber în ziua aia. Am stat acasă, sprijinit de balustradă, cu o cană de cafea în mână, m-am uitat la ocean, am ascultat valurile, am vorbit cu pisicile. Aveam urechile ciulite, doar, doar oi auzi pe cineva râzând. Ashley îmi era mereu aproape. Și Ashley-pisica, și amintirea lui Ashley. Am stat și m-am gândit la sălbăticia din care scăpaserăm și m-a luat somnul imediat după ce s-a întunecat. Am visat-o în gondolă, cu Vince, scăldată în lumina soarelui de după-amiază din Veneția. Era lipită de el și el o luase de mijloc. Erau bronzați și, în visul meu, părea fericită.

Nu mi-a plăcut deloc visul ăsta.

M-am dat jos de pe canapea cu câteva ore înainte să se lumineze. Era lună plină. Lumina ei făcea să strălucească fiecare creastă de val și-mi arunca umbra pe nisip. Mi-am legat șireturile. Bătea un vând cald.

Un stol de pelicani zburau în formație în formă de V pe deasupra. Păsările pluteau pe curenții de aer.

M-am întors în direcția vântului și am luat-o spre sud. Era reflux. Am alergat o oră, apoi două. Pe toată plaja se vedea o singură cărare de urme de broască, pornea din apă și urca până sus, pe dune. O țestoasă depunea ouă. Când a apărut St Augustine în zare, m-am întors acasă. Soarele răsărea.

La jumătatea drumului, m-am întâlnit și cu mama-țestoasă. Era extenuată de efortul depus în timpul nopții. Era mare, bătrână și se mișca lent

când n-am vrut să răspund. Mi-l tot trimit, aproape în fiecare zi. Ca să nu uit că m-a iubit, deşi eu sunt aşa cum sunt.

Am privit-o pe Ashley. Lacrimile îi curgeau pe faţă.

– M-ai întrebat o dată: ce nu poate fi iertat? Cuvintele. Cuvintele pe care nu le poţi lua înapoi, pentru că persoana căreia i le-ai aruncat în faţă le-a luat cu ea în mormânt acum patru ani, două sute optzeci şi una de zile şi douăsprezece ore.

Am mângâiat uşor sarcofagul de marmură.

– Un mormânt simplu nu mi s-a părut destul, aşa că am construit mausoleul ăsta pentru ei. Am pus sera aici, ca să poată să vadă ziua orhideele şi seara stelele. Uneori se vede şi Carul Mare. Alteori se vede luna. Am venit aici în multe seri, m-am sprijinit de sarcofagul ei, i-am mângâiat pe gemeni, le-am mângâiat numele săpate în marmură şi m-am ascultat spunându-i povestea noastră lui Rachel.

Am arătat spre reportofoane.

– Am spus povestea asta de multe ori, dar de fiecare dată se termină la fel.

Buzele lui Ashley tremurau. Mi-a luat mâna între palmele ei. Lacrimile i se scurseseră pe podeaua de marmură. Lângă alte zece mii de lacrimi. Ale mele.

– Ar fi trebuit să-mi spui. De ce nu mi-ai spus?

– Dac-ai şti de câte ori n-am vrut să las sania, să mă-ntorc spre tine şi să-ţi spun tot... dar tu aveai toată viaţa în faţă. Aveai atâtea la care să visezi.

– Trebuia să-mi fi spus! Îmi datorai asta.

– Acum îţi datoram asta. Atunci nu.

Şi-a pus mâna pe pieptul meu, apoi m-a luat de gât şi s-a lipit cu obrazul de mine. Mi-a cuprins chipul în palme şi a clătinat din cap.

– Ben?

N-am răspuns.

– Ben?

E greu cu iertările. E greu şi să-ţi ceri iertare, şi să ierţi pe altcineva. Am deschis gura, cu ochii la Rachel şi am rostit cuvintele. Mai mult am şoptit.

– Iartă-mă.

Ashley a zâmbit şi a clătinat din cap.

– Te-a iertat... din clipa în care ai rostit cuvintele.

Am rămas acolo mult timp. Pe fereastră se vedea un vultur pescar în zbor. Dincolo de balize, delfinii săreau prin apă.

Ashley încercă să spună ceva, dar nici un sunet nu i-a ieşit pe gură. A încercat apoi din nou şi tot nu-şi găsea cuvintele. În cele din urmă, şi-a şters ochii, şi-a lipit capul de pieptul meu şi a şoptit:

– Dă-mi mie toate cioburile.

– Sunt o mulţime. Nu cred că se mai potrivesc.

M-a sărutat.

– Lasă-mă să încerc.

– Cred că ar fi mai bine să mă laşi aici şi...

– Nu te las. Nu plec nicăieri fără tine.

Clătină din cap.

– Nu cu imaginea ta în minte, ori de câte ori închid ochii.

Ceva în adâncul sufletului meu avusese nevoie să audă asta. Avusese nevoie să afle că eu meritam aşa ceva. Că în ciuda felului meu de a fi, meritam să fiu iubit. Scos din flăcări. Am stat acolo ore în şir şi am privit oceanul.

În cele din urmă, m-am ridicat şi am sărutat piatra ce stătea peste chipul lui Rachel. Apoi pe cea a gemenilor. De data asta n-am plâns. Nu-mi luam adio.

Am ieşit, am încuiat uşa şi am luat-o printre dune. O ţineam de mână. M-a oprit, cu un rid pe frunte.

– I-am dat înapoi inelul de logodnă lui Vince. I-am zis că îmi e drag, dar...

Şi-a tras nasul.

– Cred că a fost uşurat să afle adevărul.

Ne-am oprit sus, pe ultima dună, cu ochii spre plajă. Spre sud, din unul dintre cuiburi începuseră să iasă puii. Sute de urme mici duceau spre apă. Valurile şi spuma apelor le acopereau. Departe, dincolo de balize, mici cercuri negre, ca de onix, străluceau pe deasupra apei. Ca nişte diamante negre strălucitoare.

– Trebuie s-o iei încet. N-am mai alergat de mult cu altcineva.

A luat-o la fugă. Braţele i se mişcau pe lângă corp. Făcea paşi mici, cam cu doi centimetri mai mici decât era cazul. Şi se vedea că păşeşte mai bine cu stângul. Şi...

Dar învăţa repede. Totul se putea corecta. Oamenii făcuţi bucăţi au nevoie doar să fie puşi la loc.

Atât de mult timp dusesem în spate propriile mele cioburi. Din când în când, mai lăsam câte unul să cadă pe jos, ca o firimitură. Ca să nu mă rătăcesc. Apoi a apărut Ashley. A luat toate cioburile și, undeva între nivelul mării și altitudinea de patru mii de metri, imaginea mea a început să se contureze din nou. La început mai ștearsă, apoi din ce în ce mai clară. Încă nu era limpede. Dar e nevoie de timp pentru lucrurile astea.

Amândoi riscăm. Trebuie doar să speri într-o imagine pe care n-o poți vedea și eu trebuie să am încredere să mă las pe mâna ta. Așa ne refacem.

Ashley alerga pe plajă. Soarele îi bătea în spate. Urmele proaspete rămâneau în nisip. Transpirația îi strălucea pe coapse. Le vedeam pe amândouă. Pe Rachel sus pe dune, pe Ashley pe plajă. Am clătinat capul. Nu înțelegeam. Nu știam cum se poate.

Ashley s-a întors. Respira greu, râdea și zâmbea. Ridică din sprâncene și mă luă de mână.

– Ben Payne?

Mi-au dat lacrimile, lacrimi pentru care nu aveam explicații. Nici n-am mai căutat.

– Da?

– Când tu râzi, vreau să zâmbesc. Și când tu plângi – zise ea, ștergându-mi lacrimile de pe față – vreau să-mi curgă și mie lacrimi pe obraji.

Îmi șopti:

– Nu te părăsesc... N-am să te părăsesc niciodată.

Am înghițit în sec.

Deci, cum se poate trăi?

Poate că bucățile astea se lipesc la loc incontinuu. Poate că e nevoie de timp, să se usuce lipiciul. Poate e nevoie de timp ca oasele să se vindece. Și poate că și grămada de cioburi care sunt e pe cale să se vindece. Poate că e un drum lung de unde m-am prăbușit. Poate că distanța nu e aceeași pentru fiecare dintre noi. Poate că dragostea e mai puternică decât disperarea mea.

Vocea abia mi se auzea.

– Am putea să... hai să ne plimbăm un pic mai întâi.

A clătinat din cap și am plecat la plimbare. Am mers mai întâi un kilometru și jumătate. Apoi trei. O briză ușoară ne sufla în față. Am ajuns la scaunul salvamarului și ne-am întors.

S-a lipit de mine. Acum briza ne bătea din spate.

– Ești gata?

Am început să alergăm ușor. N-a durat mult până când am prins ritmul mai rapid. Și am alergat mult timp. Undeva, în kilometrii pe care i-am străbătut, cu transpirația curgându-mi din vârful degetelor și sarea arzându-mi ochii, când respiram adânc, ritmat și curat, când picioarele abia atingeau pământul, am privit în jos și am văzut cum toate cioburile din mine se topesc într-o singură bucată.

CHARLES MARTIN

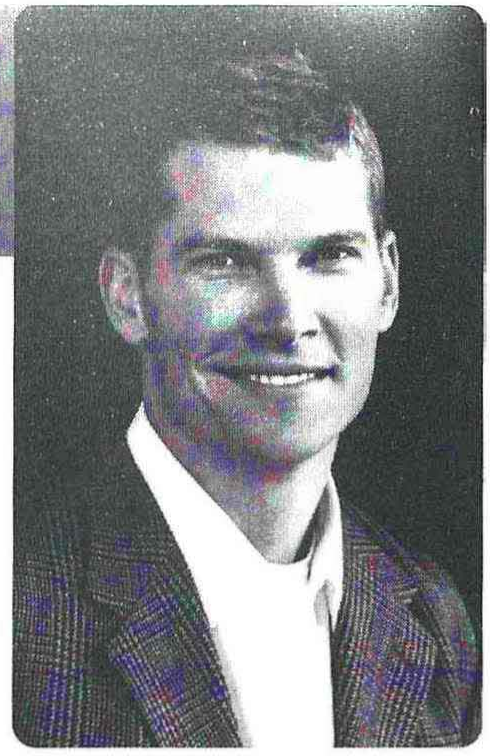

Ce anume v-a inspirat să scrieți Muntele dintre noi*?*

Împreună cu un prieten escaladam Woody Ridge Trail, în estul SUA. Terenul urca 1 100 m pe o distanță de 3,5 kilometri. Vremea era groaznică. Prietenul meu – care nu era echipat corespunzător – s-a deshidratat cu câteva sute metri înainte de vârf. Începuse să aibă tulburări de concentrare și-și pierdea capacitățile motorii. Nu sunt expert, dar mi-am dat seama că nu era în regulă. Temperatura a scăzut sub zero grade, viscolul bătea lateral și mi-am dat seama că trebuie să ne punem rapid la adăpost. Asta am și făcut. I-am schimbat hainele ude cu unele uscate, l-am băgat în sacul de dormit, i-am dat să bea lichide, l-am mințit spunându-i că e totul în regulă și am ascultat vântul care încerca să ne spulbere de pe munte.

Făcându-mi de lucru la primus, am început să mă gândesc că dacă aș fi schimbat puțin datele, adică aș fi fost mult mai spre vest, unde altitudinea chiar ar fi fost o problemă, apoi dacă temperatura ar fi fost mult mai joasă și ne-am fi pierdut într-o pustietate fără putință de scăpare, atunci aș fi fost în mare belea. De acolo, imaginația mea și-a luat zborul. Cu toate astea, sunt în stare să prepar la primus o cafea zdravănă oriunde de la nivelul mării la 4 500 m altitudine.

Ați spus în alte interviuri că bunica dumneavoastră este convinsă că toate personajele feminine sunt inspirate de soția dumneavoastră, Christy. Muntele dintre noi *are două personaje feminine: Ashley și Rachel. Care din ele este?*

Atât Ashley, cât și Rachel au diverse trăsături ale lui Christy. Într-o bună zi, cititorii mei se vor plictisi de personajele mele feminine și-mi vor spune că toate arată sau vorbesc la fel. Într-un fel, este adevărat, pentru că experiența mea se rezumă doar la o femeie. Când mă abat de la aceasta, personajele devin superficiale. E mai bine să rămân la ceea ce cunosc, adică la Christy.

Relația lui Ben cu tatăl său era încordată. Există vreo asemănare între adolescența dumneavoastră și cea a lui Ben?

Nu. Tatăl meu nu a avut și nu are nimic în comun cu tatăl lui Ben. A trebuit să

mă documentez despre acest aspect și nu a fost deloc plăcut să scriu. Viața mea a gravitat în jurul atletismului, fie am fost eu direct implicat, fie cei trei fii ai mei. Așa am intrat în contact cu mulți tați ca al lui Ben. Autoritari, trăindu-și viața prin realizările fiilor lor. Încercând să creeze din ei alți atleți celebri. Nu sunt imun la așa ceva. E doar mai ușor să remarci asta la alții.

Cât de departe ați mers cu documentarea pentru această carte? Cum a fost experiența dumneavoastră în High Uintas, în comparație cu a lui Ben și Ashley?

Comparativ cu a lor, experiența mea a fost ca o plimbărică. Am mâncat bine, am stat la cald, nimic prea riscant. Din nou, am dat frâu liber imaginației. Într-o vacanță de vară, în Colorado, am escaladat prima dată un masiv de peste 4 500 m, Mount Princeton. A fost grozav. Cu toate că aerul era rarefiat. Mai ales pentru mine, care sunt obișnuit să trăiesc la nivelul mării.

Unde locuiți acum și de cât timp sunteți căsătorit?

Locuiesc in Jacksonville, Florida. Eu si Christy suntem căsătoriți de șaisprezece ani.

Fiii dumneavoastră vă seamănă?

Da și nu. Așa cum, probabil, chiar trebuie să fie. Așa cum spuneam, le place sportul, dar cântă și la pian, iar eu sunt afon.

Cum credeți că v-ar descrie?

Bună întrebare. Mai bine să nu-i întrebăm.

Dacă ar fi să alegeți un loc unde să vă construiți casa de vis, care ar fi acesta?

În primul rând, aș construi-o unde ar dori Christy. În al doilea rând, undeva la înălțime, pe un teren pe care încă nu-l posed, dar pe care mi-ar plăcea să-l am. Lângă un râu sau undeva cu o priveliște montană ar fi grozav. Refugiul meu favorit este pădurea, cu un arc cu săgeți în mână, urmat îndeaproape de o apă, cu o undiță în mână. Tirul cu arcul este o veche pasiune de-a mea. O adicție, ca să mă exprim mai bine. Așa i-ar spune și Christy.

O ultimă întrebare. De-a lungul vieții, ați practicat diverse meserii, de la agent de asigurări și constructor, la curier UPS. Vă reamintiți momentul când ați realizat că ați reușit ca scriitor?

Oare chiar am reușit?

Deon Meyer
TREISPREZECE ORE
Publicată inițial în Africa de Sud, în limba afrikaans, sub titlul *13 Uur*
Publicată prima oară în Marea Britanie de Hodder & Stoughton, în 2010,
sub titlul *Thirteen Hours*
© Deon Meyer, 2008
Ediție condensată britanică:
© The Reader's Digest Association Limited, London, 2010
Traducere: Oana Popovici

Jeannette Walls
CAI PE JUMĂTATE ÎMBLÂNZIȚI
Titlul englez original: *Half-broke Horses*
© Jeanette Walls, 2009
Ediție condensată britanică:
© The Reader's Digest Association Limited, London, 2010
Traducere: Anacaona Mîndrilă-Sonetto

Susan Hill
BĂRBATUL DIN TABLOU
Titlul englez original: *The Man in the Picture*
© Susan Hill, 2007
Ediție condensată britanică:
© The Reader's Digest Association Limited, London, 2008
Traducere: Maria Ciordaru

Charles Martin
MUNTELE DINTRE NOI
Titlul englez original: *The Mountain Between Us*
© Charles Martin, 2010
Ediție condensată britanică:
© The Reader's Digest Association Limited, London, 2010
Traducere: Andreea Demirgian

Ilustrații: pp. 6-8 – peisaj din Cape: Dreamstime; ilustrație: Rhett Pedersoo@Advocate-Art; p. 206 – © Dawie Verwey; pp. 208-210 – ilustrație: Rhett Pedersoo@Advocate-Art; p. 332 – © John Taylor; pp. 334-336 – imagine: Lee Frost; design: Curtis Cozier; p. 399 – © Penny Tweedie, Camera Press, London; pp. 400-402 – ilustrație: Colin Howard@Advocate-Art; p. 574 – prin bunăvoința lui Charles Martin

Reader's Digest este marcă înregistrată a The Reader's Digest Association Inc.

020 / 2011

Deon Meyer
TREISPREZECE ORE

foto © Dawie Verwey

Jeannette Walls
CAI PE JUMĂTATE ÎMBLÂNZIȚI

foto © John Taylor

Susan Hill
BĂRBATUL DIN TABLOU

foto © Penny Tweedie, Camera Press, London

Charles Martin
MUNTELE DINTRE NOI

foto prin bunăvoința lui Charles Martin

COLECȚIA DE ROMANE

www.erd.ro
ISBN 978-606-8096-15-5